

QUÝ HỒNG

NỤ HÔN NGỌT NGÀO

Happy Birthday Mia Leo

8/8/2014

EDITOR

MeOw - Ốc Vui Vẻ - Tịnh Du
TinhLinhTuyệt

Nụ Hôn Ngọt Ngào

Tác giả: Quý Hồng

Nguồn Diễn đàn Lê Quý Đôn

Editor: MeOw, Ốc Bảo Bảo, SunniePham,
TinhLinhTuyệt, Tịnh Du

Beta: Bánh Bao Đậu Đỏ

Độ dài : 11 chương

Làm ebook : **Mèo**

Giới thiệu

Vì muốn mua hạt cà phê nguyên chất mà Vu Phạm đã đặc biệt chạy xe từ Nam Đầu xuống đến tận Đài Bắc, không ngờ rằng, chủ quán lại đóng cửa nghỉ bán một tuần. Phải đi cả một quãng đường dài như vậy, chịu không biết bao nhiêu là khói bụi, anh tức giận nâng chân đá tung cửa cuốn bằng sắt của tiệm cà phê!

Kết quả là, cửa cuốn ngang nhiên đổ sập xuống trước mặt anh ——

Rõ ràng là cái tên hung hăng thô lỗ kia đập hư cửa sắt nhà cô, vậy mà cô lại trở nên đuối lý, còn phải chịu trách nhiệm gọi điện thoại kêu thợ đến xử lý hậu quả. Ngay lúc cô chuẩn bị từ bỏ quyết định bắt anh ta phải bồi thường thì cái tên đàn ông này lại trưng ra một khuôn mặt tươi cười vô cùng vui vẻ. . . .

..

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#)

Chương 1

Ở một góc thuộc ngã tư nào đó nằm trong thành phố Đài Bắc, có một tiệm cà phê nhỏ trông rất ấm áp và đáng yêu. Tất cả các loại cà phê ở đây đều là do cô chủ tự mình ra nước ngoài lựa chọn, mỗi một hạt cà phê nguyên chất khi pha ra đều tạo nên một hương vị khác nhau, nhưng đó tuyệt đối là một hương vị thuần khiết nhất, khiến cho mỗi vị khách sau khi uống vào đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chủ quán cà phê có một cái tên thật bình thường, nhưng mỗi khi gọi lên lại có thể khiến cho người ta phải cười thầm —— “Chân Điềm Mật”, mà cái tên của quán cà phê này cũng được lấy từ tên cô chủ của mình —— “Quán cà phê Điềm Mật”.

(Điềm Mật = ngọt ngào)

Cứ hết một quý, ước chừng khoảng ba tháng, quán cà phê Điềm Mật sẽ tạm ngừng buôn bán trong một tuần, trong khoảng thời gian này, Điềm Mật sẽ bay sang nước ngoài để lựa chọn và nhập cà phê mới về.

Đối với cà phê, Điềm Mật có một loại cố chấp tuyệt đối, sau khi lựa chọn kỹ càng các hạt cà phê cùng với một số thiết bị và đồ dùng như để lót ly, tách, cô sẽ nhanh chóng mang chúng trở về nước để có thể chia sẻ cùng với những vị khách của mình. Nhờ sự kiên trì và niềm đam mê tràn đầy nhiệt huyết này đã khiến cho mỗi một ly cà phê của cô có thể thỏa mãn được tất cả những vị khách đã từng đặt chân đến nơi đây.

Thông thường, những vị khách tới đây uống cà phê thì có khoảng 80% trong số bọn họ sẽ quay trở lại, hơn nữa, đa phần họ sẽ mua hạt cà phê của cô mang về, thỉnh thoảng sẽ tự mình pha một tách cà phê để nhấm nháp.

Khoảng bốn giờ chiều, Diễm Mật mới từ sân bay trở về sau một chuyến đi sang nước ngoài để chọn mua cà phê.

Cô mặc một chiếc áo T-shirt và một chiếc quần short ngắn, cạnh chân đặt hai cái thùng carton rất lớn. Mái tóc của cô bị em gái bắt nhuộm thành màu vàng kim óng ánh, uốn hơi xoắn, để xõa ra một cách tự nhiên, khiến cho người khác nhìn vào đều cảm thấy cô giống như một thiếu nữ chưa trưởng thành, khiến cho cái tuổi 26 của cô giảm đi những mười tuổi.

Cánh cửa sắt đang từ từ cuốn lên, Diễm Mật đặt vali xuống đất, ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa bằng thủy tinh trong suốt. Cô mở to mắt, ngắm nghía kiểu tóc mới của mình mà Diễm Lệ vẫn luôn miệng khen không ngớt.

Diễm Lệ quả nhiên là có ánh mắt độc đáo, không giống với người bình thường, nếu không thì con bé cũng đã không sang đến tận Paris để học thiết kế thời trang, lại còn kiêm luôn cả thiết kế tóc nữa chứ! Mỗi lần cô ra nước ngoài mà không đến tìm con bé thì y như rằng, mái tóc của cô sẽ bị nó chinh đến thảm thương.

Nhưng mà kiểu tóc lần này, quả thật là hơi quá lộ rồi.

Diễm Mật vừa lấy chìa khóa mở cửa kiếng, vừa âm thầm thề với bản thân — sau này, cô nhất quyết sẽ bảo vệ mái tóc của mình tới cùng, tuyệt đối sẽ không để cho Diễm Lệ chạm vào, dù chỉ là một sợi tóc!

Đẩy cánh cửa thủy tinh đang khép chặt ra, cô kéo chiếc vali tiến vào bên trong căn phòng tối tăm, không một chút ánh sáng, sau đó lại quay ra ngoài hai ba lần để đem mấy cái thùng carton vào nhà. Ngay lúc cô đang chuẩn bị đóng cửa thì đột nhiên lại trông thấy hình ảnh phản chiếu của mình ở trên cánh cửa, mái tóc thưa thớt, mỏng manh xõa xuống bờ vai.

Aizz ~ mỗi lần cô trở về sau khi tìm Diễm Lệ là mỗi lần cô đều cương quyết bảo vệ những sợi tóc đáng thương của mình, nhưng cuối cùng cô

cũng chẳng thắng được sự uy hiếp của Diễm Lệ, đành phải ngoan ngoãn hy sinh mái tóc của mình để cho em gái thỏa sức sáng tạo.

Cô không phải là chị ruột của nó đúng không? Sao lần nào cô cũng bị em gái mình bắt nạt vậy?

Không! Lần sau, cô nhất định phải mạnh mẽ hơn mới được!

“Ừm, phải như vậy chứ! Sau này sẽ không tiếp tục nhượng bộ nó nữa!” Cô ưỡn ngực, thẳng lưng, mở to đôi mắt tròn nhìn vào hình ảnh của mình ở trong cửa kính, rồi lại nâng bàn tay vuốt ve mái tóc xoắn nhẹ đang xõa tung trên vai, đôi môi đỏ hồng khẽ cong lên như đang tự cổ vũ cho bản thân mình.

Tinh thần của cô bỗng chốc trở nên phấn chấn hẳn, cô chậm rãi khép cửa kính, sau đó nhấn nút để hạ cửa cuốn, ngăn cách tiệm cà phê với thế giới bên ngoài. Từng ngọn đèn mang theo ánh sáng nhu hòa phủ kín khắp không gian, trong khoảnh khắc, ngay cả cô cũng như muốn tan vào sự ấm áp bên trong căn phòng này.

Cô cẩn thận mở thùng carton, sau đó lại bận rộn sắp xếp lại những chiếc khay đựng, để lót ly tách, mấy cái thìa bạc cùng với những đồ vật trang trí nho nhỏ đã mua từ bên nước ngoài về.

Về phần cà phê thì ngày mai sẽ bắt đầu lần lượt được chuyển đến, sau đó thì quán cà phê của cô sẽ tiếp tục mở cửa để đón khách trở lại.

Trong quán cà phê xinh xắn ấm áp, Chân Diễm Mật bận rộn hết như một chú ong đang chăm chỉ làm việc. Tắm rửa xong, cô đem những vật dụng mới mua xếp lên kệ, sau đó cất vào trong tủ, bận bịu suốt từ bốn giờ chiều đến tận đêm khuya, thật vất vả mới thu dọn hết tất cả đâu vào đấy.

Khi công việc đã kết thúc thì cũng là lúc cô mệt mỏi rã rời.

Dùng một chút sức lực cuối cùng, cô uốn cong lưng về phía sau, lấy tay đấm đấm vài cái, rồi lại vòng ra sau bếp để đi lên lầu hai.

Ban đầu, khi thuê cái tiệm này, vì muốn có thể dễ dàng trông coi việc buôn bán, nên cô cũng thuê luôn cả lầu hai. Không gian trên lầu hai được cô trang trí thành một hang ổ nhỏ bé ấm áp, là một không gian chỉ thuộc về riêng cô, cũng là nơi mà cô quyên luyện nhất.

Vừa mở cửa phòng trên lầu hai, dường như chỉ cần một bước chân là đã bước tới chỗ chiếc ghế sofa đủ màu sắc được đặt trong phòng khách, Chân Điem Mật ngay lập tức nằm vật người xuống.

“A~~~” Đôi chân của cô không còn chút sức lực nào để bước vào giường ngủ nữa rồi, tối nay đành chấp nhận làm tổ một đêm trên chiếc sofa của con bé Điem Lệ vậy.

Để nguyên mái tóc rối bù, Chân Điem Mật ngã nhào vào chiếc ghế sofa, chỉ một lát sau liền nghe thấy từng tiếng ngáy nhỏ vang lên, chứng tỏ rằng cô đã ngủ say.

Vu Phạm cầm một tấm danh thiếp trong tay, bên trên có in hình chú gấu màu xanh nho nhỏ, trông rất đáng yêu. Anh dựa theo địa chỉ in trên danh thiếp, quẹo vào một quán cà phê nhỏ nằm ở góc ngã tư đường.

Anh không quen thuộc với phố xá ở Đài Bắc, vất vả lắm mới tìm được đường đến đây, kết quả là gì? Bên ngoài quán cà phê lại treo một tấm bảng với nụ cười ngọt ngào của chú gấu màu xanh, trên đó viết —— “Xuất ngoại tìm ‘Đậu Đậu’, tạm thời nghỉ bán một tuần.”

Nghỉ bán một tuần?!

Một tuần này là tính từ hôm nào? Trên bảng cũng không viết rõ ràng. Khuôn mặt của Vu Phạm vốn đã ngăm đen, trong nháy mắt lại càng trở nên đen hơn.

Anh đã đặc biệt lặn lội từ Nam Đầu xuống đến tận Đài Bắc, chỉ để mua cái loại cà phê hợp với khẩu vị của mình, mà thường thường, cứ cách một khoảng thời gian nhất định thì em trai Vu Tuấn của anh sẽ xuống Đài Bắc để mua rồi gửi lên núi cho anh, mấy năm nay vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ bị gián đoạn.

Nhưng tuần trước, Vu Tuấn đột nhiên bị công ty cử sang nước ngoài, cũng không kịp mua cà phê giúp anh, khiến cho lần đầu tiên trong đời, anh phải đối mặt với sự khổ sở vì không có cà phê.

Mấy hạt cà phê cuối cùng còn sót lại, tối hôm qua đã bị anh đem xay ra để pha một ly cà phê thơm nồng. Sáng sớm nay, lúc ngủ dậy mà lại không được uống một giọt cà phê nào, trong bụng giống như có một lũ côn trùng đang kêu réo âm ỉ, khiến cho anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đến khi không còn chịu nổi nữa, anh nắm chặt lấy tấm danh thiếp, khoác lên vai cái balô leo núi cũ, khởi động chiếc xe tải ước chừng đã hơn bảy tám năm, chạy một mạch từ Nam Đầu xuống đến tận Đài Bắc, chỉ để mua mấy cân cà phê.

Ngày trước, Vu Phạm rất ít khi đến những nơi nằm trong thành phố, mà cho dù tới thì cũng có người phụ trách đưa đón, hoàn toàn không cần phải tự mình lái xe tìm đường. Bây giờ, chỉ vì mấy cân cà phê mà anh phải tự mình lái xe ra trận.

Anh vốn tưởng rằng, mọi thứ đều sẽ thuận buồm xuôi gió, trước tiên sẽ mất khoảng ba bốn tiếng để đi tới Đài Bắc, sau đó sẽ tìm đến quán cà phê có bán loại cà phê mà anh cần mua, cuối cùng sẽ trở về vùng núi Nam Đầu, một đường suôn sẻ, không hề có trở ngại.

Kết quả, lần đầu tiên anh lái xe ra khỏi cửa, lại gặp phải tình trạng xe cộ chật cứng khắp cả một đường quốc lộ, vất vả lắm mới dùng tốc độ rùa bò để đi tới Đài Bắc, trên tay lúc nào cũng cầm theo tấm danh thiếp, phải hỏi thăm địa chỉ không dưới mười lần mới tìm được đến quán cà phê ‘Điền Mật’. Vậy mà, có một chuyện khiến cho anh tức giận suýt chút nữa học máu chết, đó chính là, quán cà phê này lại nghỉ bán một tuần!

Đằng sau cặp kính râm, đôi mắt sắc bén nhìn trừng trừng vào cánh cửa cuốn đang đóng chặt. Suốt đường đi, anh phải chịu đựng không biết bao nhiêu khói bụi ngột ngạt, Vu Phạm thật sự không thể nào chịu đựng được nữa, anh thở phì phò, nâng đôi chân thon dài mạnh mẽ được bao phủ bởi một lớp vải quần jeans cũ rách lên, đạp một cái thật mạnh vào cửa cuốn

Trong khoảnh khắc anh đạp xuống, cánh cửa cuốn vang lên một âm thanh rất lớn, sau đó, cánh cửa cuốn bằng sắt thoát nhìn có vẻ như rất chắc chắn lại cứ thế mà đổ sụp trước mặt anh, cả một tấm cuộn bằng sắt cứ thế mà rớt từ trên xuống dưới.

“Hả? Không thể nào?” Vu Phạm sững sờ tại chỗ, nhìn thấy tấm cuộn bằng sắt rơi xuống, anh nhanh chóng nhảy lui về phía sau mấy bước, tránh cho cánh cửa văng trúng người mình.

Toàn bộ cánh cửa cuốn đã ‘đi đời nhà ma’, nằm choáng hết cả một chỗ trên vỉa hè. Anh nâng tay tháo cặp kính râm đang đặt trên sống mũi, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm vào đồng ‘sắt vụn’ ở trên mặt đất.

Anh chưa bao giờ luyện Thoái công [1], nhiều lắm là mọi ngày anh chỉ khiêng mấy cọc gỗ và một số dụng cụ đi qua đi lại trên núi coi như là tập thể dục mà thôi, lấy đâu ra sức mạnh to lớn như vậy để đạp đổ cái cửa sắt này chứ?!

Lúc Vu Phạm còn đang kinh ngạc vì sức mạnh của đôi chân mình, thì bên trong quán cà phê, Chân Điem Mật đang phân loại cà phê để đổ vào từng lọ khác nhau. Cảm thấy mặt đất rung động, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng kinh ngạc, mái tóc màu vàng kim xoắn nhẹ vẫn còn chưa được chải kỹ, con ngươi sáng trong lại trợn tròn, bên ngoài cửa kính bỗng nhiên trở nên sáng ngời. Cô kinh ngạc đến độ không thể nào kinh ngạc hơn được nữa, đối diện với chàng trai cao lớn thô lỗ đang đứng bên ngoài cửa, mắt to trừng mắt bé.

Chuyện gì đang. . .đang. . .đang xảy ra vậy? Cánh. . .cánh cửa sắt bên ngoài tiệm của cô, làm sao có thể đột nhiên mà sụp đổ?

Chuyện xảy ra một cách vô cùng bất ngờ khiến khuôn mặt của cô đầy ắp sự kinh ngạc, ngay lập tức trở nên cứng đờ.

Dĩ nhiên là cô đã bị khiếp sợ đến cực điểm, mà cái người con trai đang đứng ngoài cửa kia, chỉ e là mức độ khiếp sợ của anh cũng không thấp hơn cô là bao.

Tại hiện trường, mấy người thợ đang đứng thu dọn lại cánh cửa sắt.

Sau khi kiểm tra toàn bộ từ trên xuống dưới, rốt cuộc đã phát hiện được, nguyên nhân là do cái chốt sắt của cánh cửa đã có một vết nứt, vậy nên sau khi phải chịu một tác động mạnh thì cánh cửa liền bị sụp đổ.

Chân Điem Mật mang theo vẻ mặt đầy đau khổ đứng trước cửa bàn bạc với quản đốc về chuyện xử lý hậu quả

Đây là lần thứ tư xảy ra tai nạn ngoài ý muốn kể từ khi cô mở quán cà phê này, lần trước là cánh cửa bên hông quán bị một chiếc xe Limousine tông phải khi nó đang cố ngoặt vào ngã rẽ, hại cô không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ, cuối cùng đành phải dùng gạch đỏ để xây lên một bức tường kiên cố.

Cô vốn nghĩ rằng, chỉ cần có bức tường này che chắn thì sẽ không còn bị những tác động từ bên ngoài ảnh hưởng nữa. Kết quả là —— chuyện mới xảy ra cách đây không lâu thì cánh cửa sắt lại bị đập đổ, mà cái tên đầu sỏ gây ra việc này lại là một người có vóc dáng thô kệch, khuôn mặt thì hung dữ, thoạt nhìn có cảm giác giống như mấy gã lực sĩ vai u thịt bắp.

Bây giờ, cái tên vai u thịt bắp đó lại mang theo khuôn mặt đóng băng, khoanh tay trước ngực, đứng một bên hết như pho tượng thần, hờ hững nhìn đám thợ đang dọn dẹp hiện trường, thỉnh thoảng lại ném cho cô một ánh mắt rét lạnh, giống như là anh ta đang nhắm vào mái tóc bạch kim được búi một cách lỏng lẻo trên đầu cô vậy.

Thật kỳ lạ! Rõ ràng anh ta mới chính là thủ phạm đập hư cánh cửa nhà cô, vậy mà tại sao cô lại cảm thấy mình bị yếu thế trước anh ta? Ngay từ lúc đầu, mấy người thợ kia cũng là do cô chủ động gọi đến, vậy mà cũng chỉ có cô là người lo lắng hỏi xem tình hình thế nào, cũng chỉ có cô là người lo lắng hỏi xem phải xử lý hậu quả ra làm sao? Như vậy là sao?

“Chân tiểu thư, hóa đơn này cô có thể đưa cho anh ta xem thử, anh ta làm hư cửa thì anh ta phải bồi thường!” Quản đốc tính toán xong xuôi rồi nhỏ giọng nói thào vào tai Chân Điềm Mật: “Nếu như anh ta không chịu bồi thường thì cô cứ trực tiếp đi báo cảnh sát là được, còn nếu trước mặt cảnh sát mà anh ta vẫn cố tình không chịu thừa nhận thì cô cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi nhất định sẽ mang mấy người thợ này đến đồn cảnh sát để làm chứng, cảnh sát chắc chắn sẽ bắt giam anh ta ——”

“Bắt giam anh ta? Chuyện không nghiêm trọng đến mức đó chứ? Tôi cũng không định báo cảnh sát.”

Nhận lấy tờ hóa đơn từ trong tay quản đốc, sau khi nhìn vào dãy số trên tờ hóa đơn, cô không quên quay đầu lại, lén lút dò xét cái gã thanh niên vừa đập hư cửa nhà mình.

“Cô không báo cảnh sát, anh ta chịu bồi thường mới là lạ đấy! Cô xem anh ta ăn mặc rách rưới thế kia, tôi cảm thấy chẳng moi được đồng nào từ trên người anh ta đâu!” Quản đốc tự cho là mình có con mắt nhìn người rất tinh tường.

Khuôn mặt xinh đẹp của Chân Điem Mật lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu như chỉ nhìn bề ngoài để phán đoán thì quần áo của người thanh niên đó cũng không thể gọi là quá rách rưới, chỉ có thể nói tính cách của anh ta có vẻ hơi bộc trực một chút, nhưng những người thế này, trong túi có tiền hay không thì cô cũng không thể nào biết được!

Chân Điem Mật nghĩ thầm, nếu như người đó thật sự không có tiền thì cô cũng sẽ không miễn cưỡng bắt anh ta phải bồi thường, cùng lắm thì coi như cô xui xẻo mà thôi.

Sau khi ký vào hóa đơn, cô cười khổ, khước mắt rung rung tiễn đưa một xe chở đầy ‘phế liệu’, sau đó hít vào một hơi thật sâu, lấy hết tất cả dũng khí xoay người lại, đi về phía Vu Phạm đang đứng im bất động.

Tiến đến trước mặt anh, Chân Điem Mật lại càng trở nên nhỏ bé. Cô lấy hết dũng khí, mở to đôi mắt nhìn anh đang đứng khoanh tay trước ngực, đôi môi phẫn hồng khẽ run lên, cố gắng biểu đạt suy nghĩ của mình, mà đối phương lại chỉ cần nhẹ nhàng vung lên một đấm là đã có thể trực tiếp đánh bay cô văng vào vách tường rồi.

Nhưng cho dù khí thế của cô không bằng người ta, thì cô vẫn cố gắng lấy hết can đảm để nói chuyện với anh: “Ừm. . . anh này, tôi nói, cái cánh cửa sắt này. . . đại khái là cần phải thay lại cái mới, không biết anh. . . .” Có thể chịu trách nhiệm bồi thường hay không? mấy chữ cuối cùng này căn bản là cô chỉ dám nói lí nhí ở trong miệng.

Aizz, không biết anh ta có thể nghe được hay không nữa?

“Em nói lí nhí như vậy làm sao mà tôi nghe được?” Anh bĩu môi, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn cô gái ‘vị thành niên’ có quả đầu ‘Kim Mao Su Vương’ [1], đáng vẻ chỉ ước chừng mười mấy tuổi. Nhưng mà, bên ngoài trông Vu Phạm cực kỳ bình tĩnh thể thôi, chứ thật ra trong lòng anh vẫn còn đang ở trạng thái vô cùng sợ hãi.

Anh không ngờ sức lực đôi chân của mình lại khủng khiếp đến như vậy, có thể đạp đổ cả một cánh cửa sắt. Mà cũng bởi vì bị kinh hãi quá mức cho nên anh mới thất thần một lúc lâu, chỉ có thể dùng ánh mắt không cảm xúc mà đứng trơ ra nhìn đám thợ mang đồng ‘phế liệu’ rời đi, sau đó lại nhìn thấy cô cầm theo tờ hóa đơn, bước chân thì cứ chần chừ tiến đến gần như muốn bảo anh bồi thường.

Rõ ràng là ánh mắt của cô rất sợ sệt, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt lại như kiểu đang cố trấn tĩnh bản thân, cái bộ dạng này kèm theo mái tóc xoắn rối bù trên đầu cô tạo nên một hình ảnh trông thật sự rất buồn cười.

“Anh không hiểu ý của tôi à? Vậy tôi. . . .tôi. . . .” Cô vốn định lặp lại lần nữa, bảo anh hãy bồi thường số tiền trong tờ hóa đơn này, nhưng tiếc là dũng khí của cô vẫn còn chưa đủ, rốt cuộc, ở giây phút cuối cùng, cô quyết định coi như mình gặp vận xui, đành phải chịu vậy: “Aizz, thôi thì mình chịu thiệt vậy ——”

Nhưng mà. . . . tới mấy vạn lận đó, cô phải chịu hết sao? Chân Diễm Mật vừa quyết định là sẽ tự mình thanh toán hết mớ chi phí của việc lắp đặt cửa sắt mới này, ai dè, tờ hóa đơn màu xanh đang nằm trong tay cô lại đột nhiên bị Vu Phạm giật phắt lấy.

“Chịu bồi thường rồi sao?” Máy chữ này vẫn còn nghẹn lại trong cổ họng, không thể nào nói ra được!

“Ồ? Tờ hóa đơn này ——”

Mình vẫn còn chưa nói xong cơ mà, sao anh ta lại giật lấy tờ hóa đơn này cơ chứ?

Chân Điem Mật bỗng dung ngẩng đầu lên nhìn vào cặp mắt lạnh lùng, trắng đen rõ ràng của chàng trai to lớn kia.

Trong khoảnh khắc ánh mắt của Vu Phạm chạm phải đôi mắt lấp lánh đáng yêu của cô, anh cảm thấy ngực mình khẽ nhói lên, giống như là vừa mới bị ai đó nhéo cho một cái.

Bởi vì trong ngực trỗi lên một cỗ cảm xúc kỳ lạ, khiến cho anh không tự chủ được mà nhúu đôi lông mày rậm, dáng vẻ thoát nhìn có chút hung hăng.

Anh nhìn cô một chút rồi lại nhìn đến dãy số trong tờ hóa đơn một chút.

“Bốn vạn hai à?” Đôi môi anh khẽ mấp máy, đọc lên một con số.

Anh ta đang làm bài kiểm tra sao?

Đến cả học sinh tiểu học cũng biết dãy số được viết trên đó là bao nhiêu!

Chẳng qua, Chân Điem Mật cũng không dám đáp trả, bởi vì cô đã bị giật mình khi trông thấy anh nhúu đôi hàng mi, cổ họng cứ như tắc nghẹn, không phát ra được âm thanh nào.

“Bốn vạn hai này là em đã bàn bạc giá tiền với chủ cửa hàng bên đó xong xuôi hết rồi đúng không?” Trông thấy dáng vẻ của cô giống như là đang bị mình dọa sợ đến sắp ngất xỉu, chân mày của Vu Phạm lại càng nhúu chặt hơn.

Tuy Vu Phạm có vóc người cao lớn, khí thế lại có chút nông cuồng, sắc mặt cũng hơi lạnh một chút. Nhưng anh tự thấy mình trưởng thành khá tốt, những đường nét trên khuôn mặt mặc dù có chút lạnh lùng nhưng cũng vô

cùng có cá tính, vì vậy anh được rất nhiều cô gái để ý, nhưng cái cô gái nhỏ trước mặt này lại dám dùng ánh mắt như thể đang nhìn thấy ‘Gấu đen Taiwan’ để nhìn anh?!

Vâng, không sai, chính là bốn vạn hai, nhưng cô đã đổi ý rồi, cô không cần anh ta phải bồi thường nữa đâu. Tại sao anh ta chưa đợi cô nói xong mà đã lộ ra vẻ mặt như thể muốn ăn thịt người đến nơi rồi cơ chứ?

Lúc này, cô rất muốn mở miệng trả lời, nhưng giọng nói lại nghẹn ứ nơi cổ họng, không thể nào phát ra được.

Chân Điem Mật cảm thấy luống cuống, không hề vui vẻ chút nào, cô lập tức đứng bật dậy. Lúc này đây, cô thật sự rất muốn quay đầu bỏ chạy.

Trông thấy hai chân của cô khẽ cử động, Vu Phạm biết, nếu như mình tiếp tục hỏi nữa thì kết quả rất có thể là —— cô sẽ chạy vào cửa, sau đó khóa cửa lại, không để cho anh vào bên trong nữa.

Nếu vậy, e rằng anh sẽ không thể mua cà phê được nữa, sau đó dạ dày sẽ bị những con giun tham ăn đục thủng vài lỗ, cuối cùng, anh sẽ phải nhập viện cấp cứu vì loét bao tử.

Thứ duy nhất có thể cứu vãn anh khỏi tình huống này, chính là cái loại cà phê đặc biệt được nhập khẩu từ nước ngoài về với số lượng có hạn, được bán ở trong tiệm cà phê nhỏ nhỏ này.

“Được rồi được rồi, cô bé, em đừng sợ có được không? Tôi chỉ muốn nói rằng, tôi đồng ý bồi thường bốn vạn hai này, dù sao thì cửa cũng là do tôi làm hư, camera ở đầu đường chắc cũng đã quay lại cảnh bạo lực của tôi rồi, tôi muốn chôi cũng chôi không được, cho nên tôi thật sự rất vui lòng trả tiền bồi thường thiệt hại cho quán ——”

Sợ mình sẽ dọa cô bỏ chạy, Vu Phạm đành phải giơ tay đầu hàng, đôi chân mày đang nhíu chặt rất nhanh liền thả lỏng, trong nháy mắt lại hé ra

một khuôn mặt tươi cười thân thiện.

Chân Điem Mật sững sờ tại chỗ.

Một giây trước đó trông anh ta còn có vẻ rất hung hăng, làm thế nào mà có thể thay đổi nhanh như vậy? Đã thế lại còn nở nụ cười quái dị, trông thật miễn cưỡng, xem ra là chẳng hề vui vẻ như nụ cười trên khuôn mặt kia chút nào.

“Cô bé à, tôi thật sự chấp nhận bồi thường bốn vạn hai, nhưng mà, em làm ơn nói với chủ quán giúp tôi một tiếng, xin anh ta hãy bán hạt cà phê Lam Sơn nguyên chất cho tôi có được không?” Nụ cười của anh càng khuếch trương thêm một chút, bất đắc dĩ lắm anh mới phải bán rẻ tiếng cười của mình cho một cô nhóc, tất cả chỉ vì cà phê! – “Tôi đã đặc biệt chạy từ Nam Đầu tới đây để mua cà phê đây. A! Suýt chút nữa thì quên mất, tôi chưa giới thiệu về mình phải không? Tôi là Vu Phạm, anh trai của Vu Tuấn, nó là khách quen của quán cà phê này, tôi nghĩ, em cứ nói với chủ quán một tiếng thì anh ta sẽ biết tôi là ai thôi!”

Dựa vào lời nói của Vu Tuấn thì nó chính là khách quen của nơi này, cũng bởi vì thường xuyên mua cà phê lâu dài và cố định, mà ngay đến cả chủ tiệm đối với nó cũng có phần đãi ngộ nhiều hơn bình thường.

Hy vọng cô nhóc này hãy mau mau đi nói với ông chủ của cô ấy đi! Vu Phạm cười đến vô cùng dịu dàng, anh cố gắng đem tất cả sự ôn hòa nhã nhặn triển khai lên khuôn mặt một cách triệt để.

“Thì ra anh là anh trai của anh Tiểu Vu, anh đặc biệt đến đây mua cà phê sao”

Thật sự là khiến cho người ta phải bất ngờ mà!

Chân Điem Mật miễn cưỡng lắm mới nặn ra được một nụ cười, bỗng nhiên cô nhớ Vu Tuấn đã từng nói với mình rằng, anh trai anh ấy đối với cà

phê Lam Sơn cực phẩm trong tiệm của cô là tình hữu độc chung [2], còn dặn cô khi nào có hàng mới về thì nhất định phải để cho anh ấy ít nhất là ba đến năm cân nữa.

“Em biết tôi sao?” Anh nổi tiếng như vậy à? Ngay cả một cô gái nhỏ trong quán cà phê cũng nghe thằng em trai Vu Tuấn nhiều chuyện nhắc tới anh?!

“Ách. . . . Đương nhiên là tôi biết anh rồi, bởi vì tôi không phải là nữ sinh làm thêm giờ ở quán cà phê này, mà tôi chính là chủ tiệm ở đây!”

Hả?!

Cái cô nhóc “vị thành niên” xinh xắn đáng yêu có mái tóc “Kim Mao Sư Vương” này lại là chủ quán cà phê sao?

Nụ cười trên môi Vu Phạm dần trở nên cứng đờ.

Chú thích

[1] Kim Mao Sư Vương: đại ý là tóc có màu vàng, xoắn phồng như bờm sư tử.

[2] Tình hữu độc chung: là dạng tiếp xúc một thời gian lâu dài rồi dần dần nảy sinh tình cảm mãnh liệt .

Tiếng côn trùng xen lẫn tiếng chim hót vang lên giữa núi rừng xanh muốt, đây cũng chính là nơi mà Vu Phạm trưng bày những tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Từ bên ngoài xa lộ rộng lớn ngoặt vào một con đường riêng, Vu Phạm phải mất khoảng hai mươi lăm phút chạy xe mới bắt đầu nhìn thấy một căn phòng được xây bằng gỗ, đây chính là nơi mà “Phòng trưng bày điêu khắc nghệ thuật Vu Phạm” dùng để tiếp đón khách hàng. Sau khi mua vé thì có thể tiến vào mảnh đất có diện tích gần nửa mẫu (khoảng 1800m vuông), bên trong khuôn viên là một màu xanh biếc, dạo quanh thăm thú một vòng cũng đủ để khiến cho ai nấy phải thở dài, những tác phẩm điêu khắc nghệ thuật ở đây đều đạt tiêu chuẩn quốc tế. Suốt cả cuộc hành trình, mọi người còn được đắm mình trong màu xanh rừng núi, tâm tình cảm thấy thoải mái vô cùng.

Tuy là chủ của “Phòng trưng bày điêu khắc nghệ thuật Vu Phạm”, nhưng bình thường anh cũng không rảnh mà đi quản lý hết mọi chuyện lớn nhỏ ở bên trong. Từ khi mở ra phòng trưng bày này, bắt đầu công việc buôn bán cho tới nay, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, kể cả vấn đề tài chính doanh thu anh đều giao cho bạn tốt của mình là Liễu Chức Nhân quản lý, còn bản thân anh chỉ lo tập trung vào công việc sáng tạo ý tưởng, sao cho nơi này có được những tác phẩm nghệ thuật trưng bày hoàn mỹ nhất, còn những công việc vụn vặt kia thì căn bản là anh chẳng hề để mắt tới.

Liễu Chức Nhân là học muội của Vu Phạm, hồi học đại học, hai người đã từng có một khoảng thời gian qua lại mờ ám. Nhưng rồi, mối quan hệ đó đã nhanh chóng chấm dứt, nguyên do là giữa hai người hoàn toàn không kích thích nổi cái gọi là lửa tình mãnh liệt, tính cách của hai người cũng cực kỳ quái gở, ai cũng thuộc dạng thích sống theo cách của riêng mình. Bởi thế cho nên, nếu muốn hai người bọn họ nói chuyện yêu đương, vậy thì cũng chỉ có thể hình dung bằng một câu —— Vô cùng bực bội!

Vì thế, khi mà cả hai người đều cho rằng đối phương không thích hợp, thì mối quan hệ yêu đương chưa đầy hai tháng đã trở thành mối quan hệ bạn bè, mà cái tình bạn này kéo dài từ đại học, mãi cho đến khi bọn họ đi du học rồi trở về nước, vẫn chưa bao giờ bị rạn nứt.

Trong lúc Vu Phạm sang nước ngoài để được đào tạo chuyên sâu thì anh đã nhận được rất nhiều giải thưởng lớn của quốc tế về sáng tác nghệ thuật, thành tích của anh quả thực là vô cùng xuất sắc. Nhưng Liễu Chức Nhân cũng không hề thua kém, xuất ngoại ba năm, cô đã nắm trong tay bằng Thạc sĩ, vừa trở về nước đã được mấy tập đoàn lớn ngỏ ý mời làm việc.

Hai con người xuất sắc như vậy, thế nhưng cả hai lại không lựa chọn cho mình con đường thăng tiến nhanh chóng, mà lại quyết định trở về ở ẩn nơi rừng núi.

Liễu Chức Nhân lấy kinh nghiệm học tập của mình để trở về quản lý và kinh doanh phòng trưng bày điêu khắc nghệ thuật, đồng thời cũng giúp Vu Phạm chú ý và sắp xếp những hoạt động nghệ thuật quốc tế. Vu Phạm chỉ cần chuyên tâm vào sáng tác, thỉnh thoảng mới ra nước ngoài để tham gia thi đấu triển lãm, nhưng mà việc này còn phải tùy thuộc vào tâm trạng lúc đó của anh là đang vui hay buồn nữa! Haizz, nếu anh thấy thoải mái thì sẽ gật đầu đồng ý tham gia, còn nếu cảm thấy khó chịu thì cũng miễn bàn đi.

Giống như sáng sớm hôm nay, sau khi đun xong một ấm cà phê, Vu Phạm liền ngồi ở bàn gỗ phía trước, trên tay cầm một chiếc cốc bằng gỗ do chính anh tự làm, tâm tình có vẻ tốt đến lạ thường.

Đôi mắt phượng hẹp dài hơi khép lại, khóe miệng khẽ cong lên, vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt, sự thỏa mãn hiện lên trên khuôn mặt anh khiến cho Liễu Chức Nhân vừa mới bước vào phòng không khỏi nhú chặt mi.

Cô cầm một xấp tài liệu tiến về phía trước, lại phát hiện rằng mình tới thật đúng lúc, bởi vì chỉ cần có mắt thì cũng có thể nhìn ra được, ngày hôm nay, “ông tướng” Vu Phạm này tâm tình rất vui vẻ đó!

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vu Phạm miễn cưỡng mở mắt: “Có chuyện gì vậy?”

Bình thường, người hay ra vào phòng anh chỉ có mỗi Liễu Chức Nhân, nếu không phải cô thì cũng chỉ còn thằng em trai Vu Tuấn thỉnh thoảng mới cao hứng lên núi tìm anh mà thôi.

Nhưng bây giờ Vu Tuấn lại đang ở nước ngoài, vậy nên chỉ còn có Liễu Chức Nhân mới có thể tới quây rầy buổi sáng thanh tĩnh của anh.

“Mua được cà phê rồi sao?” Hương thơm cà phê tràn ngập bên trong căn phòng gỗ mộc mạc, khó trách tâm trạng của anh lại tốt như vậy.

“Ừ, ba cân cà phê mà tốn mất của anh gần năm vạn đấy!” Đặt chiếc cốc xuống, anh tựa vào ghế, duỗi thẳng lưng một cái, bởi vì thân hình to lớn khiến cho căn phòng dường như có vẻ trở nên nhỏ hẹp.

“Sao lại mắc như vậy? Anh lại bị người ta lừa à?” Vu Phạm không biết cách quản lý tiền bạc, cũng không giỏi tính toán, từ trước đến nay làm gì cũng luôn tùy hứng, vậy nên anh bị người khác lợi dụng cơ hội gạt tiền hơi bị nhiều. “Aizz, quên đi, em chẳng muốn nói nhiều làm gì, em tới là để hỏi anh chuyện hội quán mỹ thuật bên Đức mời anh cuối năm nay sang đó để tham gia triển lãm. Anh suy nghĩ cũng lâu rồi, rốt cuộc có định tham gia hay không vậy?”

Vu Phạm bị lừa tiền, Liễu Chức Nhân cũng đã tập mãi thành thói quen rồi, vậy nên cô cũng lười quan tâm, dù sao thì số tiền trong tài khoản tiết kiệm của anh cũng rất nhiều, anh có tiêu xài cả đời cũng chẳng hết.

“Ừ, tham gia đi, dù sao cuối năm nay anh cũng rảnh rồi.” Vu Phạm cũng lười giải thích với cô những chuyện đã phát sinh lúc anh đến Đài Bắc mua cà phê.

Câu trả lời của anh khiến cho Liễu Chức Nhân vô cùng kinh ngạc, cô vốn còn cho rằng anh phải đắn đo thật lâu mới đưa ra quyết định như vậy chứ.

Ừm, xem ra, tâm trạng của anh ngày hôm nay cũng không phải là tốt bình thường.

“Nếu muốn tham gia vậy thì anh hãy ký tên vào đây đi!” Cô vội vàng đưa ra bản danh sách những người tham gia triển lãm, cô sợ nhất là cái tính tình thay đổi như thời tiết của Vu Phạm.

Cầm lấy bản danh sách, Vu Phạm ký tên một cách vô cùng sáng khoái.

Sau đó, anh tỏ vẻ là mình không muốn bị quấy rầy, một tay cầm cốc cà phê đi đến chỗ máy pha cà phê đặt trên kệ bếp, tay còn lại vẫy vẫy với Liễu Chức Nhân, tỏ rõ là mình muốn tiễn khách.

Bởi vì chưa ăn sáng nên Liễu Chức Nhân cũng không muốn ở lại lâu, rất nhanh, cô đã rời khỏi phòng ăn nhỏ của Vu Phạm, lái xe chạy thẳng đến phòng ăn ở bên cạnh nhà trung bày.

Một lần nữa, sự yên lặng bao trùm lên căn phòng nhỏ, Vu Phạm lại ngồi xuống, vừa uống cà phê vừa suy nghĩ đến Chân Diềm Mật.

Quả thật là anh rất kinh ngạc! Không ngờ rằng, chủ quán cà phê mà anh vẫn mua từ trước tới nay, lại là cô nữ sinh nhỏ có quả đầu “Kim Mao Sư Vương” đó?!

Nhớ tới dáng vẻ sợ hãi của Chân Diềm Mật ngày hôm qua, cộng thêm quả đầu vàng rực khiến cho người ta không thể nào quên được, Vu Phạm nâng tay ôm trán, khóe môi đột nhiên nở một nụ cười quái dị.

Lúc đầu, tiếng cười còn trầm thấp, sau lại càng trở nên lớn hơn, cuối cùng lại biến thành cười sặc sụa.

“Hahaha ~ hahaha ~ thật là, thật là thú vị ——” Anh khoa trương, ôm bụng cười nắc nẻ.

Nơi phương xa, tại thành phố Đài Bắc, dù trời đã sáng, nhưng có một người vẫn còn cuộn mình nằm trên chiếc giường ấm áp ở lầu hai của quán cà phê. Chân Điem Mật đang ngủ say giấc, bất chợt lại hắt hơi một cái.

“Hắt xì ~~ aizz, sao cái mũi mình lạ vậy nhỉ ~~”

Xoa xoa mũi, cô trở mình rồi lại tiếp tục vùi đầu vào ngủ.

Chương 2

Sau một tuần, rớt cuộc thì cửa sắt cũng đã được lắp đặt.

Nhìn cánh cửa sắt mới tinh, Chân Điem Mật cảm giác sự an toàn đã được đảm bảo nhiều hơn một chút.

Mấy ngày trước, quán cà phê chỉ khóa một lớp cửa kiếng, cô luôn lo lắng sẽ bị trộm ghé vào hỏi thăm, cho nên mỗi đêm cô đều bị mất ngủ. Bây giờ rớt cuộc cửa cũng đã được lắp xong rồi, cô vui vẻ đứng ở trước cửa tiệm nhìn dòng người qua lại, tay cầm bộ điều khiển thử nhấn nhấn vài cái, đóng đóng mở mở.

“Cửa này là cửa mới à?” Phía sau lưng vang lên tiếng người hỏi thăm.

“Đúng vậy, mới vừa lắp xong.” Cho nên cô mới phải dùng thử.

“Có tốt không?”

“Ừ, rất tốt, rất tốt!” Chân Điem Mật cười cười rồi gật đầu một cái, dưới ánh trăng mờ tỏ, mái tóc “Kim Mao Sư Vương” của cô như đang tỏa sáng.

“Tốt là được rồi, vậy thì việc bồi thường cũng khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.” Vu Phạm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Điem Mật phản chiếu lại trong gương, khóe môi anh khẽ giương lên.

Bồi thường?

Hai chữ này vừa ập vào đầu, Chân Điem Mật liền lấy tay nhấn nút tạm dừng trên bộ điều khiển, lúc này cô mới để ý thấy bên trên cửa kiếng phản chiếu lại một bóng hình anh tuấn.

Vu Phạm?!

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Chân Điem Mật kinh ngạc xoay người lại, tầm mắt lại rơi vào vòm ngực rộng lớn của anh. Cô ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ngũ quan sắc xảo, khuôn mặt tuấn tú với nước da hơi ngăm đen.

“À? Thì ra là anh đang nói chuyện với tôi sao?” Vậy mà cô còn tưởng rằng thợ lắp đặt cửa vẫn còn chưa rời đi cơ đấy.

“Phản ứng của em thật là chậm quá! Đến cả ai đang nói chuyện với mình mà còn không biết rõ nữa sao?” Môi mỏng khẽ thốt lên một câu châm chọc.

Anh rất muốn đưa tay xoa lên mái tóc đáng yêu của cô, nhưng mà hành động này đối với hai người vừa mới quen biết không bao lâu, thật sự là không hợp lý chút nào. Cho nên anh chỉ có thể lặng lẽ nắm chặt đôi bàn tay đang muốn vươn ra của mình, tự dặn lòng phải kìm chế lại.

“Ách ~~ tôi còn tưởng là thợ lắp đặt cửa sắt chưa về nữa chứ!” Le cái lưỡi nho nhỏ, cô thừa nhận phản ứng của mình quả thật là có chút chậm chạp. “Đúng rồi, sao anh lại đến Đài Bắc vậy?”

Còn xuất hiện trước cửa tiệm của cô nữa.

“Đến gặp một người bạn có chút chuyện ấy mà!” Vu Phạm trả lời bừa một câu, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn vào ánh đèn vàng yếu ớt bên trong quán. Anh không dám thừa nhận rằng, mình đặc biệt đến đây, thật ra là để tìm cô: “Em chuẩn bị đóng cửa sao?”

“Ừm, ở đây buổi tối không có khách, cho nên quán chỉ mở đến chín giờ, muộn lắm thì cũng khoảng chín rưỡi là đóng cửa thôi.” Mà bây giờ đã là mười rưỡi, qua giờ đóng cửa đã được một tiếng rồi.

“Đóng cửa có nghĩa là tôi không thể uống cà phê được rồi, đúng không? Aizz, tôi đặc biệt đi từ nhà bạn mình vòng qua đây, cũng chỉ vì muốn uống cà phê của em. . . .”

Đôi mắt đen liếc nhìn cô một cái, anh nhún nhún vai, trong giọng nói không giấu nổi sự thất vọng.

“Anh đã đặc biệt tới đây, sao tôi có thể không cho anh uống được? Vào đi, dù sao bây giờ cũng đã muộn rồi, tôi cũng không bận việc gì khác, đương nhiên là có đủ thời gian để pha cà phê mời anh.” Chân Điem Mật không muốn để cho khách hàng của mình phải thất vọng, cô lập tức vui vẻ đẩy cửa kiếng, mời anh vào bên trong.

“Thanks!” Thất vọng của một giây trước đã biến mất, thay vào đó là nụ cười đắc ý lộ ra trên khuôn mặt anh.

Vội vội vàng vàng chạy vào bên trong, anh vô cùng tự nhiên ngồi xuống trước quầy bar. Đôi chân thon dài lười biếng gác lên một chiếc ghế cao ở trước mặt, nâng tay chống một bên má, ánh mắt anh chăm chú nhìn Chân Điem Mật đang bận rộn pha cà phê.

Chỉ một lát sau, hương thơm cà phê đã xộc vào trong mũi. Vu Phạm cảm thấy cả người vô cùng thoải mái, mà cảm giác nhẹ nhõm khoan khoái so với lúc anh uống cà phê mọi ngày còn mãnh liệt hơn, tất cả điều này đều bởi vì cô gái xinh xắn đáng yêu đang đứng trước mắt anh.

“Cà phê đã pha xong rồi.” Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, một tách cà phê thơm nồng đã xuất hiện trong tầm mắt của anh, và cả. . . bóng hình xinh đẹp kia nữa.

“Vây, tôi không khách sáo nhé!” Nâng mắt nhìn cô, ngón tay thon dài khẽ chạm vào quai tách cà phê, không đợi thêm được nữa, anh vội vàng uống một hớp.

“Hình như anh chỉ thích mỗi loại cà phê này thôi đúng không? Vì sao vậy? Tôi cảm thấy cà phê Arabica cũng không tồi, số lượng nhập về vô cùng phong phú, giá cả lại không quá đắt, anh có thể dùng thử để thay đổi khẩu vị cũng được mà.”

“Không, đời này, tôi sẽ không thể nào tiếp nhận những loại cà phê khác được nữa rồi.” Vu Phạm lại uống thêm một hớp, hương vị cà phê thơm nồng cứ lượn lờ xung quanh đầu lưỡi, trong lòng anh lại thở dài một hơi.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn như thế, chỉ có thể ích kỷ quan tâm một thứ duy nhất mà mình yêu thích, bất cứ điều gì cũng không thể thay đổi được anh, dù cho trời có sập xuống thì anh vẫn sẽ như vậy, vẫn làm theo ý của mình, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

“Thật sự không muốn nếm thử một chút sao? Bây giờ tôi có thể đi pha cho anh ——”

“Không cần đâu, thật đấy, em đừng mất công làm gì.” Tách cà phê đã nhìn thấy đáy nhưng anh vẫn còn lưu luyến không muốn đưa ra: “Nếu em còn nhiều thời gian như vậy, chi bằng pha cho tôi thêm một tách nữa, được không?”

Cà phê do cô tự pha có nhiều thêm một loại hương vị, đó là loại hương vị khiến cho anh rung động, loại hương vị có thể thỏa mãn được tâm nguyện của anh!

Nhìn vẻ luyến tiếc trên khuôn mặt kia, sao cô có thể nỡ nói lời cự tuyệt? Ngộ nhờ anh lại đập hư cửa nhà cô nữa thì biết phải làm sao bây giờ?

“Loại cà phê mà anh hay uống hình như có chứa cafein rất nhiều, anh uống nhiều như vậy cũng không tốt đâu, nhất là lúc dạ dày trống rỗng.” Cô xoay người lại, bắt đầu bận bịu pha cà phê cho vị khách không mời mà đến này.

“A?!” Vu Phạm đột nhiên hô lên một tiếng.

Chân Điem Mật bị dọa đến giật nảy mình, cô xoay người lại nhìn anh: “Sao vậy?”

“Em vừa nhắc tới dạ dày trống rỗng, tôi mới nhớ ra tối nay mình vẫn chưa ăn gì, bây giờ trong bụng vẫn chẳng có gì cả.” Anh nâng tay xoa xoa cái bụng xẹp lép, giả vờ than đói.

“Anh cứ như vậy thì sẽ bị đau dạ dày đó! Thật là. . .” Chân Điem Mật thật sự tin tưởng lời nói của anh, cô lập tức đặt tách cà phê xuống, thân hình nhỏ nhắn chạy một mạch vào trong phòng bếp.

“Điem Mật tiểu thư, em định đi ——” làm cơm cho tôi sao?

Ánh mắt của Vu Phạm dõi theo bóng lưng của Chân Điem Mật, nhìn bóng hình xinh đẹp biến mất phía sau tấm rèm cửa, nơi đó chính là phòng bếp.

“Tôi đi chiên cơm, anh đợi mười phút nhé!” Giọng nói nhẹ nhàng từ bên trong vọng tới.

Quả nhiên là làm cơm cho anh rồi.

Vu Phạm hớn hờ quay trở về ngồi trước quầy bar, hai tay bỏ trong túi quần, miệng huýt sáo ngâm nga vài câu.

Ôi, đã bao lâu rồi anh mới cảm thấy vui vẻ như vậy nhỉ?

Nhớ lại khoảng thời gian học đại học, khi đó anh cũng có bạn gái, tình cảnh cũng như bây giờ, chỉ có điều, người bạn gái đó lại không mang đến cho anh cảm giác ấm áp và lệ thuộc như Chân Điem Mật, cũng sẽ không tự tay pha cà phê cho anh, không tự mình xuống bếp nấu cơm cho anh ăn.

Ngay từ khi mới chào đời, ngoài mẹ ra thì cũng chỉ có Diễm Mật là chịu xuống bếp nấu cơm cho anh thôi.

Ôi ~~ thật là cảm động quá!

Nhưng ngay lúc Vu Phạm đang vô cùng vui vẻ, thì Chân Diễm Mật lại mang theo vẻ mặt xin lỗi đi ra khỏi phòng bếp.

“Ừm. . . . Anh Vu, thật xin lỗi, tôi vốn định chiên cơm cho anh, nhưng mà đã hết cơm mất rồi. . . .” Cô đứng trước mặt anh lại càng trở nên nhỏ bé.

Nghe vậy, tiếng huýt sáo chợt ngưng lại, nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn có phần trở nên cứng ngắt, khóe mắt khẽ sụp xuống.

Nhưng rất nhanh, anh liền nở nụ cười vui vẻ, bàn tay giống như quạt hương bồ [1] khoác lên bờ vai nhỏ gầy của cô: “Hay là như vậy, em rành mấy quán ăn ở gần đây không? Chúng ta cùng đi ăn đi!”

Đã bao lâu rồi cô không dùng cơm một mình với đàn ông?

Ba năm? Hay bốn năm?

Đây gọi là hẹn hò sao?

Người đàn ông này có ý gì với cô sao?

Nhân lúc Vu Phạm đi toilet, Chân Diễm Mật vỗ vỗ đầu mình, cô nhất định phải cố gắng tìm ra manh mối trong bữa ăn tối này.

Nhưng có lẽ là cô đã suy nghĩ nhiều rồi, Vu Phạm chỉ đơn thuần tới tiệm của cô để uống cà phê mà thôi, bởi vì anh đói bụng mà lại không quen đường xá ở đây, cho nên mới phải mời cô cùng đi ra ngoài dùng bữa tối.

“Sao lại nhăn mặt như vậy? Em đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Lúc Vu Phạm bước ra ngoài thì đã trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang nhăn

lại thành bánh bao rồi.

Bởi vì có anh mà không gian này lại càng trở nên nhỏ hẹp.

“Tôi. . . .tôi chỉ là đang tò mò không biết rốt cuộc là anh làm nghề gì?”

“Tôi là nhà điêu khắc.” Vu Phạm ngồi xuống, sau khi dùng cơm xong, anh thật sự rất muốn hút một điếu thuốc, nhưng bởi vì ngại cô gái nhỏ này, anh không muốn để lại cho cô ấn tượng xấu về mình, cho nên anh đành phải nhịn xuống. “Trên núi có một miếng đất nhỏ được dùng để trưng bày tất cả các tác phẩm điêu khắc của tôi, vì vậy nên về lâu dài tôi cũng ở luôn trên đó. . . . Aizz, cái thằng Vu Tuấn nhiều chuyện vậy mà không kể cho em nghe sao?”

Anh còn tưởng rằng, Vu Tuấn đã sớm đem mười tám đời tổ tông nhà anh kể ra hết rồi chứ!

“Thì ra anh là nhà điêu khắc!” Rốt cuộc Chân Điem Mật cũng đã hiểu vì sao vóc dáng của anh cao lớn mà nước da lại ngăm đen như vậy rồi.

“Anh rất có hứng thú với công việc điêu khắc này sao?” Đôi mắt to tròn của cô cùng với gương mặt xinh xắn đáng yêu, còn cả mái tóc xoăn nhẹ kia nữa, tất cả đều khiến cho Vu Phạm cảm thấy lòng mình cứ chộn rộn, nôn nao. “Hay là hôm nào em lên núi chơi đi, tiện thể mang cho tôi vài cân cà phê là được rồi.”

“Áy. . . . được đó, khi nào có thời gian rảnh thì tôi sẽ lên kế hoạch cho việc này.” Anh đang mời cô sao? Nhưng mà cái từ “tiện thể” kia. . . .không giống như là đang mời cô chút nào cả.

Chân Điem Mật nhìn anh, mỉm cười gật đầu, không biết tại sao, khi nghe anh nói những lời đó, trái tim nhỏ bé của cô có chút loạn nhịp.

“Nhanh lên kế hoạch đi, đừng để tôi đợi quá lâu.” Vu Phạm cũng nhìn cô, khóe môi nở ra một nụ cười đầy mê hoặc.

Giờ phút này, anh có một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt, đó chính là —— anh quyết định làm cho Chân Điem Mật trở thành bạn gái của mình!

“Được!” Anh nói, đừng để anh đợi lâu, có lẽ là đang nói đến cà phê chẳng?

“Quyết định như vậy nhé!” Xem ra cô cũng hiểu được lời mời của anh. “Cũng muộn rồi, để tôi đưa em trở về, tôi cũng phải trở về rồi.” Hai người giao hẹn xong, Vu Phạm cũng vui vẻ đứng dậy, cầm hóa đơn đi ra quầy tính tiền.

Bóng dáng nhỏ nhắn cũng theo anh đi ra, sau khi rời khỏi quán ăn, hai người cùng nhau tản bộ, suốt quãng đường, cả hai vừa đi vừa nói chuyện vài câu, rất nhanh đã về tới tiệm cà phê của cô.

“Ừm, tạm biệt nhé!” Cô mở cửa sắt, sau đó xoay người lại vẫy vẫy tay chào anh.

Vu Phạm cũng vẫy tay với cô: “Bye bye!”

Khoảnh khắc cô xoay người, anh thật sự rất muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng anh sợ nếu mình làm vậy sẽ dọa đến cô, vì thế anh không thể làm gì khác hơn là phải cố gắng kìm chế.

Cánh cửa sắt dần dần hạ xuống, cuối cùng cũng đóng kín.

Vu Phạm đứng đợi thêm một lát rồi mới ngẩng đầu nhìn lên lầu hai.

Quả nhiên, tầng hai vốn đang tối đen như mực bỗng trở nên rực sáng.

Anh đứng dưới lầu nhìn một lúc lâu rồi mới xoay người, leo lên chiếc xe tải của mình, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, Chân Điem Mật đang đứng phía sau rèm cửa sổ trên lầu hai, đợi đến khi Vu Phạm lái xe đi rồi, cô mới lặng lẽ kéo rèm, lén lút nhìn xuống.

Tại sao anh ấy không rời đi ngay lúc đó?

Tại sao anh ấy lại nhìn lên trên này?

Tối nay, Vu Phạm khiến cho tâm trí của cô trở nên rối bời, cô không biết có phải là do mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?

Chắc là vậy rồi!

Aizz, cô thở dài một tiếng đầy thất vọng, rồi lại cầm quần áo bước vào phòng tắm.

Đứng nhìn mình trong gương, một mái tóc xoăn rối bù, Chân Điem Mật cho rằng, cũng bởi vì cái mái tóc rối loạn này khiến cho cô có những suy nghĩ thật quái lạ.

Ừm, xem ra cô phải tìm thời gian để sửa lại mái tóc này rồi, phải để lại như bình thường thôi, mất công mình lại suy nghĩ lung tung nữa.

Bầu trời âm u, e rằng hôm nay sẽ có mưa.

Chân Điem Mật bước ra khỏi salon tóc, mà trên đầu cô vẫn là mái tóc xoăn màu vàng kim.

Vốn dĩ hôm nay cô tới nơi này là muốn duỗi lại tóc thẳng, nhưng nhà tạo mẫu tóc lại nói rằng, kiểu tóc này của cô được uốn bởi kỹ thuật mới nhất hiện nay. Nếu muốn duỗi thẳng thì cần phải dùng loại thuốc nhập khẩu từ

nước ngoài, mà loại thuốc này cần phải đặt ở công ty bên đó, nhanh nhất là mười ngày mới có hàng.

Vì thế, quả đầu này còn phải theo cô mười ngày, hoặc có thể là lâu hơn một chút.

Đứng bên ngoài cửa kiếng của tiệm salon, cô nâng tay gầy gầy mái tóc rối bù, mái tóc này vẫn chưa được giải quyết khiến cho cô cảm thấy thật đau đầu.

Có lẽ hôm nay, ông trời cũng hiểu rõ tâm trạng của cô, để cho từng hạt mưa phùn tí tách rơi xuống.

Chân Diễm Mật đứng trên vỉa hè, nhìn những hạt mưa nhỏ bay bay. Cô lấy ra một chiếc ô màu táo xanh từ trong túi da, chiếc ô nhỏ bé nhưng cũng đủ để che mưa.

Băng qua đường lớn, đôi mắt sáng trong ngắm nhìn những căn nhà xinh đẹp, nhìn thấy phía trước là một cửa hàng mang phong cách nước ngoài, cô lại nghĩ hôm nay mình thật sự muốn mua gì đó.

Lại băng qua một ngã tư khác, nơi này có rất nhiều tòa cao ốc lớn, Chân Diễm Mật nhìn theo đám đông đang tùm năm tùm ba lại một chỗ, cô xoay người đi về một hướng khác. Kết quả, lại nhìn thấy một cô gái đang đi về phía mình. Lúc Chân Diễm Mật nhìn thấy người con gái đó, bước chân của cô bỗng nhiên khựng lại, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một sự kinh ngạc kèm theo một chút hoảng loạn rất khó nhận ra.

Cô gái kia mặc một bộ đồ công sở sáng màu, khắp người tỏa ra hơi thở của mùa xuân, khuôn mặt được trang điểm khá đậm, thoạt nhìn có vẻ khôn khéo lõi đời, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần.

“Hi ~ Diễm Mật, cô là Chân Diễm Mật đúng không?” Cô gái kia dừng bước, một tay cầm chiếc túi công sở, một tay đang nghe điện thoại, nhưng

khi nhìn thấy Chân Điem Mật thì cúp máy ngay lập tức: “Cô uốn tóc ở chỗ nào vậy? Trông lạ thật đấy!”

Đã nhiều năm không gặp, không ngờ dáng vẻ xinh đẹp, ngây thơ trong sáng của Chân Điem Mật lại dễ dàng khiến cho người khác phải ghen tị đến vậy, hơn nữa, mái tóc xoắn càng làm cho cô trông trẻ thêm vài tuổi.

Trong lòng Vệ Xảo Phân cảm thấy ghen tị.

Chân Điem Mật liếc cô ta một cái, cũng không trả lời, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

“Sao vậy? Không nhớ tôi sao? Tôi là Vệ Xảo Phân, bạn gái cũ của học trưởng La Trì Tư bên hệ tâm lý học, cô quên rồi sao?”

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt của Chân Điem Mật cứng đờ.

Sao cô có thể nhớ đến cái người phụ nữ vô liêm sỉ này cơ chứ? Lúc còn học đại học, chính cô ta là người đã xen vào tình cảm giữa cô và học trưởng La Trì Tư, cướp đi học trưởng mà cô đã kết giao hơn một năm. Đã thế cô ta còn tung tin đồn ra bên ngoài rằng, học trưởng qua lại với cô chỉ vì muốn nghiên cứu và phân tích “các mức độ tình cảm của một cô gái lúc mới yêu” như thế nào, cô ta còn miêu tả đoạn tình cảm của cô và học trưởng một cách không thể nào chấp nhận được.

Vậy mà, chỉ có cô là người duy nhất phải chịu đựng những điều này, còn tên học trưởng La Trì Tư kia thì hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến, để mặc cho cái người phụ nữ nhà giàu Vệ Xảo Phân này cứ thế tung tin đồn làm tổn thương cô. Chỉ vì lúc ấy anh ta đang bị dáng vẻ xinh đẹp và cả những hành động can đảm của cô ta mê hoặc, cho nên La Trì Tư quyết định mặc kệ cô bị tổn thương, còn anh ta thì ra ngoài mượn phòng riêng để sống chung với Vệ Xảo Phân.

Đây là một chuyện cũ đau lòng, mặc dù mấy tháng sau, La Trì Tư đã bị Vệ Xảo Phân đá bay thì lập tức quay lại xin lỗi cô, nhưng vết thương đã khắc sâu, không thể nào bù đắp lại được nữa. Và lại lúc đó, tình cảm của cô đối với La Trì Tư cũng đã dần phai nhạt, vì thế, chuyện tình tay ba này cứ như vậy mà chấm hết như một bức tranh không đẹp mắt.

Sau đó, mọi người lần lượt tốt nghiệp, ai cũng có một tương lai của riêng mình, không liên lạc với nhau nữa. Kể từ đó, chuyện này đã bị chôn sâu vào trong quá khứ, không một ai nhắc lại.

Cho đến giờ phút này gặp lại nhau, Vệ Xảo Phân - cái người phụ nữ bề ngoài đã không xinh đẹp, tâm hồn lại càng xấu xa này lại khơi lại chuyện cũ năm nào.

“Này, sao trí nhớ của cô kém vậy? Thật sự đã quên rồi sao?” Đôi môi đỏ bĩu bĩu một cách đầy chế nhạo, Vệ Xảo Phân nhìn cô đang cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Nhớ lại chuyện cũ mà tôi vẫn còn cảm thấy kinh khủng, thật là không muốn nhắc tới mà. . . . Aizz, tôi cũng không rảnh để tán gẫu với cô nữa, bye ~”

Đúng là tự chuốc lấy mất mặt mà!

Vệ Xảo Phân lại nghe điện thoại một lần nữa, đôi giày cao gót giẫm mạnh, lướt qua người Chân Điem Mật, một mùi thơm nồng nặc bủa vây quanh người cô.

Mà trong lòng cô lại đang cảm thấy cực kỳ hoảng hốt, cô nâng tay xoa mũi để không bị hắt hơi, đôi chân nhanh chóng rảo bước trên vỉa hè, sau đó lại đi xuống một khu phố riêng biệt.

Lúc này, chuông điện thoại di động từ trong túi xách của cô vang lên.

Chân Điem Mật chăm chú bước đi, cô chỉ muốn đi thật xa khỏi Vệ Xảo Phân, cô chỉ muốn đem đoạn tình cảm đau lòng kia vứt ra khỏi trí nhớ. Cô lo

né những chiếc xe và dòng người qua lại, chẳng hề để ý đến tiếng chuông điện thoại di động vẫn không ngừng vang lên.

Chương 3

Đặt điện thoại xuống, Vu Phạm đứng dậy đi ra bên ngoài, châm một điếu thuốc, thân mình cao lớn dựa vào bức tường ngoài hành lang. Anh híp mắt nhìn một gốc cây đại thụ tươi tốt, cành lá sum suê mọc trên bãi đất trống. Ánh mặt trời len lỏi giữa những tán cây si, chiếu xuống bộ bàn ghế gỗ, tạo nên khung cảnh có một không hai.

Lặng lẽ nhả ra một làn khói thuốc, suy nghĩ của Vu Phạm dừng lại trên dây số điện thoại mà từ nãy đến giờ anh không thể nào liên lạc được.

Rõ ràng là Chân Diễm Mật đã đồng ý với anh về chuyến hành trình lên núi, kết quả thì sao? Đã 2 tuần lễ trôi qua rồi mà ngay đến cả giọng nói của cô, anh cũng không thể nghe thấy, huống chi là bóng người.

Haizz ~~ cô ấy đang muốn đùa giỡn với anh sao?

Cô gái nhỏ này nhất định là đang thử thách sự kiên nhẫn của anh, cô lại dám đùa giỡn với anh?! Ngay đến cả điện thoại anh gọi cũng không chịu nhận?

Tối hôm qua anh đã phải tốn biết bao nhiêu là nước miếng, da mặt dày cỡ nào mới có thể mở miệng hỏi Vu Tuấn được số điện thoại của cô. Vốn dĩ hôm nay anh muốn gọi điện thoại để nghe giọng nói của cô một chút, kết quả lại khiến anh mừng hụt.

Vu Phạm cảm thấy có chút bực bội, sau khi hút thuốc xong, anh tiện tay ném tàn thuốc vào tấm gỗ gạt tàn đang nằm bên cạnh, đập tắt điếu thuốc.

Anh không quay vào trong nhà mà trực tiếp đi đến nơi làm việc. Hiện giờ, anh đang phải bận rộn sáng tác một loạt tác phẩm để tham gia triển lãm,

đồng thời cũng phải chuẩn bị để vận chuyển những tác phẩm này sang hội quán mỹ thuật bên Đức.

Tác phẩm lần này của anh được lấy bối cảnh thần thoại trong Tây Du Ký, lấy nhân vật làm chủ đạo. Bởi vì nhân vật cần phải đặc biệt chú trọng đến vẻ mặt và hình dáng tự nhiên, cho nên anh phải sử dụng nhiều họa tiết hơn một chút, cân nhắc kỹ lưỡng về những tác phẩm điêu khắc này.

Mọi thứ phải được chuẩn bị trong vòng sáu tháng, thật ra thì cũng không nhiều thời gian cho lắm, nhưng với sức khỏe và sự kiên trì từ trước đến nay thì một chút thách thức này đối với anh mà nói cũng không hề phức tạp. Anh có lòng tin rằng mình sẽ có thể làm ra các tác phẩm đúng thời gian để tham gia triển lãm.

Một lần nữa tập trung vào công việc, Vu Phạm lập tức quên hết tất cả những chuyện khi nãy, từ trước đến giờ, đối với công việc điêu khắc, anh đều dùng hết tâm trí của mình để hoàn thành.

Ba giờ chiều, Vu Phạm vẫn còn đang đắm chìm trong công việc thì Chân Diễm Mật đã trở về quán cà phê.

Bởi vì hôm nay quán cà phê nghỉ bán, cho nên vừa bước vào thì cô đã đóng luôn cửa sắt lại.

Đặt túi xách của mình và túi đồ mới mua xuống, cô vội vàng lấy điện thoại di động ra xem.

Lúc Chân Diễm Mật đang đứng bên ngoài tìm chìa khóa mở cửa, thì đột nhiên nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của mình hiển thị cuộc gọi nhỡ, mã vùng ở phía nam, trực giác của cô chắc chắn rằng, Vu Phạm đã gọi tới.

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, không biết vì sao anh lại có số di động của cô, nhưng nghĩ lại, cô đoán, có lẽ là Vu Tuấn đã nói cho anh biết. Chắc là anh đã uống hết toàn bộ số cà phê đó rồi, nên muốn gọi điện cho cô để lấy thêm thôi.

Vừa gọi điện thoại, cô vừa đi vào trong quầy bar xem số lượng cà phê còn lại như thế nào, nếu không đủ, có lẽ cô phải nhờ Diễm Lệ thay mình bàn bạc với các thương nhân chuyên xuất khẩu cà phê ở bên kia, giúp cô mua một ít hạt cà phê Lam Sơn hảo hạng.

Thấy số cà phê vẫn còn đủ, cô lại gọi cuộc thứ hai, rồi cuộc thứ ba.

Cũng không có người nhận, xem ra Vu Phạm không có ở nhà rồi?

Thật là xấu hổ quá, lúc trưa anh đã gọi cho cô tới sáu cuộc điện thoại, điện thoại vẫn đổ chuông nhưng cô lại không nghe máy, không biết anh ấy có giận hay không nữa?

Có lẽ anh đang vội vàng muốn mua thêm cà phê chăng?

Chân Diễm Mật suy nghĩ, không biết có nên gọi điện thoại cho Vu Tuấn hỏi địa chỉ của Vu Phạm hay không. Nếu được thì cô có thể gửi hai cân cà phê này qua chỗ anh.

Nghĩ đến đây, cô lập tức chạy lên tầng hai để tìm cuốn sổ ghi chép số điện thoại cá nhân, nhưng còn chưa tìm được số điện thoại của Vu Tuấn, thì chiếc điện thoại màu hồng nhạt đang nằm trong tay cô bỗng vang lên.

A? Nhìn đây số điện thoại đang gọi đến, ánh mắt cô trở nên sáng ngời, lập tức bắt máy.

"Hi ~~"

Giọng nói vui vẻ ngoài dự đoán.

". Chân tiểu thư, cuối cùng em cũng rảnh rồi để nhận điện thoại rồi sao?" Rõ ràng, Vu Phạm cũng không nghĩ là cô sẽ trả lời điện thoại, cho nên khi nghe thấy có người bắt máy, giọng nói lại rất vui vẻ, khiến cho anh hơi ngẩn ra một chút.

"Xin lỗi, xin lỗi, buổi trưa lúc anh gọi, tôi đang đi ngoài đường, tiếng còi xe inh ỏi nên tôi không nghe thấy điện thoại đổ chuông."

Giọng nói nhỏ nhẹ pha lẫn một chút áy náy, tuy Vu Phạm đang ở Nam Đầu xa xôi nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt xinh đẹp đáng yêu của cô.

Dù chỉ là trong suy nghĩ, nhưng cũng đủ để khiến cho anh cảm thấy ấm áp rồi, đến cả trái tim cũng cảm thấy ấm áp, đôi môi này giờ vẫn đang mím chặt, rớt cuộc cũng khẽ cong lên mỉm cười.

"Haiz ~~ anh Vu, sao anh lại không nói gì hết vậy? Sóng điện thoại không ổn định à?"

Cầm điện thoại di động bước ba bước đến bên cạnh cửa sổ, cô nghĩ là do sóng yếu nên anh không thể nghe rõ lời nói của mình.

"Không có." - Không có bị nhiễu sóng - "Tôi chỉ gọi điện thoại đến để hỏi em...khi nào sẽ tới Nam Đầu? Có kế hoạch nghỉ phép gì chưa?"

Vu Phạm đi đến bên cửa sổ, đẩy nhẹ cánh cửa ra, để luồng không khí mát mẻ của rừng núi ùa vào bên trong căn phòng.

Sao bỗng dung anh lại nhắc đến việc này?

Chân Điem Mật hơi sững sốt, trong đầu lại nghĩ, không biết anh nói những lời này là muốn lịch sự tiếp tục đề tài lần trước, mời cô đến chơi, hay lại có suy tính gì khác.

"Chẳng lẽ bây giờ là bên em sóng yếu à?" Âm thanh trầm ồm dễ nghe truyền đến cùng với tiếng cười khẽ, suy nghĩ của Chân Diễm Mật lại nhanh chóng trở về.

"Đâu có~~" Cô bắt chước anh, cố ý kéo dài giọng nói.

"Vậy sao em không trả lời? Chẳng lẽ, em không định nghỉ bán sẽ lên đây sao?" Nghĩ đến khả năng này, nụ cười trên khuôn mặt anh lập tức biến mất, thay vào đó là một gương mặt u ám.

Sắp tới, anh không có nhiều thời gian rảnh để xuống Đài Bắc gặp cô nữa, nếu cô không tới đây, thì hai người bọn họ chắc chắn sẽ không thể gặp được nhau trong một khoảng thời gian khá lâu.

Nếu vậy, chuyện tình cảm này còn chưa bắt đầu này, làm sao có thể duy trì được đây?

Chẳng lẽ, chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc rồi sao?

"Tôi còn chưa nghĩ đến chuyện này, hơn nữa, bây giờ tôi cũng không còn thời gian để nghỉ ngơi, cho nên, về kế hoạch ——"

"Em còn chưa có kế hoạch gì sao?" Cô lại dám nói như vậy?!

Lỗ mũi tức giận thở phì phò, Vu Phạm có một loại kích động muốn bóp chết cô, chỉ đáng là tiếc khoảng cách của hai người quá xa.

"Cũng không hẳn là như vậy... Tôi chỉ nói là đang suy nghĩ." Hả? Anh ấy đang tức giận à? Sao thế nhỉ? "Anh Vu, tôi có thể mạo muội hỏi anh một câu có được không? Anh thật sự là đang tức giận sao?"

Cô nghe thấy tiếng thở mạnh phát ra từ mũi anh, cho nên mới bạo gan hỏi.

"Tức giận? Tôi không nên tức giận sao? Em không đến tôi cũng đỡ phải phiền toái, còn tiết kiệm được thời gian, dù sao gần đây tôi cũng đang rất bận, nếu em đến, tôi cũng không có thời gian tiếp em. Cho nên em không đến cũng tốt!"

Anh thật sự đang vô cùng tức giận! Khi nghe cô nói chưa biết rõ kế hoạch thế nào, giây phút đó, bởi vì tức giận mà anh cũng không muốn tiếp tục trơ mặt dày ra để mời cô nữa. Vậy nên anh mới tuôn ra những lời vô cùng khó nghe, như vậy thì cho dù không mời được cô thì trong lòng anh cũng có thể dễ chịu hơn một chút.

Nhưng mà, vừa nói xong, tâm trạng của anh cũng không cảm thấy thoải mái hơn chút nào, mà ngược lại, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Chân Điem Mật không ngờ Vu Phạm sẽ dùng giọng điệu ác liệt như vậy để nói chuyện với cô, nắm chặt lấy điện thoại di động, cô ngơ ngẩn cả người.

Một câu hỏi còn chưa có đáp án, một cảm xúc ám muội không rõ vẫn đang nằm trong lòng cô, lúc này đây, dường như bất chợt xuất hiện một một lỗ hồng, một cảm giác mát mát khó chịu cứ thế lặng lẽ xuất hiện ở trong tim.

Hình ảnh của cô phản chiếu lên khung cửa sổ, hiện rõ nét hoang mang.

Bỗng dưng, tiếng xe ngoài cửa sổ đã đánh thức cô trong cơn mơ màng.

"A. . . . Tôi. . .Tôi. . . . Anh bận như vậy. . .vậy thì nói chuyện sau nhé, bye..." Cô sợ, nếu để lộ ra cảm xúc của mình thì sẽ bị anh giễu cợt, Chân Điem Mật lập tức cúp điện thoại.

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cô chán nản tựa vào cửa sổ, ngồi bệt xuống sàn.

Úp mặt vào đầu gối, bên tai vẫn vang lên giọng nói ác liệt của Vu Phạm. Kí ức của nhiều năm trước lại ùa về, lúc cô bị học trưởng và Vệ Xảo Phân

làm tổn thương, cảm xúc yếu ớt của cô đột nhiên trào dâng, khiến cô có một loại kích động thật sự muốn khóc.

Tại sao Vu Phạm lại có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của cô được chứ? Rõ ràng anh chỉ là một vị khách hàng yêu thích cà phê, một người không quan trọng! Nhưng vì sao, so với học trưởng và Vệ Xảo Phân, anh lại có thể khiến cho cô có cảm giác tổn thương mãnh liệt còn nhiều như vậy?

Một giọt nước mắt tích tụ bấy giờ chợt rơi xuống dọc theo gò má cô, cô thử đưa tay lên lau, nhưng càng lau, nước mắt lại rơi càng nhiều. Cuối cùng cô cũng đành phải thừa nhận tâm trạng của mình đang rất tệ, vì thế, cô dứt khoát úp mặt vào đầu gối của mình khóc một trận thật lớn.

Câu trả lời của cô lại là —— cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút vang lên, Vu Phạm khẽ hung hăng nguyên rủa mấy câu.

Cái cô gái nhỏ “Kim Mao” đáng chết này, dứt khoát như vậy ư?! Cúp thì cúp đi, ai sợ ai chứ!

"Ai mà chẳng biết cúp điện thoại? Tôi cũng biết vậy." Trở về bên cạnh bàn, anh dùng sức ném điện thoại lên chỗ ngồi, động tác vừa nhanh gọn và dứt khoát.

“Đừng trách người ta cúp điện thoại, với cái giọng điệu như vậy của anh, không cần nói ở đâu xa xôi, ngay cả một người chẳng bao giờ quan tâm đến người khác như em cũng bị anh làm cho phát bực.”

Giọng nói của Liễu Chúc Nhân bỗng vang lên từ phía sau.

Vu Phạm đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt u ám khiến cho khuôn mặt anh vốn đã ngăm đen, giờ lại càng trở nên đen hơn.

"Em đến từ lúc nào vậy?" Còn nghe lén anh nói điện thoại nữa? Thật là không biết phân biệt tốt xấu mà!

"Thật không khéo, vừa đúng lúc Chân tiểu thư nhận điện thoại của anh, cho nên những lời nói ác liệt đó, em cũng nghe được." Không thèm để ý đến vẻ mặt âm trầm của anh, Liễu Chức Nhân cầm theo một bản fax bước vào bên trong ngôi nhà gỗ mát mẻ.

Cô đến đây cũng là vì bản fax này.

"Anh còn phải tham gia cuộc triển lãm! Em còn cho rằng anh không đủ bận rộn hay sao?"

Mặc dù anh rất biết ơn Liễu Chức Nhân đã dành toàn bộ thời gian để giúp anh quản lý và xử lý tất cả các công việc lớn nhỏ của phòng triển lãm, nhưng những lúc tâm trạng anh không tốt như thế này, anh đặc biệt không muốn nhìn thấy cô.

"Trước tiên, em đến đây không phải là để thông báo cho anh về vấn đề tham gia triển lãm." Nhìn sắc mặt của anh, cô vẫn nên ít chọc anh thì hơn. "Em chỉ đến để nói cho anh biết, phòng triển lãm mỹ thuật bên Đức gửi đến một thông báo khẩn cấp. Nội dung nhắc đến vấn đề, bởi vì bên trong tòa nhà triển lãm đã quá cũ kỹ, cần phải nâng cấp tu sửa lại, vậy nên cuộc triển lãm cuối năm nay sợ rằng phải kéo dài đến đầu năm sau, cho nên, em đã mang đến cho anh một tin tức tốt chứ?"

"Hả? Thật sự kéo dài thời gian sao?" Lời nói này của Liễu Chức Nhân khiến cho sắc mặt của Vu Phạm tươi tỉnh lên một chút.

Anh bước đến, rút bản fax trong tay Liễu Chức Nhân, tự mình xác nhận.

"Em lừa anh thì được gì chứ?" Lúc anh đang nhìn bản fax thì Liễu Chúc Nhân đã xoay người đi ra ngoài.

"Em biết lừa anh thì sẽ có kết quả như thế nào mà! Tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện đó!" Liễu Chúc Nhân vừa mới bước đến cửa thì Vu Phạm đã giống như một cơn lốc đi lướt qua cô. Thân hình cao lớn của anh chỉ cần ba bước đã chạy xuống hành lang, phóng nhanh đến phía nhà để xe.

"Học trưởng, không phải là anh định đi Đài Bắc đó chứ?" Liễu Chúc Nhân đứng ngoài cửa, mái tóc dài của cô bởi vì anh chạy như bay mà tốc lên, xõa tung trước ngực, làn váy dưới chân cũng lay động.

Đạo gần đây anh hay đi Đài Bắc, hành động này đã dẫn đến lòng hiếu kỳ của tất cả nhân viên trong phòng triển lãm, khiến cho tất cả mọi người đều bàn luận sôi nổi

"Khóa cửa giúp anh, đêm nay chắc anh không về đâu!"

Chạy thẳng một đường ra tới nhà để xe, Vu Phạm chỉ kịp bỏ lại những lời này, sau đó, cô lại trông thấy anh mở cánh cửa của chiếc xe tải màu xanh dương cũ nát....Không, hôm nay anh lại lái chiếc xe màu trắng rất ít khi xuất hiện ra, sau đó nhanh chóng lái xe rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn theo bóng xe của Vu Phạm đang dần khuất xa, Liễu Chúc Nhân không khỏi lắc đầu một cái, sau đó đành chấp nhận quay trở lại, lấy chìa khóa khóa chặt cánh cửa gỗ.

Quay người bước xuống hành lang, đi qua một mảnh đất màu xanh biếc, Liễu Chúc Nhân rẽ vào một con đường nhỏ để trở về phòng triển lãm.

Quen biết Vu Phạm đã nhiều năm, thế nhưng cô chưa từng thấy anh bởi vì theo đuổi một cô gái mà bị kích thích như vậy, xem ra lần này, “chân mệnh thiên nữ” thực sự của học trưởng đã xuất hiện rồi.

Không biết cô gái này có chỗ nào đặc biệt, có thể khiến cho một người từ trước đến nay luôn trầm ổn như anh lại gấp đến độ dậm chân như vậy?

Cô thật sự rất tò mò!

Chân Điem Mật nằm ru rú ở trên lầu hai, vừa giơ cao đôi chân thon dài làm động tác đạp xe đạp, vừa nói chuyện điện thoại với em gái Chân Điem Lệ đang ở nước ngoài.

"Chị đã chịu đựng cái đầu tổ chim này đủ rồi, xin em hãy thương tình, mau chóng chuyển phát nhanh thuốc dưỡng tóc về đây cho chị được không?" Nếu không phải vì sợ mấy loại thuốc dưỡng thông thường sẽ càng làm hỏng mái tóc của cô, thì cô cũng không cần ép bản thân tiếp tục chịu đựng quả đầu vàng kim giống như bươm bướm này để sống qua ngày đâu.

"Em cũng chỉ là vì muốn giúp chị trông trẻ hơn thôi mà! Chị, chị như vậy là đang nghi ngờ ý tốt của em, thật sự là rất quá đáng đó ~~" Ở đầu dây bên kia điện thoại, Điem Lệ mới vừa rời giường không lâu. Bởi vì hôm nay không phải lên lớp, quả thực rất nhàm chán, cho nên cô mới gọi điện về để tâm với chị gái.

"Điem Lệ, em có ý chĩnh chị đúng không? Chị chỉ mới hai mươi sáu tuổi, tuổi tác như vậy tính ra vẫn còn rất trẻ, không cần phải tác quái này nọ ở trên đầu để thể hiện tuổi thanh xuân xinh đẹp của mình đâu."

"A ~~ nghe giọng của chị giống như thật sự rất bất mãn. Như thế này đi, đợi một lát nữa em sẽ dùng chuyển phát quốc tế gửi về Đài Bắc cho chị nhé. . hai ngày nữa là chị có thể nhận được rồi, chỉ là, phí vận chuyển cực kỳ đắt, chị, chị phải tự mình."

"Được, chị sẽ tự bỏ tiền để trả phí vận chuyển! Làm phiền em dùng dịch vụ DHL để gửi được không? Theo như quảng cáo thì hiệu suất của nó rất kinh người, ngày mai là chị có thể nhận được rồi."

"Aizz, được rồi, được rồi!"

"Ừ, cảm ơn trước nhé!" Rốt cuộc cô cũng sắp thoát khỏi cái đầu tổ quạ này rồi, Chân Điem Mật vui mừng nằm ngang thành hình chữ đại ở trên giường. "Tiền điện thoại quốc tế rất đắt đó, chúng ta không nên hàn huyên nữa, bye bye ~~"

"Bye ~~"

Hai chị em cùng ngắt máy, Chân Điem Mật nhảy xuống giường, cầm điện thoại đặt trở về phòng khách.

Gãi gãi mái tóc xoắn rồi bù, cô duỗi duỗi cái eo mỏi nhừ, ngáp một cái, xoay người quyết định trở về phòng chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên.

"Hả? Đã trễ thế này mà ai còn tới vậy?" Chân Điem Mật đi tới đầu cầu thang thêm hai bước, sau đó lại dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

Cô nhanh chóng xoay người lại, chạy tới trước cửa sổ, đẩy cánh cửa sổ ra, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết lộ ra bên ngoài để tìm kiếm, cô muốn xem trước một chút là ai đang nhấn chuông cửa.

Bỗng dưng, tầm mắt của cô lại trùng hợp chạm vào một đôi mắt sâu thẳm và đen láy cũng đang ngẩng lên nhìn về phía lầu hai.

Đột nhiên chạm vào ánh mắt của nhau khiến khuôn mặt cả hai người đều lộ ra vẻ sửng sốt, hơn nữa, trên khuôn mặt của Chân Điem Mật còn mang theo một tia âm ảm.

"Này!" Nhìn khuôn mặt sa sầm thể hiện rõ tâm trạng không vui của cô gái đang đứng ở trên lầu hai kia, Vu Phạm biết, những lời anh nói trong điện

thoại lúc chiều đã làm cô bị tổn thương. "Em đã ngủ chưa? Tôi muốn uống một ly cà phê có được không?"

Nhìn sắc mặt của cô, anh biết đáp án sẽ khiến cho anh phải thất vọng.

"Xin lỗi, hôm nay quán tạm nghỉ, hơn nữa tôi cũng phải đi ngủ rồi, có lẽ không thể pha cà phê cho anh uống được." Quả nhiên, Chân Điem Mật không chút nghĩ ngợi đã lập tức từ chối.

Lời từ chối này không hề có một chút uyển chuyển nào cả.

Dưới ánh đèn đường cũng đủ để cho khuôn mặt khô ngô lộ ra vẻ buồn rầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm, khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên thành một nụ cười khổ, trong nháy mắt khiến cho người ta cảm thấy có vài phần mệt mỏi.

Chân Điem Mật nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh, bỗng dừng lại có chút mềm lòng. Cô rất muốn xuống lầu mở cửa cho anh, nhưng nghĩ tới những lời anh đã nói lúc chiều, cô lại xây lên một bức tường phòng bị ở giữa hai người. "Ngủ ngon."

"Điem Mật, em có thể chấp nhận lời xin lỗi của tôi không?" Thấy cô rụt đầu lại, Vu Phạm vội vàng nói ra lời xin lỗi. "Những lời tôi nói ở trong điện thoại chỉ là lời nói đùa mà thôi, xin em đừng để ý, OK? Tôi đặc biệt chạy tới Đài Bắc chính là vì muốn nói lời xin lỗi với em, hy vọng em sẽ chấp nhận lời xin lỗi này!"

Chạy thẳng một đường tới Đài Bắc, không phải là vì anh muốn uống cà phê, anh làm vậy cũng chỉ là vì muốn mượn cớ để đến gần cô, lần này mục đích thực sự của anh là muốn nhận lỗi với cô.

Bóng dáng xinh đẹp nhỏ nhắn đang quay trở về phòng bỗng nhiên cứng đờ.

Anh tới để nói xin lỗi sao?

Đặc biệt lái xe tới đây chính là vì muốn nói lời xin lỗi với cô sao?

Xoay lưng về phía cửa sổ, trên khuôn mặt của cô nhẹ nhàng hiện lên một nụ cười thoải mái, trái tim thiếu nữ nhảy lên thành thịch, một loại cảm xúc không rõ bỗng nảy sinh ở trong lòng, vốn là một loại tình cảm ám muội không rõ ràng lại giống như đã nhận được một đáp án tương đối rõ ràng.

Trong lòng rõ ràng đã thông suốt, cô lập tức chạy vào trong phòng thay áo ngủ, cô muốn đi xuống mở cửa cho anh vào uống cà phê.

Ngoài cửa sổ, Vu Phạm đứng ở dưới lầu, buồn bã ngẩng đầu lên chờ đợi câu trả lời của cô.

Anh cho là mình có thể nhận được sự tha thứ, nào ngờ kết quả là Chân Điem Mật bụng dạ hẹp hòi, không thèm để ý đến anh nữa, biến mất khỏi cửa sổ.

Cô tính bỏ mặc anh đứng ở bên ngoài hứng gió lạnh, còn mình thì trở về phòng ngủ sao?!

Nụ cười chua chát càng hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Thật không dễ dàng mới khiến cho anh coi trọng một cô gái, không ngờ rằng cô ấy lại muốn bỏ mặc anh, xem ra đoạn tình yêu này của anh quả thật là phải “chết yểu” rồi.

Bàn tay to cào cào mái tóc đen đang bị gió thổi loạn, anh phiền não lấy một điều thuốc từ trong túi ra rồi châm lửa, hít vào một hơi thật sâu. Thân hình cao lớn dựa vào cửa xe, anh tính hút xong điều thuốc này rồi sẽ lên đường trở về Nam Đầu.

Sau khi trở về, anh sẽ phải tìm một cái cọc gỗ khắc thành hình đầu heo, để có thể trút hết mọi cảm xúc buồn bực khó chịu không đáng có này!

Hút thuốc xong, anh tiện tay ném điếu thuốc xuống đất, dùng đôi giày màu cà phê giẫm tắt điếu thuốc. Đón cơn gió lạnh giữa đêm, anh muốn vứt bỏ toàn bộ mọi mệt mỏi ra phía sau, móc chìa khóa xe từ trong túi quần ra, chuẩn bị lái xe rời đi.

Vừa mới mở cửa xe, lúc thân hình cao lớn đang chuẩn bị cúi xuống để ngồi vào vị trí tay lái, thì cửa sắt ở phía sau lại từ từ mở ra.

Vu Phạm thoáng khựng lại, giữ nguyên tư thế, không dám quay đầu, chỉ sợ Chân Điem Mật thật sự là đang cầm chổi ra ngoài để xua đuổi anh mau chóng rời khỏi đây.

Kết quả là, Chân Điem Mật không hề xấu xa như anh nghĩ.

Gò má của cô hiện lên hai vầng sáng nhỏ, cô đã thay quần áo, mái tóc màu vàng giống như bờm sư tử, nhẹ nhàng đẩy cửa kính ra. "Anh Vu, mau vào đây, uống một tách cà phê rồi hãy trở về." Cô nhìn tâm lưng bằng phẳng cứng đờ một cách khó hiểu của anh, từ từ mở miệng.

Sắc mặt buồn rầu lập tức biến mất khỏi khuôn mặt anh với tốc độ ánh sáng, Vu Phạm đột nhiên quay đầu lại, trông thấy cô, anh bỗng cười toe toét, để lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Anh lập tức vào trong ngay đây." Tốc độ trả lời cực nhanh, ngay cả chính anh cũng không thể tin được.

Chân Điem Mật cười khanh khách mở cửa, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng ở trước cửa kính chờ anh.

Vu Phạm vội vàng rút lại đôi chân đang định bước vào xe, mau chóng đóng cửa xe, xoay người bước hai, ba bước dài tiến về phía cô.

"Điềm Mật, thật tốt quá, em không giận tôi nữa, trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều." Nhìn cô đang đứng trước mặt mình, anh thật sự không muốn xa rời nụ cười thoải mái vui tươi của cô nữa. Trong con người màu đen in sâu hình ảnh cô mặc âu phục, bóng dáng xinh đẹp dịu dàng tràn đầy nữ tính, cả khuôn mặt trắng trẻo hồng hào kia nữa.

Mái tóc vàng khiến cho cô càng trở nên xinh đẹp động lòng người, tuy có hơi đột ngột một chút, nhưng mà anh cũng không bắt bẻ. Chỉ cần cô chịu để cho anh theo đuổi, cho dù cô có để quả đầu như “pháo trùng thiên”[1], anh cũng cảm thấy vô cùng dễ thương.

"Lần này em sẽ không để bụng, nhưng mà nếu như còn có lần sau, em tuyệt đối sẽ không nói với anh thêm một câu nào nữa! Cũng tuyệt đối không pha cà phê cho anh nữa." Cô dùng giọng điệu mang chút hờn dỗi cảnh cáo Vu Phạm.

Sau khi nói xong, cô đột nhiên cảm thấy không ổn, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào càng thêm đỏ bừng. Bởi vì mối quan hệ của cô và Vu Phạm còn chưa đạt tới mức hai bên ngầm hiểu ý như thế, toàn bộ vẫn còn nằm trong trạng thái mờ mịt mơ hồ.

Đứng trước mặt cô, rõ ràng Vu Phạm cũng bị lời cảnh cáo mang theo một chút ý tứ hàm xúc che giấu sự thân thiết làm cho giật mình, nhưng mà phần lớn, anh vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Đôi mắt đen sáng rực, chăm chú nhìn cô đang hốt hoảng muốn rời đi rồi lại ngoái đầu nhìn lại. Rốt cuộc anh cũng không thể kiềm chế khát vọng của mình được nữa, bàn tay nhẹ nhàng giữ chặt chiếc cằm xinh đẹp, khuôn mặt tiến gần về phía cô, khoảng cách giữa hai người chỉ còn một tấc.

"Anh ——" Đôi mắt trong suốt tròn xoe giật mình tròn to, cô trừng mắt nhìn khuôn mặt ngăm đen đang phóng đại ngay trước mắt mình.

Một giây sau, anh đã hôn cô!

Hơi thở nam tính của anh bủa vây xung quanh cô, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng tràn ngập hơi thở mùi đàn hương của cô, hấp thu hương vị ngọt ngào, khiến cho trái tim cô đập loạn.

Nụ hôn của anh rất cuồng nhiệt, lại mang theo một chút dịu dàng, khiến lòng cô xao động.

Chân Điem Mật như đang lạc lối, hai chân mềm nhũn, ngã vào vòm ngực của anh, để cho anh ôm chặt.

Cánh cửa của lòng cô bao năm qua vẫn luôn khép kín, nhưng ở trong vòm ngực rộng lớn này, dưới hơi thở ấm áp kia, một lần nữa lại bắt đầu trở nên rục rịch.

Chương 4

10 giờ buổi sáng ngày thứ ba, sau một ngày nghỉ lễ, quán cà phê Điềm Mật lại bắt đầu buôn bán.

Lúc này cửa sắt đang được cuốn lên, các ca phục vụ ngày hôm nay anh đều làm hết. Bây giờ anh đang lau chùi cái bàn thủy tinh, bởi vì sắp đến thời gian ăn trưa. Còn một người nữa đang ở trong bếp chuẩn bị nguyên liệu và nấu canh, để chuẩn bị thức ăn cho nhân viên văn phòng.

Chân Điềm Mật cũng đang bận rộn ở quầy bánh, từ sáng sớm cô đã tới cửa hàng bánh ngọt để lấy về rất nhiều loại bánh ngọt, phô mai và sữa tươi, sau đó trở về đây bỏ tất cả vào tủ lạnh.

Cái tủ lạnh trong suốt có thể làm cho các vị khách tới quầy bánh này nhìn rõ những món bánh ngọt được trưng bày bên trong, sau đó họ có thể thoải mái lựa chọn món bánh hợp với khẩu vị của mình.

"Cốc cốc!"

Lúc Chân Điềm Mật đang ngồi xỏm ở tủ lạnh để đặt chiếc bánh cuối cùng vào bên trong, thì có người gõ vào cửa thủy tinh của tủ kính.

Chân Điềm Mật giương mắt lên, trước mặt cô hiện ra một khuôn mặt đầy nam tính.

"Hi!..." Khóe miệng của người đó hiện lên một nụ cười đáng yêu, gò má hiện lên vẻ ngượng ngùng.

"Anh có thể uống một ly cà phê vào buổi sáng không?" Tối qua Vu Phạm trợ qua đêm ở Đài Bắc, sáng sớm hôm nay quán cà phê còn chưa mở cửa thì anh đã có mặt rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, trong lòng anh trở nên ấm áp.

"Vâng... Đợi một lát nữa em sẽ mang ra cho." Cô để bánh ngọt vào trong tủ xong, đứng dậy chạy vào phòng bếp.

Ba phút sau Chân Điem Mật quay lại, trên tay cầm theo một cái mâm trắng tinh bằng gốm sứ. Phía trên có một chiếc đĩa, bên trong là bánh mì vị tỏi, một cái trứng ốp lết và hai miếng chân giò hun khói.

"Đây là?" Anh dùng điệu bộ đầy phóng khoáng đi tới trước quầy bánh, khi cô đi ra khỏi phòng bếp, ánh mắt của anh luôn đặt trên người cô.

"Bữa sáng của anh." Cô đem cái đĩa đặt trước mặt anh, rồi lấy ra một cái hộp hình vuông trong chiếc giỏ trúc bên cạnh, bên trong có dao nĩa và khăn ăn. "Cà phê sẽ mang tới ngay. Anh ăn cái này trước đi."

"Cám ơn!" Bây giờ cái mà anh muốn “thưởng thức” nhất chính là đôi môi ngọt ngào của cô.

Nụ hôn ngọt ngào tối hôm qua làm cho anh đến giờ khó có thể quên!

Hy vọng thì hy vọng, nhưng anh vẫn cố kiềm chế để mình không đụng vào cô. Bởi vì trong này không chỉ có mình cô, mà còn có hai người, một đang lau kính, một đang lau bàn, nhưng thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía họ.

Vu Phạm nhìn bóng dáng nhỏ xinh đang bận rộn mở máy, sau đó chạy đi pha cà phê. Trong chốc lát hương cà phê lan tỏa khắp nơi.

"Tuần sau A Tuấn về nước, nó muốn đi leo núi một chuyến. Nếu em sợ leo núi mà không có bạn bè, anh sẽ dẫn em đi." Anh lợi dụng việc của A Tuấn để mời cô leo núi. Lý do này anh phải dùng cả đêm hôm qua suy nghĩ thật lâu mới nghĩ ra.

Chân Điem Mật bung cà phê đến cho anh, nhận danh thiếp và địa chỉ của phòng trưng bày tượng gỗ nghệ thuật Vu Phạm. "Trong thời gian nghỉ lễ một tuần này, em sợ rằng mỗi ngày em đều phải đến nhà chú Thái hàng xóm". Cô tuy mỉm cười ngọt ngào nhưng vẫn từ chối lời mời của anh.

Cô một mực từ chối, làm cho cà phê anh vừa uống mắc nghẹn ở cổ họng.

Anh nuốt nhanh cà phê vào, muốn mở miệng thuyết phục cô, kết quả là có người đã mở miệng trước. "Nếu chị muốn nghỉ ngơi thì cứ đi đi, mọi việc trong tiệm tạm thời em có thể giúp chị trông chừng."

Vu Phạm và Chân Điem Mật đều đồng thời đưa mắt về người mới vừa nói.

Đây là một cuộc gặp mặt ngoài ý muốn! Vu Phạm nhìn thấy người này và Chân Điem Mật cực kỳ giống nhau, nhưng mà màu tóc lại là màu cà phê, còn nhuộm highlight màu xanh, vàng, xám nhạt, tóc xõa tứ tung. Dáng vẻ thì mảnh mai.

Một tay của cô ấy đang cầm một chiếc hộp, tay còn lại thì xách một cái túi xách hàng hiệu. Chân cô ấy mang một đôi giày cao gót đỏ tươi, thẳng lưng trong từng bước đi, làm cho những người đang đứng trong tiệm cà phê đều hỗn loạn.

"Điem Lệ? Em, em, em... sao em lại ở đây?" Về mặt Chân Điem Mật đầy sợ hãi, xoay người chạy ra khỏi quầy bánh. Cô như con chim bay nhanh tới trước mặt cô gái vừa đi vào, tay run lẩy bẩy chỉ vào cô gái ấy. "Ông trời ơi! Là tôi hoa mắt sao? Hay là tôi nhìn thấy ảo ảnh rồi?" Tiếp theo cô lấy hai tay ôm lấy mặt của mình, không dám nhìn tiếp.

Chân Điem Mật không thể tin được là Chân Điem Lệ lại xuất hiện trước mặt cô.

Vu Phạm đang ngồi ở quầy bánh, nghe thấy cách gọi của Chân Điem Mật thì nhìn lại cô gái này. Cho dù ai nhìn thấy cô gái này thì cũng phải hoa mắt, bởi vì cô ấy ăn mặc thực sự là rất kích thích.

"Ngu ngốc, chẳng phải em đang đứng trước mặt chị sao. Làm sao là ảo ảnh được?" Chân Điem Lệ nhanh chóng néo hai má của Chân Điem Mật. "Em đặc biệt trở về thăm chị, thuận tiện đưa đồ cho chị." Cô giơ một chiếc hộp lên, bên trong có thứ gì cần thiết cho Chân Điem Mật.

Cảm nhận được sự đau đớn của gò má, Chân Điem Mật mới tin đây không phải là ảo ảnh. Vội vàng chạy tới ôm lấy em gái mình.

"Oa... Rốt cuộc em cũng trở về! Quá tuyệt vời, tối nay chúng ta cùng nhau trở về nhà đi. Cha mẹ nhất định sẽ rất vui mừng." Hai người vừa ôm vừa nói, còn vùi đầu vào nhau. Nhìn y như hai con sư tử cái.

"Chị, em không muốn nhanh như vậy mà chui đầu vào lưới đầu. Trước tiên là chị trở về nói chuyện về em, còn em thì ở trong này làm tổ... Một tuần sau, em sẽ trở về báo danh. Không cần chị đi theo đâu." Chân Điem Lệ bắt lấy tay của chị mình, nhanh chóng đưa ra quyết định, nhìn chị mình hưng phấn quá mức.

"Được rồi, chị sẽ giúp em lần này. Thu nhận em ở đây vài ngày." Chân Điem Mật rất hiểu rõ em mình, nó sợ nhất là trở về nhà nhìn cha mẹ cứ nhắc đi nhắc lại.

"À, em nói là sẽ tới đây giúp đỡ..." Nhắc tới việc này, Chân Điem Lệ liền chuyển mắt nhìn người đàn ông đang điem tĩnh ngồi uống cà phê. "Chị! Chị thật sự là muốn đi hèn hò cùng người đàn ông đó sao?"

Khi Chân Điem Lệ nhắc tới Vu Phạm, Chân Điem Mật mới nhớ là Vu Phạm vẫn còn ngồi đây.

Chân Điem Mật liếc nhìn Vu Phạm một cái, rồi khản trương quay lại nhìn em gái mình nói: "Ách, anh ấy chỉ là một người bạn của chị thôi. Nhà anh ấy nằm ở phía nam trên núi. Chị nghĩ anh ấy chỉ muốn nói đùa thôi. Cho nên mới rủ chị đi chơi một chuyến."

Chỉ là một "người bạn"?!

Vu Phạm nghe xong, trong nháy mắt sắc mặt liền lạnh xuống.

Cô ấy chỉ mới hôn một người đàn ông thì có thể liệt vào danh sách là "bạn bè"? Ý tứ của cô là chỉ xem anh là một người bạn bình thường.

Nghĩ vậy, sắc mặt của Vu Phạm càng đen lại.

So với sắc mặt của Vu Phạm thì biểu tình của Chân Điem Mật đang rất vui vẻ, trên miệng lúc nào cũng cười tươi.

Chân Điem Mật nhìn thấy biểu tình kỳ lạ của em mình, sau đó mới quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô ấy. Khi nhìn về phía Vu Phạm, cô thấy sắc mặt của anh rất khó coi.

Làm sao vậy? Cô giới thiệu như vậy, làm cho anh mất hứng sao?

Đang lúc Chân Điem Mật muốn nói gì đó với anh thì Vu Phạm lại đột ngột đứng dậy, rút ra một tờ tiền giá trị lớn từ trong ví da đặt lên bàn, sau đó thân hình cao lớn đi về phía hai người.

"Điem Mật, cảm ơn bữa sáng và cà phê của em." Gương mặt anh cực kỳ khó coi, nói với Chân Điem Mật một lời cảm ơn, rồi dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi muốn lên núi, hoan nghênh hai người có rảnh thì tới chơi."

Sau đó anh lướt qua các cô, gương mặt tuần tú đầy tối thui mà rời đi.

Anh bị làm sao vậy? Giống như ngày hôm qua vậy. Cô chỉ là vô tâm trêu chọc anh thôi mà.

"Vu Phạm..." Chân Điem Mật muốn gọi anh, nhưng mà âm thanh lại mắc kẹt trong cổ họng, không thể nào nói ra được.

Vu Phạm nhanh chóng lên xe, sau đó tăng tốc mà rời đi.

Chân Điem Lệ nhìn gương mặt đầy xót xa của chị mình, rồi quay đầu trừng mắt với chiếc xe màu trắng vừa bỏ đi.

"Chị, tính tình của bạn trai chị rất khó chịu sao? Khả năng này về sau chị phải chịu khổ đó..." Thu hồi ánh mắt, Chân Điem Lệ chỉ biết lắc đầu với chị mình.

Chân Điem Mật liếc em mình. "Chị và anh ấy chỉ là bạn bè mà thôi. Em đừng có suy nghĩ lung tung." Nhìn thấy anh đi mà cũng không thèm quay đầu lại, trong lòng của cô có chút bực.

Cho dù có tức tới đâu, cô cũng một mực phủ nhận.

"Thật sao? Chỉ là bạn bè?" Lời tuyên bố này không hề đáng tin. "Nếu chỉ là bạn bè, tại sao vừa rồi anh ta lại tức giận như vậy? Còn lấy ra một tờ tiền có giá trị lớn nữa? Xem ra, quan hệ của hai người không bình thường nha..."

"Chuyện này không cần em lo." Khuôn mặt của Chân Điem Mật đã nóng lên, không muốn nói chuyện này nữa. Đi ra phía sau đây Chân Điem Lệ, "Em mau mang hành lý lên lầu đi, em ở phòng dành cho khách nha. Sau khi thu dọn hành lý xong thì xuống đây phụ chị, không được lười biếng đâu đó."

"Chị... Em vừa mới xuống máy bay mà. Giờ giấc còn chưa ổn định đó! Chị lại bắt người ta dọn chén, bưng cà phê. Không sợ em 'không cẩn thận' làm đổ cà phê lên người của khách sao? Hay là làm đổ đồ ăn lên áo của

khách...." Chân Điem Lệ vừa đi vào bên trong, vừa quay đầu nói với Chân Điem Mật, giọng đều đều oán giận nhưng lại mang theo sự uy hiếp.

Nếu chị của cô còn muốn cô làm, thì cô sẽ không nói sai đâu. Thật sự là cô sẽ "rất không cẩn thận" mà gây ra lỗi!

"Được rồi, trước tiên đi ngủ một giấc đi. Sau khi ngủ dậy thì xuống đây mà phụ." Chân Điem Mật sợ bị em mình uy hiếp, vội vàng sửa lại lời nói.

"Thật sao? Trước tiên em có thể ăn no rồi ngủ à?"

"Ừ ừ ừ, chờ em ăn no ngủ đủ, rồi mới xuống phụ."

Chân Điem Lệ nói xong, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo, sợ dọa khách đến ăn. Sau đó vội vàng trở về quầy bánh.

Lần này Vu Phạm bỏ đi, làm cho trong lòng của cô không dễ chịu tí nào. Nhưng cô cũng không rảnh đâu mà suy nghĩ nhiều, bởi vì giữa trưa cô đã phải đón những người khác đầu tiên vào trong tiệm

"Hoan nghênh quý khách."

Bên ngoài mưa rơi tí tách, từng hạt mưa rơi xuống trúng vào giàn hoa màu trắng bên cửa sổ.

Chân Điem Mật vừa thức dậy thì liền đi tới phòng khách, trên đường đi còn ngáp dài. Đi tới trước cửa sổ, cô mở rộng cửa sổ ra, sau đó rồi ngồi ru rú trên ghế sofa mà ăn sạch bữa sáng ở trên bàn. Quay sang nhìn Chân Điem Lệ ngồi ở bên cạnh, thấy cô ấy đang xem TV. Chân Điem Mật hỏi: "Hôm nay em có xuống dưới phụ giúp không?"

Cả ngày hôm qua Chân Điem Lệ cứ trốn ở trên lầu mà ngủ, mãi cho đến năm giờ sáng hôm nay mới chịu dậy. Cho nên sáng sớm cô đã ngồi xem TV để giết thời gian.

"Vâng." Cho một muống ngũ cốc vào miệng, cô duỗi thẳng chân ra, dùng đầu ngón chân đè chiếc điều khiển để tắt TV. "Đúng rồi, trước tiên chị muốn mở cửa trước hay là muốn giải quyết cái đầu của mình trước."

Chân Điem Mật mặc một chiếc quần đùi, từ sô pha đứng lên, chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt, nghe Chân Điem Mật liền dừng lại. "Em tính giúp chị làm cái kiểu tóc rồi đó sao?"

Cô muốn giải quyết cái đầu của mình còn phải nhờ tới Chân Điem Lệ sao?

"Cái gì mà tóc rồi? Chị đừng có quá lạc hậu được không? Kiểu tóc này hiện giờ rất được thịnh hành đó..."

"Rồi rồi rồi, chị biết bây giờ rất thịnh hành kiểu đầu sư tử này, nhưng mà chị thực sự không thích kiểu đó. OK?" Chân Điem Mật lại sợ em mình bắt đầu kể lể thế nào là thịnh hành, vội vàng cắt lời trước.

"Ok. Chị đã không thích thì em cũng không miễn cưỡng. Đúng rồi, tóc chị vừa xoắn vừa thẳng, chị có muốn thử một loại tóc uốn mới không? Em..."

"Không! Tuyệt đối không!" Chân Điem Mật lắc đầu lia lịa, cô thực sự sợ bệnh "thịnh hành" của em mình.

"Không cần sợ đến vậy, nếu như vậy hay làm em làm cho tóc chị thẳng ra nhé!" Nhìn thấy gương mặt sợ hãi của chị mình, Chân Điem Lệ cảm thấy thất bại. Nhưng mà cô là một người lạc quan, không vì một đả kích nho nhỏ này mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình. Chỉ một lát sau cô đã thông suốt, đi tới góc tường tìm kiếm cái hộp da mà ngày hôm qua cô đã ném.

"A, tìm được rồi." Trong tay cầm một chiếc lọ, Chân Điem Lệ kéo cô đi vào phòng tắm trong phòng của cô ấy, "Đi, mau vào đi."

"A..." Chân Điem Mật còn vui vẻ hơn Chân Điem Lệ, nhanh chóng đi vào đóng nắp bồn cầu rồi ngồi xuống, để mặc cho Chân Điem Lệ chỉnh sửa lại cái đầu sư tử của mình.

Tón gần một giờ đồng hồ, Chân Điem Mật cuối cùng cũng hài lòng với mái tóc thẳng mượt màu nâu. Mặc dù kiểu tóc này không thịnh hành, nhưng cô cực kỳ hài lòng với nó. Nhưng mà Chân Điem Lệ lại không thích, cô ấy trưng ra một khuôn mặt rất thối, đối với kiểu tóc này cô ấy có cảm giác rất giả tạo.

"Chị, chị không nghĩ qua là sẽ uốn tóc sao?"

"Không, tuyệt đối không!" Chân Điem Mật quay sang tuyên bố với Chân Điem Lệ. "Chị cực kỳ hài lòng với kiểu tóc này, thật sự rất cảm ơn em! Chị đi thay quần áo, sau đó sẽ xuống dưới lầu, em cũng đi chuẩn bị đi."

Nếu như cô muốn uốn tóc thì sẽ tự động đi tới viện làm tóc để báo danh. Tuyệt đối sẽ không để cho Chân Điem Lệ làm.

"Em không cần chuẩn bị gì hết. Cũng không có đi ra ngoài đường, còn phải chải chuốt gì sao?" Từ trên xuống dưới Chân Điem Lệ đều có một màu đỏ tươi, lại còn mặc chiếc quần short ngắn, làm lộ ra đôi chân trắng mịn. Nhìn là đã biết có ý định không ổn rồi.

"Ách... Nhưng mà em mặc như vậy quá lộ liễu. Chị sợ là người phục vụ trong tiệm sẽ chảy máu mũi, cho nên em vẫn nên mặc quần áo sao cho nó che bớt đi!" Tuy là đáng người của em cô rất đẹp, nhưng mà nếu cứ mặc như vậy lỡ gặp phải chuyện không may thì sao. Cô vẫn phải nhắc nhở em mình mới được.

"Có gì không tốt sao? Nhưng mà lúc em trở về cũng không có mang quần áo bình thường về." Kết quả là Chân Điem Lệ không nghĩ tới chuyện đổi đồ. "Quần áo em mang về rất đẹp mà, không phải ngày thường chị cũng nói em giống một con chim công sao, làm cho ai nhìn cũng muốn yêu."

"Đồ của chị đều vô cùng... bình thường, em lấy mặc đỡ vài ngày đi." Cô không muốn Chân Diễm Lệ ăn mặc quá xinh đẹp.

"Không! Không bao giờ!" Chân Diễm Lệ dứt khoát cự tuyệt.

Bỏ lại chiếc máy sấy và cây lược lên trên bàn, cô ấy quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Chân Diễm Lệ nhìn bóng dáng xinh đẹp đang tức giận, không còn cách nào khác chỉ có thể lắc đầu đầy bất lực.

Mười phút sau, Chân Diễm Mật đã thay xong quần áo, đang định đi xuống lầu, kết quả là bị Chân Diễm Lệ đuổi thẳng tay ra ngăn lại.

"Có chuyện gì? Em thay đổi ý định là sẽ mặc quần áo của chị sao?" Cô và Diễm Lệ có khuôn mặt rất giống nhau, chỉ khác là Diễm Lệ luôn ngập tràn sự tự tin và cao ngạo, còn cô thì có dáng vẻ rất đáng yêu của một đứa con nít.

"Còn lâu!" Cô lắc đầu, "Em đang nhắc nhở chị, chị nên đi thu dọn đồ mà đi nghỉ ngơi chứ không phải đi xuống lầu pha cà phê. Để tránh cho vị soái ca hôm qua tâm tình không được tốt."

Đột nhiên Chân Diễm Lệ nhắc tới Vu Phạm, làm cho Chân Diễm Mật rùng mình.

"Chị và anh ấy chỉ là bạn bè thôi, anh ấy nói là muốn đi lên núi chơi sau đó tâm sự. Chị cũng chỉ thuận miệng trả lời lại thôi, em nghĩ nhiều rồi." Cô cố tình nói thật lạnh lùng, nhưng mà trong lòng thì không hề thoải mái.

Chân Diễm Lệ bĩu môi. "Phải ha. Hai người chỉ là bạn bè, vậy hôm qua người nào đi vào phòng còn ôm luôn cái điện thoại đi theo, lại không tắt điện thoại đi động nữa chứ!" Rõ ràng là đợi điện thoại của ai đó, còn cố cãi lại.

"Em... Chẳng phải hôm qua em ngủ như heo hay sao? Sao... sao em biết..." Khuôn mặt của Chân Điem Mật đỏ lên, rất xấu hổ, bây giờ cô muốn đào một cái hố để chôn mình xuống.

"Sáng nay khi em thức dậy, nhàm chán không có gì làm. Kết quả là nhìn thấy chị ngủ mà một tay ôm điện thoại, tay còn lại thì cầm điện thoại di động. Em cũng rất phối hợp, sau khi nhìn thấy thì lập tức quay về phòng!"

Đúng! Nó rất thức thời, nếu không đã đem chuyện này nói ra từ lâu rồi.

Chân Điem Lệ cho Chân Điem Mật một ánh mắt đầy khinh thường. Cô đang muốn đi ra khỏi phòng khách, ai ngờ Chân Điem Lệ lại lôi cô trở về, đi tới tủ quần áo lấy ra một cái túi, rồi nhét đồ của cô vào.

"Điem Lệ, em không được tự ý làm vậy..." Chân Điem Mật đứng nhìn em mình đang giúp cô dọn hành lý, cảm thấy không vui.

"Em sẽ giúp chị coi tiệm, chị đi chơi vui vẻ đi!"

"Điem Lệ, chị cảm thấy như vậy không tốt lắm..." Chân Điem Mật chân chờ do dự, cô không dám chạy đi tìm anh. Anh sẽ hoan nghênh cô sao?

Có lẽ anh còn đang giận cô về chuyện ngày hôm qua, có lẽ bây giờ anh cũng không thèm để ý đến cô.

Lỡ như anh không để ý đến cô, mà cô lại tự nhiên xuất hiện trước mặt anh, có thể anh sẽ nhìn cô với ánh mắt đầy khinh thường.

"Tốt, nhất định sẽ tốt! Em thấy không có chỗ nào là không tốt hết."

Chân Điem Lệ đem túi đồ nhét vào tay cô, sau đó cầm lấy danh thiếp Chân Điem Mật đặt ở đầu giường, rồi kéo cô đi xuống lầu. Trực tiếp nhét cô vào một chiếc taxi, còn nói luôn địa chỉ cho tài xế biết.

"Chị..." Bị nhét vào trong xe, Chân Điem Mật hoảng lên, bây giờ cô rất muốn nhảy ra ngoài.

"Bye bye..." Chân Điem Mật thấy cô muốn nhảy ra ngoài, vội vàng đóng cửa xe lại. "Chúc chị đi chơi vui vẻ."

Mặc dù chiếc taxi đã đi xa, nhưng Chân Điem Lệ vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫy tay tạm biệt chị mình.

Chương 5

Trên núi đột nhiên có mưa lớn nên Vu Phạm phải chạy đến phòng trưng bày.

Anh tới đây để kiểm tra xem các tác phẩm có bị ẩm hay không, anh cũng bàn bạc với nhân viên phụ trách duy trì tác phẩm về vấn đề có nên đưa các tác phẩm ở bên ngoài chuyển vào trong kho hàng hay không?

Kết quả bàn bạc cuối cùng của họ là vì hai ngày nay do bị ảnh hưởng bởi mưa to nên trên núi không có du khách đến tham quan, cho nên bọn họ quyết định chuyển tượng gỗ bên ngoài vào bên trong kho hàng. Chờ đến khi trời quang mây tạnh, du khách lại đến tham quan thì họ lại chuyển ra ngoài trưng bày. Còn hai ngày nay, phòng trưng bày sẽ không mở cửa bán vé cho người ngoài vào xem.

Sau nhiều giờ bận rộn, tất cả công việc cần làm đều đã được an bài thỏa đáng, những việc còn lại anh giao cho Liễu Chức Nhân, còn mình thì mạo hiểm trời đang mưa to, lái xe xuống núi mua thực phẩm.

Khi Vu Phạm xuống núi thì có một chiếc xe taxi đi lướt qua xe của anh, nhưng mà vì trời mưa to nên che mất tầm nhìn làm cho người bên trong hai chiếc xe không nhìn được đối phương.

“Cái thời tiết quái quỷ này mà cũng có người đi lên núi à? Có điên không?”. Vu Phạm nắm chắc tay lái, cánh môi gọi cảm phun ra một câu.

Nhưng mà chắc chắn anh không thể ngờ được, người điên trong miệng anh chính là Chân Điem Mật.

Cô rất vất vả mới thuyết phục được tài xế taxi đưa mình lên núi, tài xế vừa oán trách vừa lái xe cẩn thận, khi xe đến trước cửa “Phòng trưng bày

tượng gỗ nghệ thuật Vu Phạm”, tài xế lập tức đuổi Chân Điem Mật xuống xe.

“Cô gái, đã đến rồi..... Phòng trung bày trước mặt kia chính là nơi mà cô muốn đến.....”.

Ngoài xe, mưa lớn lại nhanh, Chân Điem Mật lấy tiền trả cho người lái xe nhưng cô vẫn chân chờ không biết có nên xuống xe hay không.

“Bên ngoài trời đang mưa rất to mà tôi lại không mang ô.....”. Mặc dù chạy từ xe ra không xa nhưng trời đang mưa to như vậy cô chắc chắn sẽ ướt sũng.

“Trên xe tôi cũng không có ô... tôi nghĩ cô xuống xe chạy ù một cái đến dưới mái hiên tránh mưa là tốt nhất”. Tài xế chỉ muốn nhanh chóng đi xuống núi, mặt ông ta đã biến sắc.

Bây giờ cũng chỉ có cách này.

Chân Điem Mật mở cửa xe, giơ túi hành lý lên đỉnh đầu, thân hình nhỏ nhắn chạy qua màn mưa. Khi cô chạy đến dưới mái hiên thì quần áo đã ướt một nửa, dính dính trên người rất khó chịu.

Xe taxi nhanh chóng quay xe đi về, một mình Chân Điem Mật đứng bên ngoài phòng trung bày.

Cô ngòì xỏm xuống, lấy một cái khăn khô lau lau nước trên người, rồi lại tìm kiếm điện thoại di động. Cô đang do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Vu Phạm hay không.

Bây giờ là ba giờ chiều nhưng do trời mưa to nên trên bầu trời chỉ có một màu xám xịt, nhìn khắp nơi giống như đang buổi tối.

Nhiệt độ trên núi thấp nên Chân Điem Mật cảm thấy hơi lạnh, mà cô lại không mang áo khoác, chịu đựng sự ướt dính trên người và cái lạnh, cô do

dự.

Một lúc sau, cô lấy dũng khí gọi điện cho Vu Phạm.

Nhưng Vu Phạm lại không nghe điện thoại, cô gọi vài lần đều không được.

Anh ấy không để ý đến cô nữa sao?

Chân Điem Mật sụp vai, có lẽ hôm nay cô đến chắc không có kết quả rồi.

Nhưng nếu mọi người lên núi rồi vào phòng trưng bày xem thì sao?

Cô lên tinh thần, lại xông qua màn mưa chạy về phía phòng bán vé. Nhưng mà kết quả làm cô tức muốn hộc máu, trên đó là bảng thông báo hôm nay không bán vé.

“Hả? Không thể nào!”. Cô từ Đài Bắc xa xôi đến đây, vậy mà không tìm được người thì thôi lại còn không vào được phòng trưng bày nữa. “Haizzz ~~ Diem Lê, chị bị em hại rồi!”.

Sớm biết thế này thì cô đã kiên trì không đi.

Bây giờ thì tốt rồi, tốn nhiều giờ chạy lên núi nhưng mà lại không gặp được anh.

Không gặp được thì thôi, bây giờ cô muốn xuống núi nhưng lại không có xe để xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhếch nhác và ảo não, Chân Điem Mật đứng ở bên ngoài lối vào, đôi mắt tròn nhìn bầu trời vẫn đang mưa to. Cô có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ai đến nhìn cô đi.....

Không ai xuất hiện..... Haizz, xem ra cô phải đứng ở chỗ này rồi.

~~~~~

Vu Phạm trở về sau khi mua xong đồ, mặc dù mưa đã có vẻ nhỏ lại nhưng nhìn trận mưa này chắc sẽ không ngừng.

Đầu tiên anh mang những đồ này cho Liễu Chúc Nhân, sau đó anh sẽ về nhà.

Khi xe anh chạy qua phòng bán vé, anh tính sẽ cho xe chạy vào đường dành cho xe ô tô, chạy thẳng vào trong phòng trưng bày thì khước mắt anh liếc thấy có một bóng người nho nhỏ đang ngồi cuộn người ở lối vào, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn rõ ngũ quan đang nhìn về phía này.

Chắc là khách đến xem phòng trưng bày nhưng mà lại không mở rồi?

Bởi vì trời mưa to, nước hắt lên cửa kính xe ảnh hưởng đến tầm mắt, với lại Chân Điem Mật đã đổi kiểu tóc xoăn thành kiểu đầu đuôi thẳng, nhuộm mái tóc thành màu nâu nên Vu Phạm không nhận ra bóng dáng nhỏ nhắn đó chính là Chân Điem Mật.

Vu Phạm chưa bao giờ để ý đến những người xa lạ, mặc dù người đó đến tham quan phòng trưng bày nghệ thuật. Anh định tí nữa vào trong phòng trưng bày sẽ bảo những người khác ra ngoài đuổi vị khách này đi.

Vì vậy xe của anh chỉ hơi dừng lại ở cổng vào, rồi anh lái xe thẳng vào trong, sau đó anh ấn cái điều khiển từ xa đóng cổng dành cho xe chạy lại.

Chân Điem Mật xách hành lý sững sờ nhìn Vu Phạm, xe của anh đi qua cô, sau đó dường như anh phát hiện ra sự tồn tại cô nên dừng lại một chút. Cô cứ nghĩ anh sẽ dừng xe lại thì anh lại lái xe đi vào trong, đóng cửa lại.

Chân Điem Mật cảm thấy vừa lạnh vừa khó chịu, hai chân cũng ngòì chòm hỏm, kinh ngạc nhìn xe Vu Phạm lái xe rồi biến mất ở phía sau cửa. Lòng cô thất lại, cô có cảm giác không thở được, làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Cũng chỉ vì một câu nói vô tâm của cô mà Vu Phạm không để ý đến cô nữa.....

Đôi mắt cô đỏ lên, cô ngửa đầu nhìn mưa có vẻ đã nhỏ lại, cô nghĩ thầm cho dù cô có ở đây thì cũng chả có ai để ý đến cô, hơn nữa cũng không có xe cho cô xuống núi.

Cô bực mình xách hành lý đi bộ xuống núi, định vừa đi vừa đón xe

~~~~~

Khi Chân Điem Mật đợi mưa xuống núi thì Vu Phạm đã dừng xe lại, ôm một đồng hồ xuống xe, đi về phía phòng làm việc của Liễu Chức Nhân.

Anh vừa mở cửa phòng làm việc ra thì thấy Liễu Chức Nhân đang ngồi đó, trong tay cô là điện thoại di động mà Vu Phạm để quên ở đây.

“Điện thoại di động của anh để quên ở đây, lúc này có người gọi mấy cuộc điện thoại tới nhưng em không nghe giúp anh, anh tự xem đi!”.

Liễu Chức Nhân quăng điện thoại di động cho anh, Vu Phạm tiếp được bằng một tay, vừa nhìn số điện thoại nhớ trên điện thoại vừa đưa túi đồ cho Liễu Chức Nhân.

Anh vừa nhìn một cái thì khuôn mặt đột nhiên sáng lên, anh lập tức ấn điện thoại gọi lại.

Liễu Chức Nhân ôm túi đồ, thích thú nhìn anh. “Ai gọi đến vậy? Có phải là người ở Đài Bắc.....?”

Vu Phạm liếc cô một cái, xoay người ra khỏi phòng làm việc đi đến hành lang.

Điện thoại có nổi máy nhưng vì không ai nghe máy nên tự động chuyển đến hộp thư thoại.

Anh nhú mày, gọi liên tiếp mấy cuộc điện thoại nhưng vẫn như thế.

Tại sao cô lại không nghe máy? Lòng Vu Phạm quỳnh lên, vội vàng gọi vào số điện thoại của quán cà phê.

“Quán cà phê Điềm Mật xin chào bạn ——”. Một giọng nói trong veo đáp điện thoại.

Giọng nói này rất giống với giọng của Chân Điềm Mật nhưng Vu Phạm vừa nghe đã biết đây không phải là Chân Điềm Mật.

“Xin chào, tôi là Vu Phạm, cho tôi gặp Điềm Mật”. Anh đang phiền não đi qua đi lại ở hành lang thì cũng thả bước đi chậm lại.

Đối phương sững sốt một chút. “Anh là Vu Phạm? Chị tôi vẫn chưa đến chỗ anh sao?”.

“..... LỜI này của cô có ý gì?”. Vu Phạm dừng lại, anh có một dự cảm không tốt lắm.

“Sáng nay chị tôi đã bắt taxi đến Nam Đầu tìm anh, bây giờ phải đến nơi rồi chứ, tại sao anh lại gọi điện đến hỏi chị tôi?”.

Hai người đã bỏ lỡ nhau rồi sao?

Bởi vì chưa đến giờ ăn tối, khách đến ăn trong quán cũng không nhiều lắm, Chân Điềm Lê nhàn nhã tựa người vào quầy bar ăn dưa gang, bên cạnh là tách trà thơm ngát.

Thân hình cao lớn chấn động, Vu Phạm nắm chặt điện thoại di động gầm nhẹ. “Điềm Mật đến tìm tôi sao? Tôi không nhìn thấy cô ấy ——”. Bỗng nhiên trong đầu anh thoáng qua một hình ảnh, chính là bóng dáng nhỏ nhắn ngồi cuộn người trước cửa phòng bán vé của phòng trưng bày.

“Này, anh làm sao thế hả? Tự nhiên thì rống lên”.

“Cô nói cho tôi biết, có phải là Điềm Mật thay đổi kiểu tóc không?”. Anh cứng đờ cả người, không dám thở mạnh một tiếng, nghĩ đến khả năng này.

Bởi vì người đứng ở cửa lúc nãy có mái tóc thẳng, không phải là mái tóc xoắn rối bù trong trí nhớ của anh.

Chân Điềm Lệ uống một hớp trà cho thông cổ họng. “Ừ, sáng nay chị tôi đi duỗi tóc, nhưng mà tôi vẫn thấy chị ấy để tóc xoắn mới đẹp nhưng mà chị ấy không nghe lời tôi —— Này, này, tại sao anh lại bất lịch sự vậy, dám cúp điện thoại của tôi.....”.

Đương nhiên Vu Phạm phải cúp điện thoại rồi, bởi vì anh đang vội vàng chạy về phía phòng bán vé của phòng trưng bày.

“Điềm Mật —— Điềm Mật ——” Anh mở cửa ra nhưng mà lại hụt.

Bên ngoài làm gì có người. Một bóng người cũng không có.

Chết tiệt!

Vừa rồi cô có nhìn thấy xe của anh nhưng anh lại không để ý đến cô, không phải là cô sẽ nghĩ anh cố ý không để ý đến cô, sau đó tức giận đội mưa đi bộ xuống núi chứ?

Da đầu Vu phạm run lên, anh chạy về lấy xe của mình.

Chỉ một lúc sau xe của anh đã chạy ra khỏi cửa phòng trung bày, chạy băng băng xuống núi trong màn mưa.

Vừa ra khỏi đường xe riêng của phòng trung bày, Vu Phạm đã nhìn thấy cô.

Cô đang bước nhanh xuống núi, trong tay xách túi hàng lý, bóng dáng cô mỏng manh, toàn thân ướt đẫm làm người ta đau lòng.

Anh đau lòng, dừng xe ngay phía trước cô.

Lúc cô còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã xuống xe, vòng qua đầu xe, đi đến trước mặt cô rồi ôm cô vào trong lòng.

“Ừm....”. Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm không biết do nước mưa hay là nước mắt bị ép chặt trong ngực anh.

Cô bị giật mình, cứng người trong ngực anh.

“Cả người của em đều ướt cả, không xong rồi, mau lên xe đi”. Giọng nói hùng hậu mang theo sự lo lắng truyền xuống từ đỉnh đầu cô.

Anh khẩn trương ôm chặt lấy cô, mở cửa nhét cô vào trong xe, còn mình thì vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái.

Vừa lên xe, khuôn mặt anh sa sầm quay xe lại, đi nhanh vòng xe vào một con đường khác.

Chân Điem Mật kinh ngạc ngồi bên cạnh, sửng sờ nhìn gò má và đôi mày rậm đang nhíu lại.

Cô vẫn chưa phục hồi tinh thần vì giật mình, trên khuôn mặt vẫn còn hai hàng nước mắt, đôi mắt đỏ ngầu, vừa nhìn là biết ngay cô vừa mới khóc.

Xe đi rất nhanh, không đến hai phút đã đến một biệt thự gỗ ba tầng. Vu Phạm dừng xe, nhanh chóng xuống xe, mở cửa xe định ôm cô vào trong ngực.

“Xuống xe, trước tiên em phải lau khô người mới được ——”. Vu Phạm nói cô cả người đang ướt đầm, nhìn cực kỳ nhếch nhác, tóc vẫn còn đang nhỏ giọt.

Trái với ánh mắt thâm thúy của anh, cô uất ức đầy bụng tràn vào tim. Cô oa một tiếng, khóc rống lên. “Vu Phạm..... Hu hu ~~ anh không để ý đến em, hu hu ~~ em cũng sẽ không để ý đến anh.... Em muốn về....em sẽ không để ý đến anh nữa ~~”.

Cô như trẻ con, miệng thì nói những lời làm anh khó chịu nhưng đôi tay lại ôm chặt lấy anh như người chết vớ được bè gỗ.

Nước mắt rơi ra bị cô lau tới lau lui ướt mắt ngực anh, cô như muốn trả thù, muốn anh cũng bị ướt đầm thì mới bằng lòng.

Anh chưa bao giờ đỡ người phụ nữ nào nhưng bàn tay lại tự nhiên vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Ngoan, đừng khóc, anh xin lỗi, không phải là anh cố ý không để ý đến em.....”. Anh vỗ về trấn an cô nhưng bởi vì cô khóc lớn nên anh bế cô vào trong nhà, thả cô trên giường của anh.

Sau một hồi bận rộn, anh ôm cô vào phòng tắm để cả người cô đang rét run được ngâm trong nước nóng.

“Anh đi ra ngoài trước, sau khi em tắm xong thì gọi anh một tiếng, quần áo anh để trên giường ngoài kia.....”. Nhìn cô với tư thái mỹ lệ trong bộ quần áo ướt đầm làm anh động lòng nhưng anh cũng rất lo lắng cho cô, trái tim tràn ngập sự vui sướng nhưng cũng cảm thấy khó chịu kỳ lạ.

“.....”. Chân Điem Mật khóc đến nỗi khuôn mặt và đôi mắt đỏ ửng, hai tay ôm lấy người, tóc vẫn còn ướt nhỏ giọt. Cô cúi đầu nghẹn ngào bên cạnh bồn tắm lớn vẫn còn đang bốc khói được tạo thành từ gỗ.

Thấy cô không trả lời thì Vu Phạm thở dài, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mắt đen tràn ngập sự lo lắng xông thẳng vào đôi mắt đang cố ý tránh né của cô.

“Không phải là anh cố ý không để ý đến em, anh có thể giải thích chuyện vừa rồi nhưng trước tiên em phải làm ấm người, một lúc nữa chúng ta sẽ nói chuyện, được không?”. Anh dùng giọng điệu mềm mại nhất để nói chuyện với cô, Vu Phạm thề, đời này anh chưa bao giờ nói như vậy với bất kỳ người phụ nữ nào.

Chân Điem Mật vừa sợ hãi lại chần chừ nhìn vào đôi mắt lo lắng của anh, cô cắn môi, khẽ gật đầu một cái.

Vu Phạm yên tâm buông cô ra, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng tắm được đóng lại, Chân Điem Mật lấy tay gạt nước mắt, dùng ngón tay lạnh lẽo trút quần áo ra, dìm cả người vào nước nóng nhiệt độ vừa phải, xua toàn bộ ý lạnh trong người từ đầu đến chân.

~~~~~

“Ất xì ~ ~ Ất xì ~ ~”.

Cô mặc một bộ quần áo cộc tay, bên ngoài khoác một cái áo bông to màu xám tro của Vu Phạm, bung cà phê nóng trong tay.

Mặc dù đã tắm nước nóng để xua khí lạnh đi nhưng Chân Điem Mật vẫn hắt xì mấy cái.

Nhìn cô như vậy có vẻ như bị cảm rồi.

Vu Phạm cũng vừa tắm rửa xong, thay một bộ quần áo khô mát, nhìn anh càng đẹp trai. Anh ngồi đối diện Chân Đầm Mật, ngay lập tức đưa cô một hộp giấy lau.

“Cảm ơn”. Cô để cốc cà phê xuống và nhận lấy hộp khăn giấy, rút ra hai tờ, lau lau cái mũi khó chịu, sau đó ném giấy đã lau vào cái thùng rác ngay chân cô.

Lỗ mũi cô đỏ rực, gương mặt cũng hồng hào, cô lại cầm cốc cà phê, cúi mặt uống.

Vu Phạm nhìn bộ dạng trốn tránh của cô thì thở dài.

Anh thở dài nhưng vẫn đợi cô uống cà phê, cho đến khi cái cốc đã đến đáy, anh mới để cái ly xuống mở miệng nói chuyện.

“Em lên núi tìm anh không phải là đến tìm anh để hờn dỗi chứ?”. Ánh mắt anh nhìn vào phần da thịt lộ bên ngoài cổ áo, cô mặc quần áo của anh nhìn càng nhỏ nhắn làm cho anh muốn ôm cô vào ngực, yêu thương cô thật nhiều.

Hàng mi run rẩy do dự một chút, sau đó đôi mắt to tròn mới ngẩng lên, nhìn anh một cái sau đó lại rũ xuống ngay. “Tất nhiên là không phải”.

“Nếu như không phải thì em nhìn thẳng vào anh được không? Đừng có cúi mặt không nhìn anh, làm anh không biết phải nói chuyện với em như thế nào!”. Cánh tay bên phải khoanh trước ngực, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vài phần bất đắc dĩ.

“Chúng ta có thể nói chuyện gì?”. Trái tim nặng nề, trước mặt anh cô không biết phải làm sao. “Chuyện xuống núi về Đài Bắc sao? Nếu như anh nguyện ý đưa em xuống núi? Nếu như thuận tiện thì em đi lấy hành lý ngay bây giờ.....”.

Lúc này khi cô tắm, cô đã nghĩ rồi. Cô tùy tiện lên núi như vậy, nhất định là anh không hoan nghênh cô, bởi vì bọn họ không có quan hệ gì cả, miễn cưỡng có thể coi là bạn bè từng hôn qua một lần mà thôi.

Sau đó, không phải là cái gì cả.

Nói vậy, cô đứng lên xoay người định đi vào phòng.

“Đáng chết! Anh đâu có muốn đuổi em đi.....”. Bỗng dưng, anh làu bàu một câu nói không rõ nghĩa.

“Anh nói cái gì?”.

Chân Điềm Mật xoay người hỏi anh nhưng mà đột nhiên cả người được bao quanh bởi hơi thở ấm áp của anh, cơ thể cường tráng của anh ôm trọn lấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô, tay anh vòng chặt lấy eo cô vẫn thừa.

Cô nhỏ nhắn mềm mại như vậy!

Bị anh ôm vào ngực, cô trừng mắt nhìn anh, khuôn mặt trái xoan ửng hồng do ngâm nước nóng đỏ ửng lên trong nháy mắt.

“Vu Phạm.... Tại sao anh ôm em? Còn, còn có..... Vừa rồi anh nói..... Em nghe không rõ, anh có thể nói lại một lần nữa không?”. Trong lòng vô cùng khẩn trương, cô đoán tâm tư của anh, vì lo lắng mà trái tim cô đập nhanh hơn.

“Điềm Mật, anh không có ý đuổi em đi”. Anh cố nhẫn nhịn sự rục rịch trong lòng, thở dài một hơi vào tai cô, giải thích. “Nếu như em vẫn còn đang giận anh vì vừa rồi anh không để ý đến em đang đứng đợi ở cửa thì đừng giận nữa. Bởi vì em thay đổi kiểu tóc nên trong một lúc anh không thể nhận ra em được, nên anh mới coi như không thấy em. Nếu như lúc đấy anh nhìn rõ là em nhất định anh sẽ xuống xe gặp em mà không lái xe vào trong phòng trưng bày, sẽ không đóng cửa lại trước mặt em”.

“Thì ra anh không nhận ra em.....”. Ai da! Nghe anh nói như vậy cô mới nhớ sáng nay kiểu tóc của mình đã thay đổi, sáng sớm nay cô đã chính thức nói tạm biệt với kiểu tóc xoăn rồi bù kia rồi.

“Quả đầu Kim Mao Sư Vương đã khắc sâu trong ấn tượng của anh, đột nhiên em đổi thành tóc thẳng, anh thật sự không thể nhận ra em được”. Về mặt của anh rất nghiêm túc và nghiêm chỉnh. “Nhưng mà bộ dạng này của em thành thực mê người hơn nhiều!”. Ngón tay anh cuốn một lọn tóc, đưa lên mũi ngửi nhẹ.

“Ừm! Nghe anh giải thích như vậy, tâm tình em tốt hơn nhiều rồi, em còn tưởng rằng.....”. Trong lúc bất chợt, tâm tình có chuyển biến rất lớn, tim cô cảm thấy ấm áp, và đập nhanh hơn. Tình cảm ấm muội lại trở về.

Đôi mắt đen thâm thúy của anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt long lanh của cô, Vu Phạm cũng cảm nhận được trái tim đang nhập nhanh trong lồng ngực cô.

Bởi vì trong tim anh, tình cảm cũng đang sôi trào.

“Em nghĩ rằng anh muốn mặc kệ em, cố ý bỏ em ở lại? Ông trời chứng giám, anh vẫn mong có ngày em lên núi tìm anh, đó là bởi vì anh có ý đồ với em mà ý đồ này không phải giữa bạn bè bình thường. Khát vọng anh đối với em đã vượt qua tình bạn bè, anh muốn hôn em, càng muốn ôm em, ý đồ lớn nhất là giữ em ở bên cạnh anh, để mỗi sáng sớm khi anh tỉnh lại anh có thể ôm em, hôn em đến khi em tỉnh lại mới thôi ——”.

Trong nháy mắt hai gò má cô đều nhiễm màu hồng, sự ấm muội mờ mịt rốt cuộc cũng sáng tỏ.

Trời ạ! Không phải anh đang thổ lộ với cô sao?

“Vu Phạm, em em em.....”. Cô vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, mừng rỡ như điên.

Nhìn dung nhan kiều diễm xinh đẹp, anh cười một tiếng, ánh mắt nóng bỏng. Đến khi cô phản ứng lại thì hai cánh tay sắt đã ôm ngang lấy cô sau đó bước vào trong phòng.

Anh đặt cô xuống giường, chính mình cũng leo lên giường. Anh chọt áp cô vào nệm giường, khuôn mặt anh tuấn cúi sát vào mặt cô, hơi thở nóng bỏng bao quanh cô.

“Vu, Vu.....Phạm..... Anh, anh, anh, đây là.....”. Chân Điềm Mật đột nhiên bị đặt lên giường rồi anh còn thân mật áp lấy cô, cô hoảng sợ hít một hơi, trái tim đập cuồn cuộn.

Cô nhìn đôi mắt nóng bỏng u ám của anh, đôi mắt với ánh mắt nóng bỏng khác thường và tư thế thân mật, đầu tiên là cô không hiểu nhưng sau đó cô lập tức hiểu được —— Anh muốn cô! Phương thức thân mật nhất giữa những người yêu nhau.

Chân Điềm Mật có thể biết được ý đồ của anh từ cơ thể căng thẳng và ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Điềm Mật, em nguyện ý không?”. Anh không đầu không đuôi hỏi một câu đầy khao khát.

Vu Phạm tham luyến cô đến nỗi toàn thân nóng lên, cả người đều thấy đau.

Chân Điềm Mật sững sờ nhìn anh một lúc, gương mặt của cô đã nóng càng nóng hơn, màu hồng lan từ gương mặt đến cổ, tràn ra ngực sau đó là cả người.

“Điềm Mật ~~”. Thấy cô đờ đẫn, Vu Phạm gọi cô gần như khẩn nài, “Anh muốn em.... em có nguyện ý không?”.

Chân Điềm Mật bỗng nhiên hồi hồn, nhìn khuôn mặt mê người, cảm nhận được hơi thở của anh, cô gật nhẹ đầu, đôi tay trắng trẻo đặt lên bờ vai rộng lớn của anh.

Cô ngưng ngừng đồng ý rồi!

Vu Phạm mừng như điên, cúi xuống nhiệt liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người của Điềm Mật, bàn tay bận rộn di chuyển trên người cô. Trên giường lớn, cơ thể cao lớn ngăm đen dầy dạc chặ chẽ với thân hình mảnh mai. Tiếng thở dốc rên nhẹ trong nhà hợp với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, tạo thành một giai điệu tuyệt vời động lòng người trong cơn mưa.

Chương 6

Ôi ~~ muốn chết mất thôi!

A ~~ toàn thân đều đau nhức!

Kết quả của cả đêm ham vui là ngay ngày hôm sau lúc tỉnh lại từ trên chiếc giường xóc xếch, cô phát hiện toàn bộ cơ thể và tay chân đều đau nhức giống như là sắp nát vụn ra. Sau khi tỉnh lại lời duy nhất muốn nói, chính là chửi rủa Vu Phạm mau dừng lại.

Nhưng cô lại không nỡ mắng ra khỏi miệng, bởi vì biểu hiện tối hôm qua của Vu Phạm làm cho cô cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Mặc dù không có ai để so sánh, nhưng cô biết kỹ xảo và thể lực của Vu Phạm tuyệt đối là thuộc hàng cao cấp nhất. Bởi vì cả người cô giống hệt như mới vừa bị xe tăng cán qua, vừa mỏi vừa đau, toàn bộ xương cốt giống hệt như muốn tan rã rơi ra ngoài.

Một đôi mắt trong suốt to tròn khẽ chớp chớp nhìn chằm chằm Vu Phạm còn đang ngủ say ở bên cạnh. Hai bàn tay của Chân Điem Mật nắm chặt chiếc chăn mỏng, kéo cao lên chen kín toàn bộ chiếc cổ mảnh khảnh xinh đẹp, chỉ lộ ra khuôn mặt đỏ ửng giống hệt như trái táo.

Cô rất muốn xuống giường đi toilet, nhưng mà thân thể mềm mại của cô chỉ vừa mới động đậy nhẹ thì đã rất khó chịu rồi.

Cô có nên đánh thức Vu Phạm dậy hay không?

Trên thế giới này có người con gái nào sau khi trải qua một đêm thân thiết với đàn ông, hôm sau tỉnh lại câu nói đầu tiên là gọi anh ta dậy ôm cô ấy đi toilet không?

Cô không muốn đoạt lấy vị trí thứ nhất thế giới này đâu, cho nên đành phải nhẫn nhịn chịu đau, cắn răng tự mình đi xuống giường.

Chậm rãi xoay người lại, cô nhỏ giọng ê a kêu loạn mấy tiếng rồi vén chăn lên, đôi chân thon dài xinh đẹp khẽ di chuyển bước xuống giường. Thân thể mềm mại không mảnh vải che thân thật vất vả mới ngồi dậy được, đang muốn khom người nhặt chiếc áo khoác bị vớt ở dưới chân lên thì bỗng nhiên một luồng khí nóng ập đến. Một bức tường thịt chắc nịch dựa vào trên chiếc lưng trần trắng muốt của cô, một cánh tay trần trụi rắn chắc vươn ra từ phía sau lưng cô, ôm chặt eo thon của cô.

"Em sẽ không định lén lút bỏ xuống núi đấy chứ!" Giọng nói khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ của Vu Phạm vang lên ở bên tai cô.

Hơi thở thuộc về riêng anh trêu chọc trên gáy cô, anh vén tóc mai bên gò má của cô lên, râu ria mới mọc chọc vào làm cô ngứa ngứa, chỗ da thịt bị hơi thở của anh lướt nhẹ qua có cảm giác tê dại ——

". . . . . Không, không phải như vậy. . . . ." Thân thể mềm mại xinh đẹp đột nhiên cứng đờ, mấy giây sau thân thể mềm mại mới lại thả lỏng lần nữa.

"Vậy em tính đi đâu?" Chóp mũi của anh cọ sát ẩn giấu sự thân thiết trên cổ của cô, bàn tay vòng qua ở bên eo cô cũng không an phận bò lên trên, muốn bắt lấy cái vật khiến anh khát khao kia. . . . .

Khí lạnh vừa kéo tới, cô lập tức nắm bàn tay của anh lại. "Bây giờ không thể!"

Khản trương gọi nhỏ, cô cảm thấy. . . . . sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Cảm nhận được sự căng thẳng của cô, thân thể cường tráng của Vu Phạm đột nhiên ngồi thẳng lên, bàn tay to lớn xoay thân thể của cô quay lại đối diện với mình, cúi xuống nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô.

"Sao vậy? Tối hôm qua anh rất thô lỗ làm em đau sao?" Anh cũng bắt đầu khẩn trương theo cô, hơn nữa tâm trạng khẩn trương của anh còn nhiều hơn cô gấp mấy lần.

Thật là, tối hôm qua anh đã quá nôn nóng, cho nên mới có thể không kiềm chế được bản thân nhiều lần đòi hỏi cô. Kết quả là giày vò thân thể gầy bé mảnh khảnh của cô suốt cả đêm, làm hại cô bây giờ có thể là. . . . . cực kỳ đau nhức.

Bị anh dùng sức xoay người lại, Chân Điem Mật cảm thấy toàn bộ xương cốt của cô đã cực kỳ dễ vỡ giờ lại muốn tan ra một lần nữa.

"Đúng vậy, anh làm em đau ——" Cắn răng một cái, cô đau xót kêu lên. "Anh. . . . . Không chỉ làm em đau, còn phá hủy xương cốt của em. Làm hại em bây giờ vừa mỗi vừa đau, ngay cả muốn xuống giường đi toilet cũng không đi nổi!"

Muốn trách muốn la tất cả đều nói hết một lần luôn đi!

Cô đã không nhịn được nữa rồi, hoàn toàn không để ý tới sự rụt rè. Bởi vì nếu cô còn không đi toilet, sợ rằng sẽ giải quyết ngay tại chỗ mất. Như vậy thì sẽ rất khó coi.

"Em muốn ——" Vu Phạm bị trách cứ, sau khi sững sờ thì chột giật mình hiểu rõ.

Anh đáp lại bằng hành động ngửa đầu cười to thành tiếng.

Khuôn mặt nổi giận đỏ bừng, bây giờ cô mới nếm thử cảm giác đau nhức khó chịu toàn thân lần đầu tiên, làm cho cô muốn đi vào phòng tắm cũng không có sức để mà đi.

"Được rồi, anh có thể mau mau ôm em đi toilet được không?" Nếu không thì buông tay ra để cho cô tự mình dùng cách di chuyển "đạo bước ngoài không gian vũ trụ", có lẽ một giây tiếp theo cô có thể kịp đạt tới giai đoạn thành công.

Vu Phạm ngừng cười, nhanh chóng bế cô lên, chạy ào vào phòng tắm, trực tiếp đặt chính xác cái mông tròn trịa xinh đẹp của cô lên bồn cầu.

Cô không mảnh vải che thân, vừa vặn bót đi công đoạn cởi quần phiền phức.

"Anh. . . . . Mau ra ngoài đi! Anh như vậy bảo em làm sao. . . . . làm sao. . . . ." Cái mông xinh đẹp của Chân Điem Mật dính vào trên bồn cầu, khuôn mặt đỏ ửng muốn đẩy anh đi ra ngoài.

Vu Phạm ngậm hiều là cô đang lúng túng, khuôn mặt tuấn lãng ẩn chứa ý cười, quay lưng lại, cái mông khêu gợi của anh lắc lắc ở trước mặt cô hai cái, sau đó mới biến mất ở phía sau cửa.

Khi cửa đã đóng lại, Chân Điem Mật ngồi ở trên bồn cầu trưng lớn hai mắt, hai tay ôm lấy gò má đang đỏ bừng nóng rực, trái tim nhảy loạn thình thịch, trong cơ thể có một cơn khô nóng ập tới ——

Trời ạ! Vấn đề cấp bách trước mắt là muốn đi toilet, chứ không phải là lộ vẻ háo sắc đâu!

Bàn tay nhỏ bé phủ lên cái trán trắng bóng sạch sẽ, trong lòng im lặng kêu rên, cô khép chặt hai chân thon dài lại, xấu hổ giải quyết vấn đề sinh lý vô cùng cấp thiết của mình. . . . .

Rất gấp

Hai ngày sau liên tục mưa to, con đường trên núi bởi vì có đất đá sụp đổ, khiến cho giao thông trên một số đoạn đường bị cắt đứt. Nhưng thật may là

cũng không xảy ra mấy loại tình trạng thê thảm như lũ quét, bùn lầy... gây chấn động lòng người giống như mấy loại tin tức trong báo thường hay viết, chỉ là tạm thời không có cách nào có thể xuống núi được mà thôi.

Theo như cuộc điện thoại Vu Phạm vừa gọi hỏi thăm công sở phía nông thôn, đoạn đường bị tắc nghẽn đang trong giai đoạn khai thông, sẽ được giải quyết nhanh thôi. Bởi vì sau khi thời tiết tốt hơn, trời quang mây tạnh trong vòng hai ngày tới, rất nhiều du khách đang trong kỳ nghỉ sẽ lên núi chơi, nếu như không nhanh chóng khai thông đoạn đường bị tắc nghẽn, rất có thể sẽ tạo thành thiệt hại lớn cho những người dân kinh doanh nhà trọ ở trên núi.

"Ngày mai chắc là có thể xuống núi rồi, hôm nay tạm thời em cứ ở lại chỗ anh trước đã." Cúp điện thoại, Vu Phạm dùng giọng điệu khá vui vẻ kể sất tai người ở bên cạnh anh, nhanh chóng nói kết quả cho Chân Đầm Mật biết.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chân Đầm Mật hơi hạ xuống, tâm tình của cô cũng không hề vui vẻ giống như Vu Phạm.

"Cười một cái đi, cùng ở một chỗ với anh chẳng lẽ không tốt sao?" Bàn tay to lớn của Vu Phạm vờ vờ mấy sợi tóc của cô.

Mái tóc quăn của cô đã đổi thành tóc thẳng, màu tóc cũng đã thay đổi, càng thêm quyến rũ nữ tính hơn. Hơn nữa sau khi trải qua hai ngày thân mật, cô càng tăng thêm vài phần cảm giác thành thực mê người, giống như một quả đào mật vừa ngọt vừa mềm khiến cho người ta thêm thuồng—

Trong đầu Vu Phạm tràn ngập mộng tưởng, bỗng nhiên bụng dưới lại căng thẳng lần nữa.

Trời ơi, anh lại muốn ôm ấp cô nữa rồi.

Không biết nếu Chân Đầm Mật biết được nhu cầu của anh lại lớn mạnh và cấp bách như vậy, liệu có khi nào cô sẽ muốn chạy trốn hay không?

Hai ngày nay toàn bộ thân thể xương cốt mềm mại nhỏ nhắn của cô đã bị anh giày vò rất nhiều lần. Anh nghĩ cô muốn nhanh chóng xuống núi như vậy, có lẽ là muốn chạy trốn chăng?!

"Em rất lo lắng chuyện trong tiệm, không biết Điềm Lệ có trông chừng tiệm cẩn thận hay không. . . . ." Sắc mặt cô lộ vẻ lo lắng, rõ ràng là không hề chú ý tới việc toàn bộ tâm tư của Vu Phạm đều đang rơi hết vào trên người mình.

"Ừ. . . . . Về việc này sao! Quả thật đúng là làm cho người ta lo lắng." Vu Phạm miễn cưỡng dời tâm tư của mình sang vấn đề khác, cánh tay vòng qua đặt trên hông của cô, kéo cô cùng đi ra khỏi phòng, trong đầu hiện lên bộ dáng lần đầu tiên gặp mặt Chân Điềm Lệ giống hệt như không tước, cách ăn mặc khiến cho người ta phải hoa mắt chóng mặt.

Nghe thấy anh nói như vậy, Chân Điềm Mật phì cười một tiếng.

Cô biết ấn tượng của Điềm Lệ trong đầu Vu Phạm rất khoa trương, nhưng mà anh cũng không hiểu rõ Điềm Lệ. Thật ra thì mặc dù Điềm Lệ cực kỳ yêu thích thời trang thịnh hành, nhưng mà con bé lại rất có bản lĩnh đó! Tài năng thiết kế của con bé ở nước ngoài đã dần dần được bộc lộ, không tới hai năm tuyệt đối có thể vang danh khắp nơi.

"Em cười như vậy tức là cũng tán thành lời nói của anh đúng không?" Bước ra khỏi phòng, không khí mát mẻ lành lạnh tràn vào mũi và phổi, khiến cho Vu Phạm cảm thấy thân thể của mình không còn nảy sinh khát vọng và khẩn trương căng thẳng vì sự đơn thuần của cô nữa.

"Ừ. . . . . Phải nói như thế nào đây?" Muốn cô nói xấu Điềm Lệ, cô không làm được. "Mặc dù kỹ thuật pha cà phê của Điềm Lệ không tốt chút nào cả, nhưng mà làm việc lại rất chăm chỉ cũng rất có trách nhiệm. Nếu con bé đã đồng ý giúp em một tay, có lẽ sẽ không để xảy ra sai lầm gì đâu."

"Nếu đã như vậy, em còn lo lắng cái gì?" Anh không nhịn được bật cười, từ thái độ bảo vệ em gái của cô, cũng nhìn ra được tình cảm của hai chị em quả thật là rất tốt. "Đi thôi, anh dẫn em đi dạo xung quanh."

"Được được." Cô vui vẻ phụ họa theo, thân thể vô cùng thân thiết kề sát anh.

Vu Phạm vui vẻ cười một tiếng, bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, vóc người cao lớn phụ họa cho dáng người nhỏ nhắn duyên dáng của cô, đi về phía con đường nhỏ trong rừng bên dưới bóng cây xanh râm mát.

Cả ngày hôm đó, Vu Phạm dẫn cô đi thăm phòng trưng bày tượng gỗ mà hai ngày trước cô vô duyên chưa kịp bước vào. Đây là lần đầu Chân Điem Mật được nhìn thấy tác phẩm điêu khắc từ gỗ, trong dáng vẻ thô kệch mang theo đường cong nhẵn nhụi, khiến cho người ta phải trầm trồ khen ngợi, mặt khác cô cũng khá kinh ngạc trước năng lực của anh!

Anh nhìn giống như là công nhân làm những công việc nặng nhọc, bề ngoài phóng khoáng thẳng thắn không hề chải chuốt, thế nhưng lại nắm trong tay cả một đỉnh núi rộng lớn, có một phòng trưng bày tượng gỗ đạt tiêu chuẩn cấp quốc tế, hơn nữa bên trong quán còn thuê nhân viên tới làm công ước chừng cũng phải hơn bốn mươi người, cũng coi như là có thể tạo thành một công ty nhỏ rồi.

"Tất cả chỗ này đều là của anh sao?"

Chân Điem Mật khó nén kinh ngạc đối với khả năng của anh.

"Nhìn vẻ mặt của em giống như là không tin tưởng mấy." Anh chỉ cười cười, dẫn cô đi về phía phòng làm việc của Liễu Chúc Nhân.

"Đúng là không tin tưởng mấy." Cô thành thật thừa nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên thần sắc hết sức kinh ngạc, khiến cho người ta vừa nhìn liền choáng váng say mê.

Vu Phạm cũng không có sức thuyết phục cô, càng không nói thêm mình là bậc thầy danh tiếng trong giới điêu khắc tượng gỗ trên quốc tế, nếu như thật sự nói hết với cô, có lẽ sẽ hù cô sợ tới mức mềm chân.

Đi tới phòng làm việc của Liễu Chức Nhân, anh đẩy cửa bước vào.

Chân Điem Mật đi theo phía sau anh bước vào, khuôn mặt xinh xắn tò mò lộ ra từ phía sau tấm lưng rộng rãi của anh. Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp mang phong cách cổ điển đeo mắt kính, đang ngồi sau một chiếc bàn làm việc bằng gỗ thô có hình dáng kỳ lạ, tầm mắt chăm chú nhìn thẳng vào màn hình máy vi tính.

"Liễu, còn đang bận việc sao?" Sự xuất hiện của Vu Phạm và Chân Điem Mật, rõ ràng không hề quấy rầy việc Liễu Chức Nhân đang chuyên tâm làm việc.

"Ừ, em đang xem chi tiết lợi nhuận đầu tư cổ phiếu tháng này của anh." Liễu Chức Nhân từ trong đóng giấy tờ ngẩng đầu lên, lạnh nhạt liếc nhìn Vu Phạm một cái, sau khi đáp lại một câu đơn giản lại muốn tiếp tục chuyển ánh mắt trở về màn hình máy vi tính. Bỗng nhiên phát hiện còn có một cô gái xinh đẹp mảnh khảnh đang đứng ở bên cạnh anh. "Hả? Cô ấy là... ."

Liễu Chức Nhân nhìn Chân Điem Mật, hiếm khi cô cảm thấy hứng thú như vậy.

"Cô ấy là Điem Mật." Vu Phạm né người qua một bên để cho Chân Điem Mật đi ra từ sau lưng anh, tự nhiên giúp hai người giới thiệu.

"Điem Mật, đây là thư ký đặc lực của anh kiêm tài vụ dài hạn và quản trưởng của phòng trưng bày tượng gỗ này, cô ấy là đàn em thời đại học của anh, Liễu Chức Nhân."

"Liều tiểu thư, chào chị." Một đôi mắt trong suốt có phần sùng bái nhìn chăm chăm Liễu Chức Nhân.

Nhìn diện mạo mềm mại xinh đẹp của cô ấy, thật sự không giống như nữ cường nhân có năng lực siêu mạnh ở trong miệng Vu Phạm. Nhưng mà lúc này cô đã thăm qua phòng trưng bày tượng gỗ cũng thấy nơi này kinh doanh tương đối xuất sắc, cô tuyệt đối tin tưởng khả năng của Liễu Chức Nhân.

"Xin chào, thật vui là chúng ta có thể gặp nhau ở chỗ này, mà không phải cần phải chạy tới nội thành Đài Bắc mới có thể gặp mặt một lần." Liễu Chức Nhân tháo mắt kính ra để lộ một đôi mắt phượng xinh đẹp, cố ý chế nhạo Vu Phạm.

"Anh lái xe chạy tới Đài Bắc cũng không tốn bao nhiêu tiền xăng, cũng không bỏ lỡ việc tham gia triển lãm. Em lo lắng cái gì?" Vu Phạm hừ một tiếng, thuận tiện dùng chân dài kéo một chiếc ghế tới, ý bảo Chân Điem Mật ngồi xuống.

Chân Điem Mật vừa ngồi xuống, anh liền lấy tư thế mê người nghiêng người dựa vào bên cạnh bàn làm việc của Liễu Chức Nhân.

"Em là lo lắng người ta không thèm để ý tới anh, khiến cho anh dùng bộ mặt thôi chạy từ Đài Bắc về đây, mỗi lần trở về, những nhân viên số khổ như bọn em lại không được dễ chịu." Liễu Chức Nhân đeo mắt kính lại.

Bị Liễu Chức Nhân nhắc tới chuyện kia, khuôn mặt anh tuần ngăm đen của Vu Phạm hiện lên hai vầng đỏ sạm quỷ dị.

Chân Điem Mật nhìn anh đầy dò xét, hai má nóng lên.

Tầm mắt của hai người giao nhau giữa không trung, sau đó quần lấy nhau đồng thời bật ra một tiếng cười.

Liễu Chúc Nhân nhìn hai người kia liếc mắt đưa tình ngay trước mặt mình, không nhịn nổi muốn trợn trắng mắt.

"Học trưởng, về chuyện đầu năm tới sẽ tham gia triển lãm . . . . ." Đây là Liễu Chúc Nhân cố ý, cô biết rất rõ hôm nay Vu Phạm tuyệt đối sẽ không có tâm trạng để ý tới công việc, cho nên mới cố ý nói lời đó, khiến cho anh nhanh chóng chạy trốn. Như vậy cô mới được khôi phục lại sự yên tĩnh, chuyên tâm làm tốt công việc của mình.

"Đừng có luôn lấy chuyện như vậy ra làm phiền anh."

Quả nhiên, tròng mắt đen của anh trợn lên lập tức ném cho cô một ánh nhìn giận dữ, sau đó nhanh chóng ôm Chân Điem Mật vội vàng đi ra ngoài.

"Chúng ta đi thôi, trong mắt người phụ nữ này chỉ có công việc, nơi này không có chỗ cho hai chúng ta."

"Liễu tiêu thư, bye bye ~~" Chân Điem Mật mỉm cười ngọt ngào vẫy tay chào tạm biệt Liễu Chúc Nhân.

Cô hoàn toàn biết rõ nhìn bề ngoài thì thấy Vu Phạm và Liễu Chúc Nhân dường như rất lạnh nhạt với nhau, nhưng kỳ thật hai người lại thuộc về loại tình bạn ngầm hiểu ý nhau.

"Bye ~~" Vẫy tay một cái, Liễu Chúc Nhân thật sự cảm thấy mình rất thích Chân Điem Mật.

Đóng cửa lại, hai người quay trở lại con đường mòn lúc đi tới đây.

Ánh nắng mặt trời rơi xuống giữa những tán lá xum xuê, chiếu lên bờ vai rộng lớn mạnh mẽ của anh, Chân Điem Mật ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vu Phạm với ánh mắt say mê.

"Mới vừa rồi Liễu tiểu thư nhắc tới chuyện phải tham gia triển lãm ở nước ngoài, chắc anh không phải sẽ vừa vặn là một người rất có danh tiếng trong giới điêu khắc tượng gỗ đấy chứ?"

Cô yêu một người đàn ông như thế nào vậy? Một nghệ nhân rất có tiếng tăm sao?!

"Em nói xem?" Con người màu đen trầm tĩnh của Vu Phạm khóa chặt cô lại, trong mắt khó nén nổi sự quyến luyến và khao khát.

Loại cảm giác xôn xao ở bụng dưới xuất hiện vào buổi sáng trước khi ra ngoài lại quay trở lại rồi, hơn nữa còn rục rịch ngộ nguậy làm cho cơ thể của anh sinh đau. Trời ơi ~~ bây giờ anh phải lập tức ăn sạch cô mới được.

Trong lòng vừa xác định, anh liền nhân lúc cô vừa mở miệng muốn trả lời, mạnh mẽ nâng mặt cô lên, đôi môi của người con trai đặt lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào mê người của cô gái, khiến cho cô rơi vào một nụ hôn mãnh liệt tràn đầy dục vọng.

Nụ hôn này, anh đã muốn nó cả một ngày nay rồi.

"Hoan nghênh quý khách ~~"

Buổi trưa chủ nhật, rất đông thực khách lần lượt ủa vào dùng cơm tại "Quán cà phê Điềm Mật".

Đã qua mười hai giờ trưa, trong quán đã đầy ắp thực khách, công việc của Chân Điềm Mật và hai người phục vụ cùng với nhân viên phụ trách phòng bếp càng thêm bận bịu.

Thời tiết giữa hè đã chuyển thành cực nóng, ít lâu trước đó Chân Điềm Mật đã thay đổi một số loại món ăn và bánh ngọt, đồng thời giảm bớt một số đồ uống nóng, tăng thêm rất nhiều đồ uống lạnh và trà đá giúp hạ nhiệt tạm thời, hơn nữa cũng bắt đầu bán thêm một số loại kem mới.

Bữa ăn mùa hè đầy đủ đa dạng, hơn nữa còn giữ được sự mới mẻ nhiều hương vị phong phú.

Mặt khác, cách trang trí quang cảnh bên ngoài quán cà phê cũng đã được thay đổi, người thiết kế và tự mình thi công, chính là Vu Phạm.

Anh đặc biệt tìm một ngày nghỉ, vận chuyển một số tác phẩm tượng gỗ tràn đầy phong cách trẻ con ngộ nghĩnh thú vị từ trên núi xuống. Đồng thời đặt một chiếc ghế gỗ kiểu cổ tại cửa sổ sát mặt đất phối hợp với bồn hoa Shataqua, ngoại trừ làm cho người khác có thể thưởng thức từ bên ngoài còn có thể cung cấp một không gian nghỉ ngơi nho nhỏ.

Mặc dù chỉ là một sự thay đổi nhỏ, nhưng lại có hiệu quả rất lớn, sau khi vào hè việc buôn bán của "Quán cà phê Đầm Mật" quả thật là vô cùng tốt.

Việc buôn bán trong quán tốt, mọi người cũng theo đó bắt đầu bận rộn hơn, mà lượng cung cấp hạt cà phê cũng được nâng cao hơn rất nhiều.

Để giảm bớt vấn đề bất tiện mỗi một mùa phải tự mình chọn mua, bây giờ Chân Đầm Mật đã thông qua sự giúp đỡ của Liễu Chức Nhân, đạt được dự án hợp tác với thương nghiệp cung cấp hạt cà phê ở nước ngoài, nhờ đó lượng cung cấp trong mỗi một mùa được nâng cao tới 50%. Điều là giao dịch bằng tiền mặt, nhưng mà phương thức cung cấp lại thay đổi, đôi phương sẽ lựa chọn hạt cà phê có phẩm chất tốt gửi trực tiếp về Đài Loan, nếu như có vấn đề về phẩm chất, có thể trả loại hàng đồng thời yêu cầu đối phương bồi thường tổn thất và tiền vận chuyển.

Có được phương thức hợp tác như vậy, Chân Đầm Mật đã bớt đi không ít phiền toái, đồng thời cô cũng có thể dành hết tâm tư và sức lực vào việc kinh doanh quán cà phê, không cần phải thường xuyên chạy ra nước ngoài chọn mua hạt cà phê nữa.

Vào lúc này, Chân Điem Mật đang ở trong quầy bar pha cà phê, pha chế đồ uống lạnh, chuông cửa lại vang lên những tiếng leng keng vui nhộn.

Mới vừa tiễn một bàn thực khách dùng cơm ra về, không lâu sau lại có người đi vào trong quán tìm chỗ trống.

"Hoan nghênh quý khách, tiểu thư xin hỏi có mấy người?"

"Hai người."

Vừa thấy thực khách bước vào, phục vụ Tiểu Mễ lập tức chịu khó đi qua chào hỏi và dẫn họ tới chỗ trống.

Thời gian này cô làm việc rất chăm chỉ, nguyên nhân đương nhiên là vì cô chủ Chân Điem Mật đã tăng thêm cho cô không ít tiền lương. Nếu như sự cố gắng của cô có thể khiến cho cô chủ càng ngày càng hài lòng, nói không chừng Chân Điem Mật đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, tâm trạng hằng ngày đều rất tốt, còn có thể hào phóng hơn nữa lại tăng lương lần nữa đấy! Ha ha ha ~~

Tiểu Mễ vui vẻ cầm thực đơn đưa cho khách, sau đó lại lấy ra một quyển sổ ghi lại món ăn thực khách chọn.

"Tôi muốn gọi một phần tuyệt ngư nướng không dầu mỡ, đồ uống kèm theo là mocha ướp lạnh, món điểm tâm ngọt cứ chọn kem bạc hà đi." Hai người mới tới đều mặt đồ công sở cổ áo màu hồng nhạt, một người trong đó chọn thức ăn trước.

Tiểu Mễ nhanh chóng ghi lại, cô chờ cô gái xinh đẹp trẻ trung mặc bộ đồ công sở màu vàng nhạt, váy ngắn, lộ ra cặp đùi xinh đẹp còn lại lật hết thực đơn.

"Ừ. . . . . Tôi cũng vậy, giống như cô ấy là được rồi." Lật hết thực đơn, sau đó khép lại.

Cô gái xinh đẹp này dường như không mấy hài lòng với các món ăn trong thực đơn, chỉ tùy tiện quyết định.

"Hai vị đều chọn món tuyệt ngư nướng, món phụ kèm theo cũng đều là mocha ướp lạnh, món điểm tâm ngọt là kem bạc hà." Tiểu Mễ liếc nhìn cô gái xinh đẹp từ lúc bước vào cửa đã bắt đầu liên tục nhìn về phía quầy bar, đọc lại các món đã gọi lần nữa.

Quái lạ, cô ta làm gì mà nhìn về phía quầy bar hoài vậy? Bên trong chỉ có cô chủ Chân Điem Mật thôi mà!

Đợi thực khách gặt đầu xác nhận, Tiểu Mễ liền cầm thực đơn trên bàn lên xoay người đi vào phòng bếp.

"A, em gái, cô chờ một chút!" Cô gái xinh đẹp kiêu diễm mặc đồ công sở màu vàng nhạt đột nhiên gọi Tiểu Mễ lại.

"Xin hỏi quý khách còn cần gì không?" Không phải là muốn thay đổi món ăn đấy chứ?! Tiểu Mễ lễ phép đưa thực đơn lại cho cô gái kia.

"Tôi không muốn cái này." Cô gái xinh đẹp đẩy thực đơn về, vẫy tay với Tiểu Mễ. "Tôi chỉ muốn hỏi cô, người hiện tại đang ở trong quầy bar kia, cũng là phục vụ ở chỗ này sao?" Cô ta nhìn Tiểu Mễ với ánh mắt tương đối kỳ vọng, chờ đợi đáp án của Tiểu Mễ.

Chân Điem Mật làm phục vụ ở đây?!

Đường đường là sinh viên tốt nghiệp đại học thể mà lại là kẻ vô tích sự, chỉ có thể ru rú ở đây làm người rửa chén đĩa thôi sao?! Thật là buồn cười chết người mất!

Đối với cuộc gặp gỡ vô tình lần thứ hai này, Vệ Xảo Phân quả thật là rất muốn nắm chặt cơ hội từ từ "ôn chuyện cũ" với Chân Điem Mật thật tốt!

Tiểu Mễ quay đầu lại nhìn Chân Điem Mật, rồi lại quay đầu lại nở một nụ cười ngọt ngào với thực khách. "Vị kia là cô chủ của quán chúng tôi, không phải là phục vụ."

Mong đợi thất bại.

"Cô ấy. . . . . là cô chủ?!" Khuôn mặt được trang điểm đẹp đẽ tinh xảo của Vệ Xảo Phân hơi cứng đờ.

"Vâng, đúng vậy. Xin hỏi quý khách. . . . ." Chẳng lẽ vị thực khách này biết cô chủ sao?

"Tôi và cô ấy là chỗ quen biết." Điều chỉnh lại sắc mặt, Vệ Xảo Phân nở nụ cười xinh đẹp, đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi. "Em gái, cô đi làm việc đi, tôi tự mình tới chào hỏi cô ấy. Ngải Mễ, cô chờ tôi một chút nhé."

Sau khi nói một tiếng với đồng nghiệp, Vệ Xảo Phân vắn eo lắc mông, giả bộ thân thiết đi về phía quầy rượu.

Chương 7

"Này, Đường Mật ~~ thật là đúng dịp đó, chúng ta lại gặp mặt." Rất nhiều vị khách là đàn ông bày ra tư thế ưu nhã trước mặt cô ta, Vệ Xảo Phân dùng âm thanh đầy đáng yêu chào hỏi Chân Điem Mật.

Đang muốn lấy cà phê rồi đi ra khỏi quầy rượu sau khi nghe thấy giọng nói đó hai tay Chân Điem Mật bỗng nhiên cứng đờ, cô không thể tin được mình sẽ nghe thấy âm thanh của cái người đáng ghét đó ở trong quán.

Cầm lấy khay chậm rãi ngẩng đầu, Vệ Xảo Phân đã cố ý đứng ở trước mặt của cô, vẫy tay với cô, đôi môi phẫn nộ nở một nụ cười duyên dáng.

Người xinh đẹp gợi cảm như Vệ Xảo Phân, hầu hết tất cả đàn ông đều muốn theo đuổi một cô gái như thế. Nhìn thấy cô ta, đoạn kí ức không mấy vui vẻ của mấy năm trước lại ùa về, vẻ mặt của Chân Điem Mật hơi trắng bệch.

"Cô. . . . ." Làm sao có thể xuất hiện tại nơi này?

"Tôi không thể tới ăn cơm sao!" Đôi mắt xinh đẹp cong lên, đôi tay xinh đẹp gầy gầy lên. "Không ngờ cô lại là chủ ở đây! Xem ra ở đây buôn bán cũng không tệ lắm, tôi nghĩ món ăn chắc cũng không đến nỗi nào? Nếu như thật sự ăn ngon, tôi nhất định sẽ thường xuyên tới dùng cơm, thuận tiện quan tâm đến người bạn học cũ như cô." Vệ Xảo Phân giả bộ nói một hơi.

"Chào đón cô đến thường xuyên hơn." Chỉ là đừng bao giờ hy vọng cô sẽ chiêu đãi cô ta. "Tôi đang rất vội, không thể trò chuyện nhiều với cô được, hi vọng cô dùng cơm vui vẻ." Chân Điem Mật nghe xong cũng lười để ý đến cô ả kia, nghĩ một đằng làm một nẻo cô tùy tiện trả lời một câu, sau đó bưng khay đựng cà phê và đá bước đi.

Vệ Xảo Phân bị bỏ mặc ở trước quầy bar, nhìn thấy Chân Điem Mật cố ý lạnh nhạt với mình, trông lòng của cô ta không vui mừng một chút nào. Chỉ là cô ta cũng không biểu hiện ra, trên mặt vẫn nở một nụ cười mê người, nhưng mà trong lòng lại thầm mắng.

Cô ta hậm hực giẫm mạnh lên sàn nhà đi về chỗ ngồi của mình, Ngải Mễ lập tức hỏi: "Azz, cô quen biết chủ quán ở đây hả, bữa ăn này chắc sẽ được giảm giá nhỉ?"

Ánh mắt Vệ Xảo Phân lạnh lùng, kể lại mọi chuyện. "Có lẽ cô ta không nhớ đến tình cảm bạn học bao lâu nay đâu." Ân ý, nếu như không giảm giá, chính là Chân Điem Mật không nể tình cảm bạn học lúc trước.

Dùng bữa xong, Vệ Xảo Phân đi tính tiền, Ngải Mễ cũng theo cô ta đến quầy để xem là Chân Điem Mật có nể mặt bạn học cũ hay không.

Kết quả đương nhiên là —— không có.

Chân Điem Mật không dành cho Vệ Xảo Phân bất kỳ một chiêu đãi đặc biệt nào, tiền ăn cũng thu không thiếu một đồng nào, việc này khiến Vệ Xảo Phân lúng túng, mặt mặt trước bạn bè.

Cầm lấy tiền thừa và hóa đơn thanh toán, Vệ Xảo Phân lạnh lùng đi ra khỏi quán cà phê.

"Hình như người ta không để ý đến cô! Xảo Phân, cô chắc không phải là lúc ở trường học hay bắt nạt cô ấy, và giành bạn trai với cô ấy chứ?" Ngải Mễ có chút giễu cợt liếc nhìn vẻ mặt đông lạnh của Vệ Xảo Phân.

Họ đều là phụ nữ, ngoài mặt mặc dù là bạn bè, nhưng thường xuyên âm thầm so sánh về vẻ bề ngoài của nhau. Ngay đến cả phương diện đàn ông cũng thế, hai người cũng thường xuyên tranh dành một người đàn ông, người thắng sẽ giành được người đàn ông đó và chơi đùa cùng hắn một thời gian,

chờ đến khi chán ngán sẽ bỏ người ta đi, sau đó sẽ tiếp tục bắt đầu một giai đoạn giành giật tình cảm giành giật người yêu ác liệt nữa.

Ngải Mễ và Vệ Xảo Phân đều là hoa khôi ở công ty nên rất nhiều người biết đến hai cô!

Hai người bọn họ bất kể cái gì cũng muốn so tài, ngay cả ăn bữa trưa có được giảm giá hay không cũng muốn lấy ra để chế nhạo người kia.

Bị Ngải Mễ chọc tức, vẻ mặt Vệ Xảo Phân bắt đầu tái mét.

Cô ta đi ra khỏi quán, liếc nhìn thấy ngoài cửa sổ được bố trí giản dị với một chiếc ghế thủ công cổ xưa rất thú vị, thì không khỏi ghen tị với Chân Diễm Mật vì cô có một chỗ ấm áp như vậy.

"Az, tác phẩm này nhìn rất quen đó, hình như tôi đã gặp qua ở đâu đó rồi. . . . . Trời ạ, đây chính là tác phẩm của bậc thầy trên thế giới 'Phạm' đó! Chú tôi năm trước có mở hành lang nghệ thuật, tác phẩm điêu khắc gỗ nổi bật này đã từng được trưng bày. . . . . Tác phẩm này không bán, sao lúc này nó lại xuất hiện ở đây?"

Vệ Xảo Phân đang giận đến nghiến răng nghiến lợi thì Ngải Mễ đột nhiên chạy về phía chiếc ghế gỗ điêu khắc kêu to.

Lực chú ý của Vệ Xảo Phân bị thay đổi, cô ta nhìn Ngải Mễ, lại nhìn chiếc ghế gỗ thủ công tinh tế kia.

"Cô xác định đây là tác phẩm nổi bật của 'Phạm'?" Cái tên này cô ta cũng có nghe qua, nghe nói vị sư phụ này là người Đài Loan, ẩn cư trong núi, anh ta rất ít khi xuất hiện, khá giàu và rất thần bí.

"Ừ. . . . . Có lẽ đây là đồ giả." Ngải Mễ còn nói tiếp: "Tôi phải dành thời gian đi hỏi chú tôi, nếu như có thể xác nhận đây là đồ giả, thì cô có cơ hội để trả đũa cô ta rồi!"

Vệ Xảo Phân và cô ta liếc mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ý, sắc mặt khó coi trong nháy mắt biến mất.

Nếu như Chân Điem Mật mua đồ giả để trưng bày thì chứng tỏ Chân Điem Mật không biết đánh giá, không có con mắt chọn đồ vật. Cô ta có thể tìm phóng viên đến đây chụp hình đăng lên báo, phá rồi việc buôn bán cà phê của cô.

Trong lòng đã có suy nghĩ xấu xa, hai người phụ nữ mang theo nụ cười làm mọi người chán ghét rời đi.

Trong quán, Chân Điem Mật lại cười không nổi.

Không biết tại sao, mỗi lần gặp Vệ Xảo Phân xong, cô đột nhiên có cảm giác tại họa sắp xảy ra.

Mười giờ đêm.

Tiểu Mễ và một sinh viên khác làm ca đêm sắp xếp lại bàn ghế và lau chùi sàn nhà xong, sau đó cùng nhau bê tượng gỗ ở bên ngoài và bồn hoa di chuyển vào phía bên trong góc của quán cà phê, tắt đèn ở khu vực bàn ăn, chỉ để lại ánh đèn trong quầy bar, sau đó hai nhân viên đó cầm túi xách rồi tan việc, vừa vui vẻ trò chuyện vừa đi ra ngoài cửa.

"Bà chủ, tụi em về trước nhé!" Khi đi qua quầy rượu, Tiểu Mễ cố gắng nói to để Chân Điem Mật đang tính toán sổ sách phía trong quầy bar nghe thấy.

"Tiểu Mễ, A Đức, bye bye ~~" Giọng nói của Chân Điem Mật từ phía trong truyền ra.

"Bye ~~"

Tiểu Mễ và A Đức rời đi, trong quán chỉ còn lại một mình Chân Điem Mật.

Bởi vì ngày mai là thứ hai cũng là ngày lễ quan trọng, cho nên cô phải đem sổ sách buôn bán trong một tuần vừa qua tính toán hết một lần, sau đó sáng hôm sau lại đem tiền đến ngân hàng gửi.

Khoảng chừng nửa giờ tính sổ thu chi, kiểm tra đối chiếu các khoản nhỏ, xác nhận không có gì sai sót, cô lấy tiền mặt bỏ vào túi khóa lại rồi cất trong két sắt. Duỗi thân thể mệt mỏi, cô đi đến trước cửa, đang định dùng điều khiển từ xa kéo cửa sắt xuống thì bỗng nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Đứng ở bên ngoài cửa kính, bóng dáng tuấn tú dưới ánh đèn đường u ám có vẻ cực kỳ thần bí và đầy tự nhiên. Khuôn mặt anh hầu hết đã được ẩn dưới ánh sáng bên ngoài, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng Chân Điem Mật chỉ cần liếc mắt nhìn liền nhận ra anh là ai.

"Sao anh đột nhiên chạy tới Đài Bắc vậy? Làm cho người ta rất bất ngờ nha!"

Lập tức mở cánh cửa thủy tinh đã khóa ra, Chân Điem Mật mừng rỡ chạy vội đến bên Vu Phạm, thân thể nhỏ nhắn ôm chặt lấy hông của anh, nhón chân ngửa mặt lên cười rất vui vẻ, tặng cho anh một nụ hôn chào đón.

Ôm cô gái đang vui vẻ như chú chim nhỏ vào ngực, cánh tay của anh nhân tiện quán chặt hông của cô nhắc cô lên, môi của anh tiếp nhận nụ hôn trong nháy mắt của cô, lập tức chuyển thành chủ động, mãnh liệt thưởng thức hương vị ngọt ngào làm người ta khát vọng từ trong miệng của cô.

Hai người đứng ở trước cửa quán hôn nhau nồng nhiệt, hôn mãi rồi dường như đang rơi vào bầu không khí mê mẩn, nhiệt độ trong cơ thể không ngừng tăng lên, toàn thân khô nóng khó nhận được ngọn lửa đã bị thổi bùng lên.

"Ừm. . . . . Điềm Mật, chúng ta đi đến chỗ khác rồi tiếp tục có được không?" Vu Phạm ngừng hôn, chuyển sang cắn nhẹ vành tai của cô rồi nhẹ giọng nhắc nhở cô.

"Được, vào trong. . . . ." Chân Điềm Mật bị anh trêu chọc đến si mê, tìm lòng không được gật đầu.

Thấy được sự đồng ý của cô, anh lập tức ôm lấy cô đi vào trong quán, một tay nhanh chóng đè cánh cửa sắt xuống. Khi cửa sắt chậm rãi khép lại thì anh đã không chờ không nổi nữa bế cô lên, lấy tốc độ chạy một trăm mét hai ba bước đã hùng hục chạy lên tầng, chạy thẳng đến phòng của cô, sau đó cùng nhau ngã xuống giường, một hồi kích tình mãnh liệt bắt đầu. ——

Nửa đêm, không dễ dàng gì một màn kích tình trên giường mới dừng lại. Chân Điềm Mật đã thật sự rất mệt rồi, nhắm mắt vùi ở trong ngực của anh, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười thỏa mãn, vui vẻ đi vào trong mộng đẹp.

Vu Phạm đưa tay đẩy sợi tóc vì ướt mồ hôi mà dính vào trên má cô, mũi chôn sâu vào mái tóc của cô, ngửi hương thơm ngọt ngào nữ tính của cô.

Sự hòa hợp này khiến hơi thở của hai người lại trở nên hoan ái, như một loại thuốc trợ tình mãnh liệt.

Một lúc sau, anh lại muốn nữa.

Nhưng cô thật sự đã kiệt sức rồi, khiến cho anh không thể làm gì khác hơn là buông tha một lần nữa. Lặng lẽ đẩy cô ra lấy một chút khoảng cách, thân hình cao lớn nhẹ nhàng bước xuống giường, giống như đã có thói quen di chuyển ở trong bóng tối.

Cùng Chân Điềm Mật lui tới đã ba tháng, anh cũng đã ngủ lại ở đây rất nhiều lần, trước lạ sau quen, nơi này giống như là ngôi nhà ở Đài Bắc của anh, đã là một "ngôi nhà" của anh rồi.

Thân thể to lớn trần trụi bước vào phòng tắm, rửa sạch một thân đầy mồ hôi anh lấy khăn tắm của mình xuống lau khô toàn thân, sau đó đem khăn tắm vẩy quanh ở thắt lưng về lại phòng, cố gắng bước thật nhẹ nhàng đi đến tủ thay quần áo, từ trong tủ lấy quần áo của anh ra mặc vào.

Anh đã ở đây rất nhiều lần, Chân Điem Mật cũng giúp anh mua thêm nhiều vật dụng cần thiết, từ khăn tắm cho đến tất chân, đầy đủ mọi thứ.

Vu Phạm thật vui mừng vì có thể cùng Chân Điem Mật duy trì thân mật như vậy, đồng thời mình lại có không gian riêng. Cùng Chân Điem Mật lui tới trong khoảng thời gian này, anh giống như thường ngày ẩn cư trong núi chuyên tâm sáng tác, trước đây anh chưa từng cảm nhận được khi yêu thương một cô gái lại có cảm giác ràng buộc... có khi chỉ là khát vọng muốn gặp mặt.

Nhưng mà khoảng cách xa như vậy đối với bọn anh cũng không phải là chuyện gì không tốt, bởi vì bọn họ sẽ quý trọng thời gian gặp nhau ở bên nhau hơn, khiến quan hệ của hai người càng thêm thân mật, cho nên anh rất ưa thích phương thức gặp nhau như thế này. Về phần hôn nhân, đến bây giờ anh vẫn chưa nghĩ đến, ít nhất trước mắt anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện này

Xuống phòng bếp dưới lầu rót chén nước đá uống, tiện thể đem tất đèn trong quày rượu, sau đó anh mới đi lên trên tầng .

Tắm rửa xong thân thể nhẹ nhàng khoan khoái, tạm thời còn chưa muốn đi ngủ, cũng lo lắng nếu quay về giường ôm cô lại nổi phản ứng, cho nên anh liền vùi mình ở phòng khách xem ti vi.

Mới nhìn TV một lát, đột nhiên nghe cửa phòng sau lưng truyền đến tiếng vang, anh kinh ngạc quay đầu lại thì đã nhìn thấy Chân Điem Mật dùng cái mền phủ lấy thân thể mềm mại, lộ ra phần vai đùi đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đôi mắt lim dim mang theo chút bối rối, từ trong phòng đi ra với vẻ hấp dẫn mê người, vòng qua ghé sa lon dựa vào thân thể của anh.

Vu Phạm có một đôi mày dày rậm, cánh tay dài tự nhiên vòng qua vai ôm chặt cô vào lòng, cúi mắt xuống hứng thú nhìn hành động kỳ lạ của cô.

Cô mộng du sao?

Anh đã ngủ ở đây đến mấy lần rồi, nhưng chưa bao giờ gặp cô hoảng loạn xuống giường đi lại trong đêm như thế này, đây chính là lần đầu anh thấy cô như vậy!

"A. . . . ." Lấy tay che miệng ngáp một cái, một góc chăn trượt xuống, chốc lát lộ ra bộ ngực mê người, cô mơ mơ màng màng đem gương mặt mình tựa vào lồng ngực anh an tâm mà ngủ tiếp, quên luôn việc giữ chiếc chăn nên một phần đã rơi xuống dưới.

Nhìn cảnh xuân mê người này, con mắt anh tối sầm lại, thật vất vả đè nén xuống lại một lần nữa nổi lên rồi.

Vu Phạm có thể xác định cô không phải đang mộng du, mà là có ý định đến quyến rũ anh.

"Tại sao không lên giường ngủ?" Trầm giọng cười nhẹ, tròng mắt đen khóa lại vật tròn tròn mềm mại kia.

Nếu cô thật là muốn quăng lưới , vậy anh cũng không khách khí.

". . . . . Anh không ở đó. . . . . Không ngủ được. . . . ." Đôi môi mềm mại khàn khàn mơ hồ nói, một bàn tay khác đang nắm lấy cái chăn đột nhiên đưa tới anh, ôm lấy hông của anh.

"Điềm Mật ——" Lần này cái chăn toàn bộ rơi xuống sàn nhà, tất cả cảnh xuân toàn bộ chiếu vào trong mắt của anh. Trong nháy mắt ánh mắt anh chuyển thành u ám, yết hầu của anh giật giật, cảm giác máu trên toàn thân sôi trào. "Khụ, Điềm Mật, em đã không ngủ được, vậy anh đêm nay anh sẽ cùng

em vận động một chút, chúng ta không nên lãng phí thời gian ngủ được không?"

Ôm lấy cô dụ dỗ, anh thuận thế đè cô trên ghế sofa, đôi môi cực nóng hôn lên môi cô, đi chuyển xuống gò má, cổ của cô, rồi chuyển qua xương quai xanh, còn có bộ ngực mềm mại.

"Được. . . . ." Chân Điem Mật không phản đối, hơn nữa tại anh trêu chọc cô, cô cảm thấy khó chịu vặn vẹo thân thể, cười khúc khích.

"Cô bé, đề nghị của anh làm em cảm thấy rất vui vẻ đúng không?" Tấm chăn quấn quanh người cô bị anh kéo ra, vật to lớn chăt chẽ dán lên thân thể mềm mại của cô.

"Ha ha ~~" Cô vừa cười vừa thừa nhận.

Mà nụ cười mê người của cô và hương thơm nữ tính chính là thuốc trợ giúp khiến hai người kích tình hơn, Vu Phạm không kiềm được điên cuồng hơn, sát sao đè cô dưới ngực, đôi môi nóng bỏng bắt đầu bận rộn.

Trong phòng khách rất nhanh vang lên tiếng thở dốc và âm thanh rên rỉ, hai người dây dưa quấn quít với nhau đến tận gần sáng, khi thể lực mới chống đỡ không nổi nữa ôm nhau cuộn tròn trên ghế salon ngủ say.

Hôm sau là ngày lễ, quán cà phê không buôn bán, Chân Điem Mật và Vu Phạm ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy.

Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ, nhưng mà Chân Điem Mật cũng không rảnh rỗi, sau khi rời giường lại đến phòng bếp chuẩn bị bữa trưa cho hai người.

Vu Phạm có sức ăn rất lớn, cho nên cơm trưa với số lượng thức ăn dành cho bốn người đều được anh ăn hết, mặt khác lại kết hợp với một ít bánh mì và một ly cà phê nữa.

Vu Phạm tắm rửa sơ qua, toàn thân khô ráo đẹp trai bước xuống tầng, nghe thấy mùi hương cà phê lập tức muốn uống nên đã rót cho mình một cốc.

Khi anh uống xong cốc cà phê này thì Chân Điem Mật cũng đã bung bữa trưa từ trong phòng bếp ra, anh vội vàng chạy đến giúp, thuận tiện hôn cô một cái.

Bữa trưa được đặt trực tiếp lên trên quầy bar, hai người cùng ngồi chung một chỗ chia sẻ bữa ăn trưa.

"Chức Nhân có nói với em, cô ấy muốn kinh doanh coffee bar ở trong tiệm mỹ thuật, nên hi vọng em có thể cung cấp thiết bị và huấn luyện nhân viên, ý kiến của anh thế nào? Có tán thành hay không?" Khi đang ăn cơm, cô đột nhiên nhớ đến Liễu Chức Nhân có đề cập qua với cô đề nghị này. Chuyện này Liễu Chức Nhân chưa nói với Vu Phạm, cô ấy muốn Chân Điem Mật giúp mình một tay rồi mới hỏi ý kiến của Vu Phạm.

"Anh không có ý kiến." Từ trước đến nay đối với chuyện của phòng triển lãm anh không bao giờ hỏi đến, toàn bộ đều do một tay Liễu Chức Nhân xử lý.

Câu trả lời của anh đúng như Liễu Chức Nhân đoán lúc trước, điều này khiến cho Chân Điem Mật không quá tin tưởng, ngoại trừ đối với việc anh không quan tâm thì cô cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy có chút ghen tỵ.

"Làm sao vậy?" Nhanh chóng giải quyết xong nửa phần cơm chiên, anh đón lấy cốc cà phê mà Chân Điem Mật đưa qua, ừng ực uống cạn. "Sắc mặt của em sao kỳ lạ như vậy...". Đem cốc không đầy trả lại cho cô, anh trêu đùa khi nhìn thấy vẻ mặt cô như vậy.

"Không có chuyện gì, em chỉ là rất hâm mộ anh...." Cô lại rót thêm cho anh một cốc cà phê nữa.

"Hâm mộ?" Lòng mày của anh nhếch lên, anh hỏi lại cô.

"Ừm, em hâm mộ anh có một người quản lý chuyện nghiệp giúp anh giải quyết hết mọi chuyện, mà anh chỉ cần chuyên tâm sáng tác, nhàn nhã làm những việc mình yêu thích, hoàn toàn không bị những chuyện khác ràng buộc." Giọng nói của cô ngoại trừ yêu thích và ngưỡng mộ còn có một chút ghen tỵ.

"Thì ra là em đang hâm mộ chuyện này!" Vu Phạm cười lên. "Như vậy đi, anh về sẽ nói chuyện với Chúc Nhân, hỏi xem cô ấy có đồng ý giúp em quản lý quán cà phê hay không, anh nghĩ rằng với khả năng của Chúc Nhân mỗi ngày chỉ cần mười phút cả thể hoàn thành tất cả mọi chuyện."

"Anh đừng nói đùa nữa! Chúc Nhân cô ấy có bằng tốt nghiệp Yale University, gọi cô ấy đến quản lý quán cà phê thì đúng là không biết trọng dụng người." Chuyện như thế cô đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến. "Hơn nữa em cũng không đủ tiền để trả lương cho cô ấy. Đúng rồi, anh có thể tiết lộ một chút mức lương mà Chúc Nhân nhận được hàng tháng là bao nhiêu không? Em nhìn thấy cô ấy không chỉ muốn giúp anh quản lý phòng triển lãm, còn phải sắp xếp tất cả các cuộc triển lãm tranh và tài sản của anh, cũng thật sự rất vất vả rồi."

Chỉ thấy Vu Phạm rất muốn giữ Liễn Chúc Nhân lại.

"Em thật sự muốn biết?" Nhìn vẻ mặt cô như đang khởi binh vấn tội vậy, thì ra cô đang cho là anh bạc đãi Liễn Chúc Nhân?

"Ừm." Cô dùng sức gật đầu.

"Được rồi, nếu như em ao ước biết như vậy, thì anh cũng không dấu nữa." Khẽ mỉm cười, anh để ly cà phê xuống, bàn tay đặt ở trước mặt cô mở

rộng ra, đủ cả “năm” ngón tay.

"Năm vạn? Quá ít rồi?!" Chân Điem Mật lập tức kháng nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận.

"Năm vạn để mời cô gái thông minh nhanh nhẹn như cô ấy?" Vu Phạm lạnh lùng khẽ hừ một tiếng đầy ẩn ý, Liễu Chúc Nhân không phải là một cô gái dễ bắt nạt.

"À? Không phải năm vạn. . . . . Vậy thì bao nhiêu?" Mười lăm vạn sao? Máy số này cô có cảm giác không hơn kém nhau là bao nhiêu.

"Tiền lương của cô ấy ở phòng triển lãm là 50% lợi nhuận kinh doanh." Vu Phạm nói tiếp, khiến Chân Điem Mật cười đến sặc sụa. "Tiền lương cô ấy hàng năm nhận được chắc cũng được hơn một ngàn vạn đó?" Có lẽ là hơn một chút, chỉ là thực tế doanh thu anh cũng không rõ lắm.

"Trăm, năm mươi phần trăm. . . . . một ngàn, hơn một ngàn vạn. . . . ."

Oa, ăn thịt người hả?! Không nghĩ đến Liễu Chúc Nhân đúng là một người quản lý đất giá, thu nhập này đúng thật là mức thu nhập mà chức vụ trên tổng giám đốc ở các xí nghiệp lớn rồi!

"Bị dọa sợ? Bây giờ còn cho là anh bạc đãi cô ấy nữa không?" Mắt anh híp lại, nếu như cô còn lộ ra nét mặt như lúc nãy nữa, anh sẽ dùng tay bóp cái cổ mảnh khảnh của cô.

"Không dám, không dám." Cô le lưỡi, trừng đôi mắt to xinh đẹp lắc đầu nhìn anh. "Theo như mức lương mà anh thuê cô ấy, nếu em muốn cô ấy đến làm nhân viên quản lý của quán, cho dù em có đem cả quán cà phê ra trả cho cô ấy cũng không đủ."

Đúng vậy, không những không đủ! Với quán nhỏ này của cô, Liễu Chúc Nhân chắc cũng không để vào mắt.

Vu Phạm mặc dù trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng chỉ là không dám nói ra, chỉ sợ cô gái bên cạnh sẽ phát điên không để ý đến anh nữa, vậy thì anh bị tổn thất lớn rồi.

Vẫn tiếp tục ăn hết ăn phần còn lại của cơm chiên, Vu Phạm lúc đầu cũng không chú ý đến Chân Điem Mật trầm mặc này giờ, đợi đến lúc anh ăn xong, anh mới phát hiện cô không nói chuyện, chỉ có miệng không ngừng từng thìa từng thìa ăn vào.

"Làm sao vậy? Bị một ngàn vạn dọa sợ rồi à?" Đưa tay lên xoa xoa những sợi tóc mềm mượt của cô, trêu đùa hỏi.

"Không phải vậy!" Cô ngược mắt lên, nhìn thấy ánh mắt quái dị của anh đang nhìn mình.

Anh chuyển qua ngồi lên ghế của cô, hai chân mở rộng đem vây cô ở chính giữa, cánh tay đặt lên hai bên ghế của cô, cúi người đến gần cô.

"Vậy thì làm sao vậy?"

"Em chỉ tò mò thôi, nếu Chức Nhân mỗi năm nhận được tiền lương hơn một ngàn vạn vậy còn anh? Anh không phải chỉ có nguồn thu từ phòng triển lãm, mà còn có các tác phẩm tham gia triển lãm ở nước ngoài nữa...Trời ạ, tranh của anh trên thị trường hình như giá rất cao thì phải!"

Thì ra là trong đầu cô này giờ vẫn luôn nghĩ đến chuyện này!

Vu Phạm hài lòng nhướn mày cười khế. "Thật ra thì em tính vẫn chưa hết, bởi vì anh không chỉ có những khoản thu vào này, mà còn có thể bán đấu giá các bức tranh, thỉnh thoảng cũng sẽ đồng ý lời mời của mọi người ra nước ngoài diễn thuyết hoặc giảng dạy ở các trường học, còn có..."

"Chưa hết, còn có nữa à?!" Đừng dọa cô, cô sẽ nhanh chóng bị dọa đến mức té ghế mất.

"Dĩ nhiên là đang còn nữa." Anh càng đắc chí hơn. "Ngoài những khoản thu cố định từ bên ngoài, Chúc Nhân còn giúp anh đầu tư, nghe nói mấy năm này lợi nhuận thu được từ đầu tư cũng đủ để anh mua một ngọn núi để xây dựng một phòng triển lãm lớn hơn. Nhưng anh không có ý định tự tìm phiền phức, anh có ý định dành số tiền này để dưỡng lão, chờ đến lúc anh không thể đi được nữa, số tiền này để dành để anh hưởng thụ lúc về già."

Ngón tay sạch sẽ nhẹ nâng cằm cô lên, giọng điệu của anh không kìm được sự hài lòng và kiêu ngạo.

Chân Điem Mật với sắc mặt trắng bệch trừng mắt nhìn anh.

"Anh. . . . ." Không ngờ tranh của anh trên thị trường lại có giá đắt đến như vậy! Chẳng trách lúc đầu anh bồi thường cửa sắt cho cô hơn bốn vạn, ngay đến cả chân mày cũng không nhú một cái đã đồng ý bồi thường.

"Điem Mật, em không sao chứ?" Nhìn khuôn mặt cô trắng bạch ra như vậy, Vu Phạm thu lại nụ cười, vội vàng ôm lấy khuôn mặt cô rồi dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt để khuôn mặt cô khôi phục sắc đỏ.

"Em. . . . không sao. . . . ." Chỉ là suýt nữa trái tim ngừng đập mà thôi.

Hô ~~

"Nhanh ăn đi, chờ em ăn xong chúng ta ra ngoài đi dạo." Chỗ anh dùng ngón tay xoa nhẹ đã hồng hào có khí sắc hơn nhiều. "Anh muốn đi dạo ở một phòng triển lãm tư nhân, nghe nói hiện tại đang triển lãm tác phẩm của một vị nghệ thuật gia sáng tác tượng gỗ mới."

Nghe nói nghệ thuật gia mới này vừa mới đạt được giải thưởng về sáng tác nghệ thuật ở Nhật Bản, danh tiếng của cô ấy lên như điều gặp gió, gần đuổi kịp anh rồi!

"Muốn em đi chơi cùng anh thì anh đừng nắm cầm em như vậy nữa, để em còn chuyên tâm ăn cơm nào!" Hất bàn tay to của anh ra, cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh nắm đến đỏ hồng xuống bàn cơm, tiếp tục ứng phó với bát cơm chiên.

Nửa giờ sau, cô lên tầng thay quần áo, xinh xắn động lòng người cùng anh vui vẻ ra ngoài đi dạo.

Chương 8

Bước vào căn phòng tràn đầy phong cách nghệ thuật Ấn Độ, ánh mắt của Vu Phạm lập tức bị thu hút bởi một bức tượng điêu khắc của người nước ngoài. Anh chăm chú thưởng thức bức tượng đó.

Chân Điem Mật không có khái niệm gì đối với nghệ thuật, nhưng mà cô lại có hứng thú với quán cà phê nhỏ nằm phía trong mang phong cách nguyên thủ thô sơ. Cho nên lúc Vu Phạm đi tham quan các tác phẩm nghệ thuật thì cô lại ngồi ở quán cà phê, nhấm nháp cà phê và bánh quy hoa hồng được làm bằng thủ công.

Quán cà phê được lắp kính thủy tinh có thể nhìn xuyên qua, cho nên cô có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Vu Phạm. Ánh mắt đầy si mê của cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh. Tâm mắt di động theo thân hình của anh.

Cô phát hiện ra chính mình không thể rời mắt khỏi anh, càng phát hiện ra cô ngày càng say mê người đàn ông này.

Đôi môi hồng bật cười, cô tạm thời dời ánh mắt ra khỏi anh. Lấy thìa khuấy tách cà phê, nếm thử mùi vị của nó, cô ăn thêm một miếng bánh bích quy hoa hồng cắt lát.

Qua một lúc lâu, cô lại không kìm lòng được mà đưa mắt về phía anh.

"Ai?" Bên cạnh anh đột nhiên xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh, đây tao nhẽ.

Cô đi gần tới cửa thủy tinh, chăm chú nhìn Vu Phạm và cô gái kia, hai người đang đứng sát nhau mà nói chuyện. Họ dường như có hứng thú với tác

phẩm ở trước mắt, từ đó có chung quan điểm, cô gái kia còn khoác tay lên vai của Vu Phạm...

Một cảm giác bị chiếm mất vật dành riêng của mình ập vào, làm cho cô rất sợ hãi. Cảm giác này cực kỳ khó chịu, giống như nhiều năm về trước cô cùng học trưởng kết giao, trong một cuộc hẹn thì bị Vệ Xảo Phân cắt ngang. Về sau học trưởng bị Vệ Xảo Phân hấp dẫn, rồi đem tình cảm của cô ném qua một bên.

Chiếc thìa trong tay của cô rơi xuống kêu leng keng, giật mình nhìn lại thấy hai bóng dáng nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Trong lòng cô tràn ngập sự chua xót, cà phê và bánh hoa hồng vừa ăn cũng không còn mùi vị gì nữa. Trái tim cô đầy hoảng loạn.

Cô dời tầm mắt đi chỗ khác, cố gắng không để ý tới hai người họ. Không quan tâm, cô ngần ngợ ngồi vô vị trong tòa nhà, tầm mắt chuyển động xung quanh, không dám nhìn vào một chỗ.

Không biết cảm xúc duy trì được bao lâu, nhưng mà có người đi tới gõ vào tấm kính thủy tinh. Cô quay đầu lại và nhìn thấy anh đang đứng đối diện bên ngoài tấm kính cười đầy tuấn tú. Thu hồi hồn phách vừa rồi, lúc này cô mới cảm thấy an tâm.

Nhanh chóng đứng dậy, chạy qua hành lang của tiệm cà phê. Cô nhảy vào lòng anh, cảm nhận nhiệt độ của anh.

"Có phải là bắt em đợi quá lâu, nên cảm thấy mất hứng rồi?" Con người đen láy của Vu Phạm hiện lên một tia kinh ngạc, đôi mắt rũ xuống nhìn bóng dáng xinh đẹp ở trong lòng.

"Vâng." Cô gật đầu thừa nhận.

"Xin lỗi, mấy thứ này thật sự hấp dẫn anh. Vừa rồi còn nói chuyện với một cô gái Hoa kiều, cô ấy là một nhà nghệ thuật. Sau đó quên mất em có ở

đây." Gương mặt đầy vẻ xin lỗi, nhưng mà sự áy náy chỉ trong nháy mắt liền biến mất, mà thay vào đó là sự tán thưởng những tác phẩm nghệ thuật.

"Cô ấy là nhà nghệ thuật từ New York trở về, cũng đã nhìn qua các tác phẩm của anh. Quan điểm sáng tác của anh và cô ấy gần giống nhau, đều thích tự do sáng tác, không thích gượng ép. Điều khác của cô ấy không thuần thực, nhưng mà đầy sự tự tin, chỉ điều ấy thôi cũng đủ để che giấu khuyết điểm rồi. Điều này làm cho người khác có cảm giác rất tự do, dũng cảm." Vu Phạm ôm nhẹ lấy cô, dẫn cô đi tới hành lang nghệ thuật phía bên ngoài, khen ngợi tác phẩm nghệ thuật của cô gái kia.

Anh đã quên? Bởi vì anh quên cô nên mới lạnh nhạt với cô?

Tâm của Chân Điem Mật co rút, cảm giác sợ hãi tràn ngập khắp toàn thân. Khuôn mặt trở nên trắng bệch, bên tai chỉ nghe thấy tiếng ong ong, đầu óc trống rỗng. Hoàn toàn không nghe thấy Vu Phạm đang nói cái gì, mãi cho đến khi hai người hôn tạm biệt ở cửa, rồi anh lấy xe trở về phía nam, cô vẫn còn mờ mịt và cảm thấy vô vị.

Tuy đôi môi của cô vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, nhưng lòng của cô lại lạnh hơn phân nửa.

"Chức Nhân, giúp anh thu thập tất cả các tư liệu liên quan tới nghệ thuật 'Cốc'. Anh muốn tìm hiểu triệt để về nghệ thuật sáng tác đó."

Sáng sớm hôm sau, Vu Phạm tự động xuất hiện tại phòng trưng bày tượng gỗ nghệ thuật, đi tới văn phòng của Liễu Chức Nhân, gương mặt đầy hưng phấn tìm Liễu Chức Nhân giúp đỡ.

"Xem ra anh rất thích những tác phẩm về 'Cốc'." Vu Phạm đi tới phía Bắc để tham gia triển lãm về nghệ thuật 'Cốc' mà Liễu Chức Nhân sắp xếp. Bình thường cô đã chú ý tới một vài tin tức về nghệ thuật, đối với những tác phẩm tinh nhuệ của các nghệ thuật gia lại càng chú ý.

Nhưng mà, mỗi lần Vu Phạm đi tham gia các buổi triển lãm mà cô sắp xếp thì sau đó về luôn chằm chọc, khiêu khích hay phê bình. Hoàn toàn không giống như lần này, cực kỳ hứng thú.

"Không sai! Vài năm gần đây cô ấy làm các tác phẩm rất có phong cách, các đường nét đầy can đảm. Anh muốn nhìn lại các tác phẩm của cô ấy, muốn hiểu biết về quá trình sáng tác của cô ấy." Cả người anh dựa vào bàn, con ngươi đen hiện lên một tia sáng, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

"Các tác phẩm của cô ấy khá tốt, vậy mà còn được bậc thầy này tán thưởng." Cô quen biết Vu Phạm nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh khen ngợi tác phẩm của người khác.

"Nếu như em đã xem qua, vậy chắc cũng có cảm giác giống anh." Vu Phạm không che giấu cảm xúc tán thưởng đối với 'Cốc'

"Nếu như đã thưởng thức các tác phẩm của cô ấy. Vậy ngày hôm qua anh có gặp mặt cô ấy không? Hai người nói chuyện về quan điểm sáng tác sao?"

Họ đều là người yêu thích nghệ thuật, đề tài trọng tâm chỉ có thể là sáng tác và nghệ thuật.

"Nhắc tới chuyện này, quả thực là anh cũng rất ngạc nhiên! Thì ra ở nước ngoài cô ấy có xem triển lãm về các tác phẩm của anh, vài năm trước đã từng gặp anh tại một buổi triển lãm thường niên. Cho nên hôm qua khi anh vừa đến chỗ triển lãm của cô ấy, cô ấy liền đi tới bắt chuyện với anh. Anh và cô ấy nói chuyện phiếm gần một giờ."

"E hèm, hình như hai người rất ăn ý với nhau." Đối với sự hưng phấn mà Vu Phạm đề cập tới 'Cốc', Liễu Chức Nhân chỉ nhàn nhạt đáp lại. "Nếu đã quen biết, tại sao hai người không nói chuyện lâu một chút. Bây giờ lại bắt em đi kiếm tư liệu? Như vậy khó khăn lắm đó?"

"Hôm qua anh có dẫn theo Diễm Mật. Lo nói chuyện bắt cô ấy đợi lâu, cảm thấy rất áy náy nên mới vội vàng kết thúc buổi nói chuyện." Vu Phạm nhún vai nói.

"Hôm qua anh dẫn theo Diễm Mật?!" Liễu Chúc Nhân nhíu đôi chân mày nhỏ lại nhìn anh, gương mặt méo mó lại.

"Anh dẫn theo Diễm Mật thì có gì không đúng?" Chân mày của anh hơi nhăn lại, Vu Phạm không vui nhìn Liễu Chúc Nhân.

"Không có gì không đúng. Mà là em nghĩ..." Chân Diễm Mật bị lạnh nhạt, không thức giận sao?

"Nghĩ cái gì?"

"Em chỉ nghĩ là Diễm Mật không có kiên nhẫn đứng ở một bên, chờ anh nói chuyện phiếm với người khác đến gần một giờ?"

"Nếu mà cô ấy để ý thì sẽ nói với anh." Ngày hôm qua cô ấy không nói gì, chắc là không để ý chứ? Vu Phạm chỉ nghĩ như vậy.

Liễu Chúc Nhân liếc nhìn anh, không đồng ý với cách nghĩ của anh. Nhưng mà cũng không nói gì với anh, xoay ghế tròn lại, quay mặt nhìn vào máy tính, không nói ra suy nghĩ trong đầu.

"Về tác phẩm 'Cốc', em mau tìm kiếm tư liệu cho anh. Anh chờ tin của em." Thái độ của cô là muốn đuổi anh đi.

Vu Phạm lập tức đi khỏi văn phòng, trước khi đi cũng không quên dặn dò lại.

"Biết rồi, ông chủ." Liễu Chúc Nhân cũng đáp lại mà không quay đầu, không hề coi anh là ông chủ.

Con người đen láy của Vu Phạm nhìn chăm chăm Liễu Chức Nhân. Thái độ kỳ lạ của cô làm cho anh cảm thấy khó hiểu, nhưng mà anh cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì trước mắt tâm tư của anh đều bị các tác phẩm 'Cốc' mang phong cách Ấn Độ nguyên thủy chiếm lấy. Mà những tác phẩm đó làm cho linh cảm của anh tràn lan.

Anh quyết định sang năm sẽ đem các tác phẩm của mình tới Đức trưng bày một lần nữa. Một ý đã quyết, anh đi nhanh trở về nơi mình công tác, từng tế bào tràn ngập sự bận rộn.

Anh có tự tin, tác phẩm lần này có thể là một tuyệt tác của nghệ thuật!

Vượt qua một ngày bận rộn, quán cà phê Diềm Mật buôn bán ngày càng tốt. Chân Diềm Mật bắt đầu suy nghĩ đem lâu hai sữa sang lại làm chỗ dùng cơm cho khách.

Ý tưởng này đều được Liễu Chức Nhân và Chân Diềm Lệ ủng hộ. Sau khi trải qua sự đánh giá của Liễu Chức Nhân, cô quyết định tìm nơi khác mà ở, còn lâu hai thì bắt đầu sửa chữa.

Nhưng mà chuyện này cô cũng không nói với Vu Phạm, bởi vì anh còn bận rộn hơn so với cô.

Bây giờ anh bắt đầu chuyên tâm sáng tác các tác phẩm để triển lãm, cho nên thời gian hai người gặp mặt ngày càng ít. Tuy là đôi khi có nói chuyện qua điện thoại, nhưng mà vẫn có cảm giác xa cách. Hơn nữa Chân Diềm Mật bắt đầu cảm thấy không thể xác định được mối quan hệ này rồi, còn Vu Phạm thì quá bận rộn không có thời gian gặp mặt. Làm cho tình cảm của hai người dần dần không tìm thấy điểm chung, dẫn đến bất hòa.

Bởi vậy Chân Diềm Mật cố gắng làm cho mình bận rộn để không nhớ tới Vu Phạm, cũng bắt đầu suy nghĩ về tình cảm giữa hai người. Cô cũng muốn cho mình thêm chút cam đảm, cho dù tương lai có chia tay thì cũng không đau khổ.

Cô đã từng đau khổ khi chia tay, cho nên lần này cô không muốn mình phải đau khổ như thế nữa. Bởi vì cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng bắt đầu không gọi điện thoại cho Vu Phạm, đôi khi Vu Phạm có ngẫu nhiên gọi cho cô, cô cũng không có nhiều cảm xúc, luôn đáp lại rất lạnh nhạt. Cuối cùng thì nói một vài chuyện vặt.

Vào 1h30 chiều, đây là thời gian để dùng món ăn nhẹ vào buổi chiều. Trong quán bây giờ khách cũng không nhiều, Chân Điem Mật đang ở quầy bánh pha cà phê, Tiểu Mễ thì ở trong phòng bếp rửa chén đĩa.

Lúc này đột nhiên có một vị khách không mời mà tới.

"Hoan nghênh quý khách! Xin hỏi..." Nghe thấy chuông gió ở ngoài cửa thủy tinh vang lên, Chân Điem Mật mỉm cười ngọt ngào cúi đầu chào hỏi.

Kết quả người tới lại là Vệ Xảo Phân, đây là một người mà cô không hề muốn đón tiếp.

Cô cười lạnh lùng, quay đầu tiếp tục pha cà phê. Nhưng mà người tới là khách, cô chỉ có thể lạnh lùng đứng ở bên trong quầy bánh, nhìn Vệ Xảo Phân tao nhã từ từ đi đến.

"Chào... Điem Mật." Vệ Xảo Phân mặc một bộ đồ công sở theo mốt, trong tay xách một chiếc túi hàng hiệu, trên người tràn ngập mùi nước hoa. "Cà phê thơm quá! Cậu pha cho mình một ly đi, còn nữa mình muốn một phần bánh phô mai vị cam."

Mấy người đàn ông đang ngồi trong quán lập tức bị cô ta hấp dẫn, theo một thời thượng làm cho người ta kinh ngạc nha!

"Xin chờ một chút!" Cô cũng chẳng muốn nói nhiều, Chân Điem Mật lấy giấy ghi thức uống và bánh ngọt, rồi để hóa đơn ở trước mặt. Sau đó lại quay đầu pha cà phê.

Mấy phút sau, cô mang cà phê cho ba vị khách ngồi bàn số năm rồi mới đưa cà phê cho Vệ Xảo Phân.

Quả nhiên giống như Chân Điem Mật suy đoán, cô ta tới đây không phải chỉ đơn thuần là uống cà phê! Bởi vì khi cô vừa đưa cho cô ta cà phê và bánh ngọt, Vệ Xảo Phân liền kiếm cớ bắt chuyện với cô về Vu Phạm.

"Điem Mật, cậu làm sau có thể mua được tác phẩm điêu khắc của bậc thầy 'Phạm' vậy? Theo như mình biết, cái tác phẩm 'Đồng Thú' cậu đặt bên kia là hàng không bán! Điem Mật, chúng ta là bạn, cậu không nên giấu giếm mình chứ...!"

Ngải Mễ cầu xin cô ta đến đây để xác định những tác phẩm này có phải là tuyệt tác của bậc thầy 'Phạm' không, xem coi rốt cuộc là hàng thật hay hàng nhái.

Còn Ngải Mễ đích thân đi tới "Phòng trưng bày tượng gỗ nghệ thuật Vu Phạm" một chuyến, mới xác định là bộ 'Đồng Thú' đã được tặng cho bạn bè ở Đài Bắc rồi.

Như vậy kết quả xác định của Vệ Xảo Phân hoàn toàn đúng. Cô ta không hiểu, Chân Điem Mật cũng chỉ là một người con gái bình thường thôi, tại sao lại có được một tác phẩm nổi tiếng đến như vậy!

Loại ghen tị và bất mãn giống như năm đó khi cô ta nhìn thấy Chân Điem Mật và học trưởng La Trì Tư qua lại với nhau, hơn nữa hẳn còn nhiều lần cự tuyệt cô ta.

Nhưng mà không sao, dù sao thì năm đó cô ta cứ bám riết không tha. Không ngừng tạo nhiều cơ hội ngẫu nhiên mà gặp, cuối cùng cũng chiếm được học trưởng, làm cho hẳn từ bỏ Chân Điem Mật, bắt đầu qua lại với cô ta.

"A... Phải không? Tôi không biết đó là hàng không bán, cái này là bạn tôi đưa. Tôi cũng không chú ý nhiều." Chân Điem Mật không muốn nói chuyện với Vệ Xảo Phân, huống chi cho tới bây giờ hai người chưa từng là bạn bè. Sao có thể gọi nhau là bạn cũ được.

"Bạn nào mà tặng món đồ quý giá tới vậy? Bạn trai hả?" Vệ Xảo Phân tò mò suy đoán, trong lòng nghi ngờ quan hệ của Chân Điem Mật và Vu Phạm.

"Là một vị trưởng bối tặng. Tôi nghĩ là ngài ấy cũng không biết rõ về tác phẩm này, cho nên mới tùy tiện tặng tôi." Chân Điem Mật hoàn toàn không nói gì về Vu Phạm.

"Trưởng bối tặng? Nhưng mà hàng này rất quý giá, không bán đó?!" Vệ Xảo Phân tuyên bố không tin, "Điem Mật, cậu giới thiệu vị trưởng bối kia cho mình đi. Gần đây mình rất mê các tác phẩm điêu khắc của bậc thầy 'Phạm' đó, mình nghĩ sẽ nhờ ngài ấy giúp mình..."

"Vệ tiểu thư, cô còn có chuyện gì không? Nếu không thì tôi xin phép, tôi còn rất nhiều chuyện phải làm." Mặc kệ sự nhờ cậy của Vệ Xảo Phân, Chân Điem Mật cố ý ngắt lời cô ta.

Vệ Xảo Phân rùng mình, đôi mắt đẹp trừng mắt nhìn Chân Điem Mật. Trong lòng thầm mắng Chân Điem Mật không biết lễ phép, dám ngắt lời của cô ta!

Trùng thì trùng đi. Chân Điem Mật bung mấy chén thủy tinh đi vào bên trong, để mặc Vệ Xảo Phân ở quầy bánh, không thèm để ý đến lời nói của cô ta.

Sau đó cô bảo Tiểu Mễ đi ra tiếp khách, đợi cho Vệ Xảo Phân cảm thấy nhàm chán bỏ đi rồi cô mới bước ra.

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Vệ Xảo Phân mới cảm thấy mình thật mất mặt! Tưởng là tự mình đi thì Chân Điem Mật sẽ nói ra chút tin tức, có thể

mượn cơ hội này quen biết bậc thầy 'Phạm'. Kết quả là Chân Điem Mật lại không thêm đề ý tới cô ta!

Xem ra Chân Điem Mật không phải là một nữ sinh ngây thơ, dễ bị người khác khi dễ như năm đó. Làm hại cô ta còn kinh ngạc với lời nói khi này.

Thôi bỏ đi, nếu như Chân Điem Mật không dụ được, thì cô ta cũng không muốn trở lại nơi này để mang nhục! Muốn quen biết bậc thầy 'Phạm' cô ta tự có cách, cũng không muốn trở lại quán cà phê này chi cho mệt.

"Bà chủ, vị tiểu thư vừa rồi là bạn của chị sao?" Tiểu Mễ đợi sau khi Vệ Xảo Phân đi, mới tò mò hỏi Chân Điem Mật.

Nếu như là bạn bè thì bà chủ đối xử quá lạnh lùng rồi. Ngay cả chiết khấu cũng không chịu cho, còn ghi thêm phí nữa?

"Nếu như có một người phụ nữ đoạt bạn trai của em, sau đó chạy đến lôi kéo tình cảm của hai người. Em sẽ cho rằng hai người là bạn bè sao?" Chân Điem Mật đang lau sạch mấy cái ly, quay đầu nói với Tiểu Mễ.

"Đương nhiên là không!" Tiểu Mễ dùng giọng đầy sợ hãi mà trả lời: "Em hận bọn họ còn không kịp, sao mà có khả năng coi là bạn bè? Nếu có thì đầu em cũng hư mất rồi..."

"Vậy thì đúng rồi! Đầu của chị không bị hư, nên mới không coi cô ta là bạn." Tiếp tục bỏ mấy cái ly vào trong tủ, giọng điệu của Chân Điem Mật rất thoải mái, nhưng mà tâm trạng của cô lại rất nặng nề.

Tâm trạng nặng nề của cô không phải là do sự xuất hiện của Vệ Xảo Phân, cũng không phải là mối tình đầu với học trưởng, mà là vì gần đây Vu Phạm thường xuyên qua lại thân mật với nghệ thuật gia 'Cốc'...

Trong lúc vô tình nghe Liễu Chức Nhân nhắc tới, cái cô gái như minh tinh kia thường xuyên đến thăm phòng trưng bày tượng gỗ nghệ thuật. Vu

Phạm thường tiếp đãi cô ấy ở trên núi, hai người đang thảo luận với nhau về công việc triển lãm sang năm ở Đài Bắc và New York.

Cô gái đó dường như là còn hợp với anh hơn cô, mà cô gái đó cũng giống như anh, đều hứng thú trong lĩnh vực nghệ thuật, không giống cô, đối với mọi chuyện của anh cô như là một người xa lạ.

Cô không thích hợp với Vu Phạm, ‘Cốc’ mới là người thích hợp với anh, mà cô ấy hình như cũng bắt đầu chú ý tới Vu Phạm, phần thắng của cô ấy là rất lớn.

Haizzz... Trong lòng thầm than thở, cô sắp mất đi... Không phải, mà là đã mất đi đoạn tình cảm kia rồi!

Chương 9

Sau khi sắp xếp xong cảm xúc, dọn xong mấy ly cà phê trên bàn, Chân Điem Mật bận rộn bổ sung thêm bánh ngọt vào trong tủ lạnh thủy tinh trong suốt. Quay đầu lại đi vào phòng bếp kiểm tra tình hình chuẩn bị nguyên liệu cho bữa ăn tối, sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, Chân Điem Mật lại quay trở lại quầy rượu, chờ thực khách tới ăn tối.

"Em đang bận sao?" Đã tới giờ cơm tối, vị khách tới cửa đầu tiên là Vu Tuấn.

"Vu Tuấn, sao anh tan việc sớm vậy?" Chân Điem Mật kinh ngạc nhìn Vu Tuấn.

Ngũ quan của anh và Vu Phạm có chút giống nhau, chỉ là có phần nhả nhận hơn rất nhiều, giữa hai lông mày cũng có thêm vài phần hậm hực. Vóc người của anh thuộc về loại thon dài, mái tóc ngắn được cắt sửa chỉnh tề và ôm sát khuôn mặt, làm cho người ta có cảm giác anh là một người nghiêm túc kỹ lưỡng, hơn nữa anh còn hay mặc áo sơ mi trắng như tuyết được là ủi cẩn thận, ba cái loại tây trang càng làm tôn thêm vẻ ngoài xuất sắc của anh.

Anh là một tinh anh kiệt xuất có địa vị xã hội, cũng là một người đàn ông chuẩn mực, không thô lỗ mạnh mẽ, tính tình thẳng thắn không chịu gò bó như Vu Phạm. Tính tình của hai anh em hoàn toàn trái ngược, hoàn toàn khác nhau, mỗi người đều có phẩm chất riêng.

"Ừ, hôm nay anh được tan việc sớm hơn bình thường một giờ." Anh thân là chủ quản cao cấp của công ty, thời gian đi làm là tự mình sắp xếp, trong ngành không ai dám kiểm tra chuyên cần của anh.

"Buổi tối có hẹn sao?" Chân Điem Mật nghĩ như vậy cũng là chuyện đương nhiên, bởi vì dáng vẻ của Vu Tuấn cũng khôi ngô tuấn tú, vóc người

cao lớn, sự nghiệp lại rất thành công, đàn ông giống như anh được rất nhiều phụ nữ theo đuổi.

"Không phải vậy." Vu Tuấn lắc đầu một cái. "Anh tới tìm em để lấy hạt cà phê, bọn anh sắp đi Nam Đầu một chuyến, ngoại trừ muốn thuận tiện mang hạt cà phê tới cho anh trai, mặt khác anh. . . . ."

"Mặt khác? Còn cần gì khác sao?" Vu Tuấn đột nhiên nhắc tới Vu Phạm, khiến cho tâm trạng của Chân Điem Mật thật vất vả mới được khôi phục như cũ giờ lại chìm xuống tận đáy cốc.

Cô đi tới bên cạnh lấy hạt cà phê bỏ vào trong túi giấy chống ẩm, cố sức giả bộ như không bị ảnh hưởng.

"Anh trai anh ngoại trừ muốn anh mang cà phê tới giúp anh ấy thì còn ——" Cánh môi của Vu Tuấn đột nhiên nhếch lên bật ra một tiếng cười giả tạo. "Anh ấy còn đặc biệt muốn anh chở em đi cùng! Anh ấy nói khoảng thời gian này rất bận, vẫn chưa có thời gian rảnh để lên Đài Bắc tìm em, cho nên anh ấy mới muốn anh thuận đường tới đây chở em lên đó. Điem Mật, chắc là em đi được đúng không?"

Anh - một nhân tài của xã hội lại bị phái tới đây làm tài xế .

"Hả?" Nghe Vu Tuấn nhắc tới chuyện này, Chân Điem Mật đột nhiên buông lỏng tay, khiến cho toàn bộ hạt cà phê rơi đầy trên mặt đất.

Thấy một mảnh hỗn loạn trên mặt đất, cô vội vàng ngồi xổm xuống thu dọn, nhặt hạt cà phê.

"Sao lại làm rơi hết ra đây mặt đất rồi?" Vu Tuấn vội vàng chạy vào trong quầy bar giúp cô nhặt một tay, đôi mắt thông minh lạnh lợi âm thầm quan sát người ngồi xổm ở bên cạnh, sắc mặt của Chân Điem Mật hình như không đúng lắm lại còn giả bộ như không có chuyện gì. "Điem Mật, em làm sao vậy? Chắc không phải là em cãi nhau với anh trai anh đấy chứ?"

"Không có, không thể nào, bọn em rất tốt, đâu có cãi nhau đâu chứ?"
Chân Điem Mật né tránh đôi mắt thông minh lanh lợi kia của Vu Tuấn.

"Vây em. . . . ."

"Vu Tuấn, ngày mai em phải nhập vào một lượng lớn hạt cà phê, em phải đích thân kiểm tra, cho nên mới không có thời gian rảnh để đi Nam Đầu với anh! Làm phiền anh giúp em nói với anh ấy một tiếng được không?"

Chân Điem Mật cố gắng nói chuyện tự nhiên làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, bởi vì cô không muốn trong lúc Vu Phạm đang qua lại với người con gái khác, cô lại tham gia vào một chân.

Cô không muốn dính vào câu chuyện tình yêu tay ba này, đối với đoạn tình cảm cùng với Vu Phạm, cô rất muốn buông tay bỏ qua, nhưng trái tim lại không ngừng giãy giụa .

"Bảo anh chuyên lời giúp?! Không cần ~~ anh sợ mình sẽ bị anh ấy lấy lý do làm việc không hiệu quả quăn ẩu anh một trận mắt thôi!"

Mấy ngày nay anh đã bị điện thoại của anh cả Vu Phạm quấy rầy rất nghiêm trọng rồi, nói nào là anh ấy cảm thấy thời gian gần đây Chân Điem Mật rất lạnh nhạt với anh ấy, mỗi lần nói chuyện điện thoại đều không hăng say, còn thường xuyên vội vàng cúp điện thoại, hơn nữa lại không chủ động gọi điện thoại cho anh ấy, giống hệt như đã quên mất một người như anh ấy.

Những câu than phiền oán trách như thế, mấy ngày nay Vu Tuấn đã nghe nhiều đến mức cực kỳ chán ghét rồi, cho nên mới bị ép đến nỗi hôm nay phải tới đây một chuyện.

"Anh ấy sẽ không làm như vậy, Vu Phạm cũng không phải là phần tử bạo lực." Chân Điem Mật không tự chủ nói giúp cho Vu Phạm, bởi vì Vu Phạm

trong suy nghĩ của cô, ngoại trừ lần đầu gặp mặt có xuất hiện khuynh hướng bạo lực, về sau lúc qua lại với cô biểu hiện của anh lại vô cùng dịu dàng.

"Anh ấy là anh trai anh, anh phải hiểu rõ anh ấy hơn bất kỳ kẻ nào chứ đúng không?" Vu Tuấn nhướn lông mày lên cao, khóe miệng lại nhếch lên theo thói quen tạo thành nụ cười giả tạo.

"Ừ, anh nói cũng đúng, dường như em cũng không phải là thật sự hiểu rõ Vu Phạm. . . . ." Lời nói của Vu Tuấn khiến cho Chân Điem Mật có phần hơi lúng túng.

Vu Tuấn nói không sai, anh ấy quả thật là hiểu rõ Vu Phạm hơn cô rất nhiều, cô và Vu Phạm chỉ mới qua lại mấy tháng mà thôi, dựa vào cái gì mà nói cô hiểu rõ anh chứ?

Nghĩ đến đây, Chân Điem Mật lại trầm mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ rầu rĩ không vui, ánh mắt ảm đạm.

Tầm mắt của Vu Tuấn lại rơi vào trên người cô, cảm giác sắc bén và mạnh mẽ khiến cho anh phát hiện, Chân Điem Mật dường như đang né tránh điều gì đó?

"Điem Mật, em thật sự không có thời gian rảnh sao?" Giúp cô nhặt hết hạt cà phê, anh đứng dậy theo Chân Điem Mật, đứng ở bên cạnh cô kéo kéo góc áo tây trang bằng vải thun, hỏi lại lần nữa.

"Em. . . . ." Né tránh ánh mắt tìm tòi của Vu Tuấn, cô đặt hạt cà phê bị bắn sang một bên, lại tiếp tục giả bộ cân một túi hạt cà phê khác. "Em bận, anh tự cầm hạt cà phê tới đó đi."

Cầm hai túi cà phê được đóng gói cẩn thận, cô nhanh chóng đưa cho Vu Tuấn.

Bị cô từ chối hai lần, Vu Tuấn cũng không tiện miễn cưỡng nữa, nhận lấy hạt cà phê, muốn lấy tiền trả tiền hạt cà phê thì Chân Điem Mật lại lắc đầu không nhận.

"VẬY thì cảm ơn." Nói câu cảm ơn đơn giản, bóng dáng nhã nhận tự nhiên đi ra cửa. Đẩy cửa kiếng ra, chiếc chuông trên cửa lại phát ra tiếng vang thanh thúy, anh nhanh chóng rời khỏi quán cà phê.

Vu Tuấn đã không còn ý định đến Nam Đầu nữa rồi, bởi vì anh cũng không cho rằng anh cả muốn nhìn thấy anh, cũng không hề nôn nóng muốn nhanh chóng có được hai cân cà phê này. Cái anh cả thật sự muốn là gặp được người ở trong quà cà phê, chính là cái cô gái nhỏ đang ngăn người làm tổ ở trong quầy bar.

Anh ngồi trên xe, xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn Chân Điem Mật, đồng thời lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số điện thoại cho anh cả Vu Phạm.

Sau khi người ở đầu dây bên kia nghe hết lời của anh, lập tức giận dữ mắng anh.

"Anh cả, em đề nghị anh tự mình đến đây một chuyến đi, nếu không sợ rằng. . . . ." Không phải anh muốn quạ đen, dựa vào linh cảm sắc bén và sự thông minh lanh lợi của mình, anh có thể đoán được, trái tim của Chân Điem Mật đã từ từ tách ra khỏi người anh cả.

Hơn nữa từ khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu của cô cũng có thể thấy được, cô đã hết sức đấu tranh giãy giụa đối với cái quyết định này của mình.

Aiz, tình yêu ~~ quả thật là giày vò người ta mà!

"Sợ rằng? Em nhìn thấy cô ấy và người đàn ông khác ở cùng một chỗ sao?!" Vu Phạm ở đầu dây bên kia với giọng nói căng thẳng, để lộ một tia lo sợ không yên.

"Nhìn thì không có tận mắt nhìn thấy, nhưng mà. . . . ."

"Em nói chuyện rõ ràng dứt khoát một chút cho anh." Một tiếng gầm gừ truyền tới.

Vu Tuấn nhanh chóng đưa điện thoại di động cách xa tai, đợi sau khi tiếng gầm gừ biến mất mới đem điện thoại di động dời về bên tai. "Chỉ là theo em quan sát, cô ấy có chuyện giấu trong lòng, mà chuyện này tuyệt đối có quan hệ với anh."

"Vu Tuấn, em nói câu này chẳng khác gì chưa nói." Anh đã sớm đoán ra Chân Điem Mật có chuyện giấu trong lòng, còn cần nó nhiều chuyện sao!

"A, thật sao? Được rồi, vậy coi như là em nhiều chuyện." Vu Tuấn cười cười.

Tiếng cười của Vu Tuấn khiến cho Vu Phạm cảm thấy vô cùng tức giận.

"Em cười rất vui vẻ đúng không?" Hiện tại anh đang đồng thời bị công việc và chuyện phụ nữ quấy nhiễu, người này lại còn có thể cười được?!

"Em ——" Vu Tuấn đang muốn đáp lời, kết quả lại liếc thấy có một khách nam vừa mới bước vào cửa, vẻ mặt kích động vòng qua quầy bar ôm chầm lấy Chân Điem Mật. "Đợi đã nào...!" Dáng vẻ kia giống như cực kỳ kích động và phấn khởi.

"Đáng chết, em lại có chuyện gì chưa nói?"

"Cái đó, hiện tại chuyện em muốn nói quả thật là hết sức đáng chết ——" Vu Tuấn nhìn vào trong quán, phát ra một tiếng tiếc hận giống như tình hình cực kỳ thâm trầm.

"Cuối cùng là chuyện gì?" Vu Phạm cắn răng gặm khế, anh vừa tức vừa giận đi qua đi lại ở phòng khách, sắp giẫm thủng mấy lỗ trên sàn nhà bằng gỗ thô rồi.

Đời này anh hận nhất là có người nói chuyện không rõ ràng không dứt khoát với anh, nếu như bây giờ Vu Tuấn đứng ở trước mặt anh, nhất định anh sẽ cầm dao điêu khắc khắc mấy đường lên khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của nó!

"Anh, chuyện hiện tại em muốn nói, anh tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý trước thật tốt."

"Nhanh, nói!" Vu Phạm cũng sắp cắn nát hàm răng rồi.

"Anh cả, em nhìn thấy Điềm Mật đang thân mật ôm chặt một người đàn ông mập ở trong quầy bar. . . . ." Trước khi Vu Phạm cắn nát hàm răng, Vu Tuấn đã kịp thời yếu ớt nói cho anh biết tình hình thực tế đang diễn ra ở hiện trường.

"Đáng chết ——" Phản ứng của Vu Phạm sau khi nghe xong là dùng sức ném điện thoại di động xuống đất.

Điện thoại di động đập mạnh vào sàn nhà bằng gỗ thô, vỏ cứng màu bạc của thân máy vỡ tan bay ra khắp nơi, chiếc điện thoại di động vốn dĩ còn có thể duy trì tuổi thọ thêm mấy năm nữa, vào lúc này đã kết thúc sinh mạng trước thời hạn.

Aiz, thảm rồi!

"Học, học trường?!"

Hôm nay bị làm sao vậy? Thực khách tới quán thế nhưng lại liên tục là những người khiến cho cô phải hao tổn tâm trí?!

Đầu tiên là Vệ Xảo Phân, rồi sau đó là Vu Tuấn, rồi lại tới cái người đã nhiều năm không gặp, mỗi tình đầu trước kia đã từng làm tổn thương tình cảm của cô —— La Trì Tư.

Mà hiển nhiên học trưởng đẹp trai tuấn tú nổi tiếng toàn trường năm đó, giờ đã không còn dáng vẻ đẹp trai của năm đó, ngay cả vóc người cũng bị biến dạng hoàn toàn rồi.

Chân Điem Mật phải trừng lớn mắt, nhìn thật lâu mới nhận ra anh.

"Điem Mật? Em thật sự là Điem Mật sao?! Thật tốt quá, chúng ta rất cuộc cũng gặp lại!" Nhiều năm qua vẫn luôn canh cánh ở trong lòng, người con gái khiến cho anh cảm thấy mắc nợ khó có thể quên được, giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, khiến cho La Trì Tư cảm thấy vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Anh chạy vào trong quầy bar dừng lại trước mặt cô, không kịp lòng được ôm chầm lấy Chân Điem Mật còn chưa kịp phản ứng.

"Khụ, khụ ——" Chân Điem Mật bị La Trì Tư với vóc người to con dùng sức ôm chặt, trong lúc nhất thời không khí ở lồng ngực bị đè nén không đi ra được, có chút thở không nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đỏ bừng lên, cái miệng be bé ho mạnh.

Ông trời ~~ mới có mấy năm thôi, học trưởng anh tuấn cao gầy của năm đó bây giờ sao lại giống hệt như quả bóng hơi, hoàn toàn biến thành tròn vo rồi hả? Nếu như anh ta còn không buông tay, sợ rằng cô sẽ bị siết đến tắt thở mất thôi.

"Này, vị tiên sinh này, làm phiền anh thả bà chủ của chúng tôi ra được không? Cô ấy sắp bị anh đè bẹp rồi. . . . ." Tiểu Mễ đang ở ngoài phục vụ, vội vàng xông lại giải cứu bà chủ, dùng tất cả vốn liếng muốn kéo La Trì Tư ra.

"Cái đó, cái đó, thật sự xin lỗi!" La Trì Tư ngượng ngùng buông Chân Điem Mật ra.

Chân Điem Mật xụi chân ngồi xôm xuống, tay nắm chặt vạt áo sơ mi thô mạnh, La Trì Tư thấy thế, liền tốt bụng dùng bàn tay to lớn của anh vỗ vỗ vào lưng của Chân Điem Mật.

Cái vỗ này vừa hạ xuống càng làm hỏng chuyện! Chân Điem Mật không chịu nổi lực bàn tay của anh thiếu chút nữa là té nhào xuống mặt đất, nếu không phải là Tiểu Mễ nhanh tay lẹ mắt kịp thời kéo cô lại thì thật sự cô sẽ ngã rất khó coi.

Nhìn thấy tình huống hỗn loạn này, La Trì Tư càng thêm lúng túng, đưa tay gãi gãi đầu không phải biết phải làm sao.

"Làm ơn, vị tiên sinh này, mời anh bước ra khỏi quầy bar trước được không?" Tiểu Mễ quay đầu lại thưởng cho La Trì Tư một cái nhìn xem thường, tuyên bố rõ ràng cho anh ta biết, nơi này vì có anh ta xông vào mà trở nên có vẻ chật chội.

La Trì Tư nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng mà vẻ mặt của anh ta vẫn còn rất kích động, bộ dáng lộ rõ muốn từ từ ôn chuyện cũ thật tốt với Chân Điem Mật.

Chân Điem Mật nhờ sự giúp đỡ của Tiểu Mễ mới hít thở dễ dàng hơn, uống một ngụm nước ấm, một lát sau mới ngồi trở lại trên chiếc ghế tròn ở quầy bar nghỉ ngơi.

La Trì Tư vội vàng quay trở lại trước mặt cô, cách một quầy bar sột ruột nhìn cô. "Điem Mật, anh vẫn muốn nói xin lỗi với em, những năm gần đây vẫn chưa cơ hội nói ra khỏi miệng, bây giờ rốt cuộc cũng gặp lại, anh —"

Chân Điem Mật nhắc cánh tay nhỏ nhắn trắng mịn lên, yếu ớt lắc lắc vài cái với La Trì Tư. "Học trưởng, chuyện quá khứ đều đã trôi qua rồi, anh không cần phải nói xin lỗi với em nữa đâu."

"Không, câu xin lỗi này không nói ra, anh sẽ áy náy cả một đời!" La Trì Tư thế nhưng lại tương đối kiên trì, vẻ mặt xúc động phần nộ đến đáng yêu.

Chân Điem Mật bình tĩnh nhìn khuôn mặt tròn vo như một cái vòng lớn, tay đỡ cằm, đáy lòng không khỏi phì cười.

Năm đó nếu như cô biết học trưởng anh tuần cao gầy lúc đó vài năm sau sẽ biến thành dáng người mập mạp như thế này, cũng sẽ không đau lòng khổ sở vì bị anh phản bội nhỉ?!

"Điem Mật, em đang cười cái gì vậy?" La Trì Tư bởi vì quanh năm nghiên cứu tâm lý học thiếu vận động cho nên mới phát tướng, khó hiểu nhìn Chân Điem Mật vẫn xinh đẹp ngọt ngào như xưa.

"Em. . . . ." Nhìn vẻ mặt bối rối của La Trì Tư, Chân Điem Mật đột nhiên phát hiện đoạn tình cảm đau thương trước kia luôn canh cánh ở trong lòng cô, giống như trong nháy mắt được đền bù lại, hoàn toàn biến mất không thấy tung tích. "Học trưởng, em rất vui vì được gặp lại anh. Thật đấy, em thật sự vô cùng vui mừng khi có thể nghe chính miệng anh nói ra câu xin lỗi này." Chân Điem Mật vui vẻ nói với La Trì Tư.

La Trì Tư đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó cũng ý thức được là cô đã thật lòng tha thứ cho mình. "Điem Mật, cảm ơn em! Anh cũng vậy, anh thật sự rất vui mừng khi có thể nhận được sự tha thứ của em. . . . . Bà xã của anh nhất định cũng sẽ rất vui mừng, trước kia lúc anh nhắc tới việc anh từng làm tổn thương tình cảm của một học muội thì cô ấy đã rất tức giận với anh!"

"Học trưởng, anh kết hôn rồi sao?" Chân Điem Mật cảm thấy thật bất ngờ.

"Đúng vậy! Anh đã kết hôn được một năm rồi, bà xã của anh cũng học tâm lý học, bây giờ cô ấy là đồng nghiệp cùng làm việc trong phòng nghiên cứu của anh." Nói tới bà xã, trên khuôn mặt tròn vo của La Trì Tư hiện lên một tia hạnh phúc.

"Tuyệt quá, em nghĩ học trưởng có thể làm chung lĩnh vực công việc với người con gái mình yêu, thật sự là rất hạnh phúc!" Chân Điem Mật vừa yêu thích vừa ngưỡng mộ nhìn La Trì Tư, đồng thời trong lòng cũng nhớ tới hình ảnh Vu Phạm và "Cốc" vui vẻ đứng chung một chỗ ở hành lang nghệ thuật, say sưa nói về sáng tác nghệ thuật.

Thật sự là nhìn bọn họ rất xứng đôi. . . . . Cho dù là công việc hay là ngoại hình thì cũng đều cực kỳ xứng đôi.

Nghĩ tới điều này, Chân Điem Mật liền có quyết định cho sự đấu tranh trong lòng suốt cả tháng nay của mình.

Cô quyết định rút lui khỏi đoạn tình cảm này, trước khi Vu Phạm còn chưa nói lời chia tay, cô sẽ chủ động rời đi trước!

"Học trưởng, khách quý của anh lại đến thăm nữa đấy, cô ấy đang đợi anh ở phòng tiếp khách. . . . ." Liễu Chúc Nhân nhanh nhẹn đi tới biệt thự gỗ của Vu Phạm, lúc cô bước vào phòng khách không cẩn thận giẫm lên xác điện thoại bị ném vỡ bay tứ phía, dưới lòng bàn chân phát ra những tiếng rắc rắc. "Ồ đây vừa mới xảy ra bạo động à?"

Cô kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn lướt qua, nhỏ giọng hét một tiếng, thân thể mảnh khảnh thức thò đi ra đợi ở trước cửa, không dám tới gần Vu Phạm đang nổi giận đùng đùng.

"Hiện tại anh thật sự rất phiền, em đi chào hỏi cô ấy là được rồi." Vu Phạm dùng bàn tay to lớn cào nhẹ mái tóc lộn xộn của mình, khuôn mặt ngăm đen của anh ngoại trừ lo lắng còn có vài phần điên cuồng, rồi bời.

"Thật sự muốn để cho em đi chào hỏi cô ấy sao? Vị khách quý kia chính là Cầu Y Ti đó! Không phải anh rất háng hái muốn lập kế hoạch hợp tác với cô ấy, tính đợi sang năm cùng nhau tới New York liên kết triển lãm sao?" Cầu Y Ti trong miệng Liễu Chức Nhân, chính là "Cốc". "Em còn tưởng rằng, hiện tại, trong mắt, trong lòng anh đều chỉ có sự tồn tại của Cầu Y Ti, còn về phần những người khác đều đã bị anh quên sạch rồi chứ!"

Nhà nghệ thuật mới nổi gốc Hoa quốc tịch Mỹ này là một mỹ nữ gợi cảm phóng khoáng, lại còn là một người phụ nữ có dã tâm, muốn bắt được Vu Phạm vào trong lòng bàn tay mình.

"Chức Nhân, giọng điệu của em rất kỳ quái. . . . . Em đang ám chỉ cái gì vậy?" Lại thêm một người nói chuyện không rõ ràng không rành mạch.

Con người đen sâu thẳm lạnh lùng của Vu Phạm quét về phía Liễu Chức Nhân, nhiệt độ trong phòng nháy mắt đã giảm xuống vài độ.

Đổi thành người khác, có lẽ đã lạnh run đến mức nổi da gà, nhưng Liễu Chức Nhân đã sớm luyện thành công phu mình đồng da sắt, căn bản là không hề sợ hãi trước ánh mắt lạnh lẽo này của Vu Phạm, cũng không hề sợ hãi trước sắc mặt hung ác nham hiểm của anh.

"Có sao?" Liễu Chức Nhân cũng không muốn thừa nhận.

"Em có." Anh giận dữ trừng mắt, sau đó đi về phía đối diện với cô, bàn chân to lớn giẫm lên những mảnh vỡ đáng thương kia. Aiz, chúng lập tức nát vụn đến mức thâm thẳm không nhìn. "Rốt cuộc em muốn nói cái gì?"

Có lời gì thì mau nói! Hiện tại anh đang bị ghen tuông công tâm, cũng sắp muốn học máu luôn rồi, không rảnh rồi tiêu hao thêm thời gian với cái người phụ nữ thông minh này đâu.

"Thật sự muốn em nói ra sao?" Nhìn Vu Phạm, Liễu Chức Nhân to gan trả lời.

"Không nói thì cút ngay ra ngoài." Vu Phạm tức đến mức khóe mắt và khóe miệng đều co giật.

"A, vậy em cút đi đây." Ai ngờ Liễu Chức Nhân căn bản là không hề để ý tới uy hiếp của anh, lập tức quay đầu đi ra ngoài. "Dù sao cái em muốn nói cũng chính là chuyện của Diễm Mật, có lẽ bây giờ anh cũng nghe không lọt tai đâu. Bây giờ trong lòng anh chỉ có Cầu Y Ti, đâu còn để ý tới Diễm Mật. . . . ." Có người mới liền quên người cũ!

Bước chân nhẹ nhàng lướt qua, cái miệng của cô cũng không rảnh rỗi, hiềm khi lại nhiều lời nhắc đi nhắc lại một chuỗi dài.

Một trận gió lớn từ phía sau quét tới, bàn tay to lớn của Vu Phạm nắm chặt bả vai của Liễu Chức Nhân, tựa như gió lốc vượt lên ngăn cản trước mặt cô.

"Tại sao em lại nhắc tới Diễm Mật? ‘Cốc’ và Diễm Mật thì có cái quan hệ cái quỷ gì?" Khuôn mặt anh tuần tiến tới gần, hơi thở thịnh nộ của anh phả lên khuôn mặt của Liễu Chức Nhân.

Liễu Chức Nhân hiềm khi lại lộ ra cười ngọt ngào như lúc này. "Bọn họ đúng là không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng mà. . . . ." Nếu như anh có thể tự hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô, thì cô cũng không cần phải nhiều chuyện.

Nói quá nhiều, thật sự sẽ rất chua miệng đấy!

"Em ——" Vu Phạm hung dữ trừng mắt nhìn nụ cười của Liễu Chức Nhân, hiện tại anh thật sự không tâm tình chơi trò đánh đố với cô!

Nụ cười của Liễu Chức Nhân dưới con mắt giận dữ trừng lớn của Vu Phạm đành phải tạm thời thu lại.

"Được được được, em nói rõ ràng là được chứ gì." Cái đầu của người đàn ông này ngoại trừ chứa mấy cái cọc gỗ ra thì chẳng chứa nổi cái gì nữa. "Em cho anh biết, ngay từ lúc anh bỏ mặc Diễm Mật một mình ở hành lang nghệ thuật đã là anh không đúng rồi, trong lòng Diễm Mật sẽ rất để ý, chỉ là ngoài miệng không nhắc tới mà thôi. Hơn nữa, khoảng thời gian gần đây anh và Cầu Y Ti thân thiết với nhau như vậy sẽ khiến cho Diễm Mật không vừa lòng, cộng thêm Cầu Y Ti còn có tình ý với anh, nhất định quán quít lấy anh muốn biến anh trở thành người đàn ông của cô ta, cho nên em mới có thể nói Diễm Mật và Cầu Y Ti có dính líu tới nhau!"

Sau khi thuật lại mọi chuyện một cách đơn giản khái quát, Liễu Chức Nhân nhìn sắc mặt của Vu Phạm lần lượt thay đổi từ xanh sang trắng. Dư quang còn sót lại ở khóe mắt liếc thấy một bóng người mảnh khảnh, cao gầy đang đứng ở đằng sau cái bình phong che cửa ngay phía sau lưng Vu Phạm, cách chỗ này không xa.

Cầu Y Ti không đợi nổi nên vội tới tìm Vu Phạm sao?

Trong lòng Liễu Chức Nhân tràn đầy tò mò, không biết rốt cuộc Vu Phạm sẽ lựa chọn Chân Diễm Mật hay là cô ta đây?

Sắc mặt Vu Phạm thâm trầm nhìn Liễu Chức Nhân, mím môi trầm mặc một lúc lâu.

Trong lòng anh không ngừng nghĩ lại những chuyện theo như lời nói của Liễu Chức Nhân, nghĩ tới khoảng thời gian này bởi vì lý tưởng sáng tác hợp nhau cho nên hai người thường xuyên trao đổi, bàn bạc, hỗ trợ lẫn nhau, nghĩ tới thái độ thân thiện, không ngại cực khổ thường xuyên lên núi thăm anh của Cầu Y Ti.

Anh không phải là không nhận ra, anh cũng biết Cầu Y Ti thường xuyên trong lúc vô ý tiết lộ một chút tâm ý, nhưng anh vẫn luôn khéo léo bỏ qua không dấu vết. Bởi vì anh hoàn toàn không có một chút tình cảm nam nữ nào

với Cầu Y Ti cả, có cũng chỉ là sự tán thưởng trong lĩnh vực sáng tác mà thôi.

Nghĩ tới đây, anh có thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Liễu Chức Nhân rồi.

Nếu như thái độ tán thưởng của anh làm cho Cầu Y Ti sinh ra những hiểu lầm và ý đồ không đáng có, như vậy anh nên quả quyết dừng lại kế hoạch hợp tác liên kết triển lãm lần này.

"Học trưởng, rốt cuộc trong lòng anh yêu Cầu Y Ti hay là Điềm Mật?" Không chịu nổi sự trâm mặc của Vu Phạm, Liễu Chức Nhân có hơi mất kiên nhẫn đành lên tiếng hỏi.

"Anh chỉ đơn thuần là tán thưởng khả năng sáng tác của Cầu Y Ti, tuyệt đối không thể nào sinh ra tình cảm với cô ấy, cô ấy không phải là người phụ nữ anh muốn." Vu Phạm nhìn Liễu Chức Nhân, vẻ mặt giống như đột nhiên bừng tỉnh, không còn âm u, bừng bừng tức giận nữa. "Anh nghĩ anh đã khiến cho Cầu Y Ti hiểu lầm rồi, em mau chóng giúp anh giải quyết chuyện này đi, lập tức thông báo cho cô ấy ngừng hẳn mọi hoạt động trong kế hoạch liên kết triển lãm."

Lúc Vu Phạm nói lời này, hoàn toàn không phát hiện bóng người núp ở phía sau anh cách đó không xa, giống như nhận được đả kích lớn, toàn thân cứng ngắc y hệt pho tượng.

"Đây là quyết định của anh sao, sẽ không hối hận chứ?" Khóe miệng của Liễu Chức Nhân ngậm cười.

"Tuyệt đối không." Giọng điệu của Vu Phạm cực kỳ kiên định.

Lúc anh vừa dứt lời thì bóng người nhỏ nhắn gọi cảm kia cũng xoay người chạy mất, lưu lại vết chân đau lòng trên sàn nhà.

Nhưng mà Vu Phạm vẫn không hề phát hiện ra điểm khác thường đó, bởi vì hiện tại vào giờ phút này toàn bộ tâm tư của anh đang bị một chuyện khác khuấy nhiễu.

"Học trưởng, em lập tức đi giải quyết chuyện này." Liễu Chức Nhân đủ thông minh, trước khi Vu Phạm còn muốn mở miệng nói tiếp, cô đã lướt qua anh làm bộ như muốn đi.

"Đừng vội đi, anh còn có chuyện muốn hỏi em." Vu Phạm cười lạnh kéo cô quay lại, khuôn mặt anh tuấn lại cúi xuống gần cô một lần nữa, hơi thở nguy hiểm, hung dữ lại phủ lên mặt cô.

"Học, học trưởng, anh còn muốn hỏi chuyện gì?" Ôi, cô rất sợ chết đây! Liễu Chức Nhân giả bộ phát run vì sợ hãi.

Sắc mặt của Vu Phạm lại trầm xuống lần nữa, ánh mắt hung dữ, nguy hiểm nhìn về phía khuôn mặt cổ điển của Liễu Chức Nhân. "Em nói cho anh biết, tại sao Điềm Mật lại biết chuyện anh và Cầu Y Ti hợp tác ăn ý? Là ai nói với cô ấy vậy?"

"Là em nói đấy! Mỗi lần em và Điềm Mật nói chuyện điện thoại thì đều sẽ tán gẫu một chút chuyện không liên quan. Em nghĩ Cầu Y Ti tới chơi cũng không phải chuyện gì quá quan trọng, cho nên mới hàn huyên một chút với cô ấy!" Khẽ nhún vai một cái, cô nói giống như đây là chuyện đương nhiên.

"Liễu, Chức, Nhân!" Vu Phạm nghiêng răng nhìn Liễu Chức Nhân, thật muốn lỡ tay bóp chết cái suy nghĩ trong đầu cô.

"Em phải đi thông báo dừng kế hoạch liên kết triển lãm với Cầu Y Ti. Học trưởng, em đang vội! Bye ~~" Thừa dịp trước khi còn chưa bị bóp chết, cô vội vàng nhắc váy dài lên, khéo léo chạy mất.

Sau khi Liễu Chức Nhân chạy mất, Vu Phạm cũng sải bước dài bắt đầu chạy như điên, nhưng không phải là anh muốn đuổi theo bắt Liễu Chức Nhân

lại để hành hung, mà là chạy theo hướng ngược lại đi vào nhà lấy chìa khóa xe.

Anh tính chạy xe suốt đêm lên Đà Bắc, ngoài trừ muốn tìm Diễm Mật yêu dấu của anh để gặp mặt giải thích rõ ràng mọi chuyện, mặt khác anh còn muốn đá văng cái tên mập dám to gan ôm ấp cô!

Chương 10

Đóng cửa rồi.

Chân Điem Mật cảm điều khiển từ xa đứng ngoài cửa tiệm cà phê, ấn nút điều khiển đóng cánh cửa sắt bên ngoài. Tối hôm nay cô phải về nhà cha mẹ ngủ cho nên cô đóng cửa tiệm cà phê trước nửa tiếng.

Sau khi xác định cửa đã đóng cẩn thận, cô đi bộ đến trạm tàu điện ngầm gần đó, lên chuyến tàu điện ngầm sau đó bắt một chuyến xe buýt, đi qua vài con phố, trở lại một tòa nhà cũ.

Bởi vì cô phải trông nom việc ở quán cà phê nên ít khi cô về nhà với cha mẹ, nhưng mà từ nhà đến quán cà phê cũng không xa lắm nên thỉnh thoảng cha mẹ cô cũng sẽ đến quán ngồi nói chuyện với cô.

“Cha mẹ, con đã về”. Cô bước vào trong ngôi nhà ấm áp, mẹ đang ngồi trên xích đu đan áo len, còn cha cô rất hứng thú với nấu ăn nên đang làm ổ trên sofa nghiên cứu sách dạy nấu ăn.

“Điem Mật! Con đã về rồi! Trong bếp có nồi canh gà hầm, để cha lấy cho con một bát”. Cha cô thấy con gái cưng trở lại thì lập tức bỏ sách dạy nấu ăn xuống, vội vã vào phòng bếp.

Mỗi lần cô về nhà đều bị cha mẹ ép ăn nhiều hơn một chút.

“Điem Mật, con qua đây mẹ đo xem vai rộng bao nhiêu”. Mẹ ngồi bên kia vẫy tay với cô, có lẽ đồ trong tay mẹ là áo len mà mùa đông năm nay cô sẽ mặc.

Chân Điem Mật ngoan ngoãn đi đến để mẹ cô đo vai, ngực, vòng eo và độ dài của tay áo, cùng lúc đó cha cô cũng bung một chén cháo gà nắm

hương ra, nâng niu trong tay chờ cô uống.

Chân Điem Mật cảm thấy ấm áp, cô vui khi mình có một nơi để về sửa sang lại những cảm xúc hỗn độn trong lòng. Tình yêu thương mà cha mẹ dành cho cô làm cô xúc động muốn khóc.....

“Cha ~~”, Nghĩ là làm, cô bung bát cháo gà cha vừa đưa trong tay, hộc mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống. Cô khóc lên. “Hu hu ~~”.

Cha mẹ cô cứng người, nhìn nhau một cái, hai ông bà khăn trương vỗ lưng cho cô rồi trấn an.

“Điem Mật, con ở bên ngoài có uất ức gì sao? Hay là con bị tên đàn ông thối nào lừa phải không? Thật là đáng chết! Cha biết ngay mà, cả thế giới này không người đàn ông nào đáng tin cả!”. Cha cô phản ứng rất nhanh, đời này ông sợ nhất là con gái ông ở bên ngoài sẽ chịu uất ức, sợ chuyện giống như mấy năm trước cô bị đàn anh bỏ rơi sẽ tái diễn.

Mà trong lúc quỳnh quáng, ông cũng quên mất chuyện mình là một người đàn ông. Ông vừa mắng người khác vừa mắng cả mình.

“Điem Mật, con đừng khóc! Có chuyện gì thì con nói cho mẹ nghe.....”. Mẹ cô cũng bỏ lại cái áo len đang đan dở, khăn trương như kiến bò trên chảo lửa, trên mặt không còn chút máu.

“Cha, mẹ, hai người đừng nghĩ linh tinh! Con không chịu uất ức gì cả, con chỉ đột nhiên muốn khóc thôi!”. Chân Điem Mật vội vàng nín khóc, cô không muốn cho cha mẹ lo lắng quá.

“Nhưng.....”. Cha cô vẫn chưa tin tưởng lời của cô.... ông vẫn muốn hỏi thêm.

“Được rồi, cha, con mang bát cháo này về phòng uống!”. Chân Điem Mật bung bát cháo gà trên tay cha cô, đi về phía phòng cô ở trên tầng hai.

“A, con gái ~~~”.

“Cha, mẹ, con tắm xong sẽ xuống nói chuyện phiếm với cha mẹ”. Cô đi lên tầng, vào phòng là cô sẽ tạm thời tránh được sự truy hỏi của cha mẹ.

Cô đóng cửa lại, tay bung cháo gà lưng tựa cửa, nhìn vào căn phòng tối om. Trước khi cô chưa thể ổn định cảm xúc của mình thì cô sẽ phải ở trong phòng!

Nhắm mắt lại cô lại nhớ đến Vu Phạm, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.....

Hu hu~~ Tối nay, cô sẽ khóc lần cuối, sau đó cô sẽ chia tay với Vu Phạm.

Chân Điem Mật bung cháo gà im lặng khóc. Cô vừa khóc vừa trộn cháo gà với nước mắt, thương tiếc cho mối tình không có hi vọng của mình.

Cùng lúc đó Vu Phạm phóng như điên trên đường đến Đài Bắc, đang đứng ngoài cửa tiệm khổ sở chờ cô.

Tay ấn chuông cửa, tay thì gọi điện thoại. Trong tình trạng không liên lạc được với Chân Điem Mật, anh gấp đến độ muốn học máu, trong đầu tưởng tượng hình ảnh Chân Điem Mật ôm ấp người đàn ông mập mạp đó.

Anh lắc lắc đầu ~~ Anh tự ra lệnh cho mình không được đoán lung tung, không được làm cho mình phát điên lên.

Nhưng dù anh cố gắng thế nào vẫn không thể thoát được những suy nghĩ tạp nham đó, trong đầu toàn là hình ảnh đêm nay Chân Điem Mật đi cả đêm không về là do cô đang đi cùng người đàn ông kia. Cứ nghĩ đến đó là anh lại giận đến nỗi muốn làm thịt người.

Đêm đã khuya, Vu Phạm đứng bên ngoài cánh cửa sắt đã đóng chặt của quán cà phê, dưới ánh đèn của cái cột đèn bên cạnh quán, bàn chân anh như giẫm phải đinh, phiền não bước qua bước lại.

Một lúc sau, trên bầu trời bắt đầu có những hạt mưa bụi, sau đó trời dần đổ mưa to hơn.

Vu Phạm đứng trước cửa quán, cả người bị mưa hắt ướt sũng, đã là hai giờ đêm nhưng anh vẫn chưa thấy Chân Diễm Mật, anh không thể làm gì khác hơn là phải lên xe trước để đợi cô.

“Ắt xì ~ ~ Ắt xì ~ ~”. Vừa lên xe, anh đã hắt xì hai cái.

Cho dù là người làm bằng sắt thì mắc mưa vài tiếng cũng sẽ ốm.

Sắc mặt anh ủ dột, đôi mày nhíu chặt, anh vòng tay ôm trước ngực, đầu cảm thấy nặng nề dựa vào thành ghế nghỉ ngơi. Nhưng mà đôi mắt của anh không hề nhắm lại, vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, chờ đợi bóng dáng nhỏ nhắn mà anh nhớ nhung.

~~~~~

Buổi sáng, sau khi Chân Diễm Mật đi tản bộ ở công viên gần đó cùng cha mẹ thì cô bắt xe và đi tàu điện ngầm trở về cửa hàng.

Cửa sắt chậm rãi mở ra nhưng bởi vì còn chưa đến thời gian mở cửa cho nên sau khi Chân Diễm Mật vào trong quán, cô lại nhấn nút đóng cửa lại.

Khi cánh cửa đang chậm rãi đóng xuống thì Vu Phạm ở trên xe ngủ mê đột nhiên tỉnh dậy, ngay sau đó anh nhanh chóng xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, sai bước về phía quán cà phê.

“Bộp bộp bộp”.

“Mở cửa —— Điềm Mật, mở cửa ra!”. Bàn tay anh vỗ vào cánh cửa, anh hơi khom người, mạo hiểm đứng dưới cửa sắt, cách cửa kính gọi cô thật to.

Chân Điềm Mật ngạc nhiên trừng mắt nhìn Vu Phạm đột nhiên xuất hiện, cô thấy anh sắp bị cửa sắt đập xuống người, vội vàng chạy đến cầm điều khiển ấn nút stop, sau đó ấn vào nút mở cửa, làm cho cửa sắt đã đóng 1/3 lại mở tiếp.

Sau khi toàn bộ cánh cửa đã được cuốn lên, cô mở khóa cửa kính, sau khi kéo cánh cửa ra thì hai người nhìn nhau với ánh mắt kinh ngạc.

“Anh..... Tại sao anh lại ở đây?”. Chân Điềm Mật ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn không có tinh thần nhìn anh lơ đãng thối thác. Khuôn mặt anh còn hơi đỏ, cái cằm lún phún vài sợi râu, đôi lông mày đang nhíu chặt, anh mặc bộ quần áo sơ mi nhăm nhúm. Cô ngoại trừ cảm thấy ngoài thì muốn thì vẫn là ngoài ý muốn.

“Anh đợi em suốt đêm, rốt cuộc em đi đâu vậy?”. Cô hỏi anh một đặng, anh trả lời một nẻo.

Vu Phạm cảm thấy đầu rất nặng, cả người suy yếu, một tay chống lên cửa kính, một tay đặt lên vai cô, khuôn mặt tức giận càng ửng hồng, gằm nhẹ hỏi cô.

“Em về nhà..... em.....”. Sự tức giận của anh làm cô thấy sợ hãi, cô muốn đẩy anh ra một chút nhưng khi bàn tay nhỏ bé đụng vào sơ mi của anh thì ngoài ý muốn cô lại cảm nhận được sự nóng bỏng truyền vào bàn tay cô.

Tay thấy nóng, tâm cũng kinh hãi.

“A, sao người anh lại nóng như vậy? Còn có, gò má của anh cũng đỏ..... Vu Phạm, có phải anh bị sốt không?”. Cô khẩn trương lại gần anh, tay của cô đặt lên gò má anh.

Ông trời ~~

“Thì ra em chỉ về nhà thôi, không phải là đi hẹn hò với người đàn ông mập nào đó mà Vu Tuấn nói.....”. Bàn tay anh cầm lấy bàn tay cô, ôm chặt lấy cô. Anh rất vui vì suy đoán ngày hôm qua của anh không phải là sự thật.

Anh thả lỏng người, kích động ôm cô vào ngực, cả người yếu ớt nên dường như sức nặng toàn thân anh đều áp vào cô.

“Này, hu~”. Chân Điem Mật nhất thời không chịu được sức nặng, cô vội vàng ôm lấy đôi vai của anh, người dần đi lui về phía sau. Cho đến khi lưng áp vào quầy bar mới tạm ổn định. “Ông trời! Vu Phạm, anh đang sốt! Quần áo và tóc anh vẫn còn đang ướt..... Không phải là tối qua anh đợi em ở bên ngoài nên dính mưa chứ?”.

Cô vừa nói, bàn tay vừa sờ lưng anh, hông anh. Cô phát hiện da ở dưới lớp vải mỏng cũng rất nóng.

Vu Phạm vô lực, làu bàu gật đầu, sau đó anh bắt đầu cảm thấy sự ngứa xiu sắp ập đến, anh đem khuôn mặt vùi trong vai cô, hai chân miễn cưỡng có thể chống đỡ sức nặng cơ thể.

Ở trong cơn hôn mê, môi anh không an phận mà tìm kiếm đôi môi ngọt ngào của cô sau đó di chuyển lung tung ở trong. Khi Chân Điem Mật nhỏ giọng kêu lên thì anh đã tham lam ngậm chặt cái miệng đang kinh ngạc của cô.

Hơi thở nam tính phảng phất quanh cô, xâm lược vào hơi thở của cô, lần này đến lượt mặt Chân Điem Mật nóng lên.

Cô cố gắng muốn đẩy anh ra, cự tuyệt nụ hôn của anh nhưng Vu Phạm không chịu buông, chết vẫn bám dính muốn hôn cô.

Nụ hôn này vừa mãnh liệt lại cuồng dã, Chân Điem Mật bị hôn đến mơ mơ màng màng.

Lúc cô chuẩn bị buông vũ khí đầu hàng mặc anh định đoạt thì đột nhiên anh kết thúc nụ hôn này, cơ thể không lồ đứng bất động.

“Vu Phạm..... Phạm..... Anh làm sao vậy?”. Cô thở dốc, gương mặt hồng hồng, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ gò má nóng của anh.

Vu Phạm lều bều đáp lại một tiếng, sau đó cả người ngã xuống người cô, hai chân anh không còn chống đỡ, tất cả sức nặng liền đặt lên trên người Chân Điem Mật.

“Vu Phạm!”. Anh ngất xỉu.

Chân Điem Mật dùng sức lực toàn thân ôm lấy anh, may mà sau lưng cô có quầy bar để dựa nên cô mới tránh được xui xẻo bị ngã ra sau.

Nhưng mà với tình trạng hiện nay, với sức của cô thì không thể nào kéo anh lên tầng được.

“Mình nên làm cái gì mới được đây?”. Chân Điem Mật khẩn trương, tay cô vớ vớ điện thoại trên quầy bar, thật vất vả mới lấy được cái điện thoại. Cô gọi điện thoại tìm người tới cứu Vu Phạm đang bất tỉnh và áp lấy cô.

~~~~~

Vu Phạm tỉnh lại, mở mắt ra, trong nháy mắt, đập vào mắt anh là —— Vu Tuấn, em trai anh.

“%#*&\$..... Tại sao lại là em? Điem Mật đâu rồi? Mau nói cho anh biết cô ấy đâu rồi?”. Vu Phạm nhìn thấy người mà anh không muốn thấy, đầu tiên là phát ra một chuỗi những từ ngữ lạ, sau đó ngồi dậy, đôi tay nắm lấy cổ áo

sơ mi của Vu Tuấn, liên tiếp hỏi mấy câu muốn tìm Chân Điem Mật, cô gái mà anh yêu.

“Anh, anh làm người không có lương tâm quá đấy”. Vu Tuấn trợn mắt nhìn lên trần nhà, đưa tay bỏ đôi tay của Vu Phạm ra. “Dù sao thì em cũng đã chạy như bay từ công ty đến khi nghe tin anh ốm ngất xỉu, không ngờ anh tỉnh dậy nhìn thấy em lại gọi tên người khác mà không hề tỏ ra cảm kích sự quan tâm của em dành cho anh.....”.

Đúng là không có nhân tính!

“Điem, Mật, đâu, rồi?”. Không thèm để ý thằng em trai đầu heo mặc âu phục, anh kiên trì chỉ muốn gặp Điem Mật.

Vu Tuấn thở dài, tay kéo kéo cổ áo sơ mi trắng, đưa tay cầm áo khoác, mặc vào rồi nói. “Cô ấy ở bên ngoài, nếu như anh muốn gặp cô ấy thì em ra gọi cô ấy vào là được mà”.

“Tại sao cô ấy lại ở bên ngoài mà không ở trong phòng bệnh?”. Vu Phạm nhíu mày, anh vén chăn định xuống giường.

“Ai mà biết được?”. Vu Tuấn nhún vai, sau khi anh mặc xong thì đưa tay cản không cho Vu Phạm xuống giường. “Anh, em đi gọi cô ấy là được rồi, anh cứ nằm đó chờ đi, không thì xuống giường một cái hết sức lại té xỉu.....”.

Rõ ràng em trai đang giễu cợt anh.

Vu Phạm trợn mắt như muốn đào mấy cái lỗ trên người Vu Tuấn.

Nhưng anh vẫn đồng ý với đề nghị của Vu Tuấn, nằm trên giường chờ Chân Điem Mật đi vào, bởi vì hai người ở trong phòng bệnh mới dễ nói chuyện.

Vu Tuấn nở nụ cười giả tạo đi ra khỏi phòng bệnh, sau khi anh rời khỏi không bao lâu, cánh cửa đang khép chặt đột nhiên bị đẩy mạnh, Chân Điem Mật chạy vào với khuôn mặt lo lắng sợ hãi, bỏ nhào ôm người anh.

“Vu Phạm, Vu Tuấn nói anh lại sốt rồi! Anh thật đáng ghét, tại sao lại đứng dưới mưa để mình bị phát sốt? Anh không biết rằng như vậy em sẽ lo lắng sao?”. Chân Điem Mật lo lắng nghẹn ngào, nước mắt không tự chủ được lại rơi xuống. “Hu hu~~ Cho dù anh yêu người khác, muốn chia tay với em..... Nhưng mà em vẫn rất lo lắng cho anh! Làm sao anh lại không biết lo lắng cho thân thể mình như vậy.....”.

Cô nhào vào ngực anh khóc rống.

Vu Phạm nằm trên giường, khuôn mặt xanh mét, sắc mặt lần lượt thay đổi.

Anh vừa nghe thấy Chân Điem Mật nhắc đến cái gì mà “Anh yêu người khác” và “chúng ta chia tay” thì anh tức giận muốn mắng to.

Người đầu tiên mà anh muốn mắng tất nhiên là Liễu Chúc Nhân lắm mồm! Sau khi anh về núi sẽ giảm tiền lương của cô, nếu không thì anh sẽ không cam tâm!

“Em khóc đủ chưa?”. Khi Chân Điem Mật khóc thật to thì đột nhiên Vu Phạm ngồi dậy, tiện đó anh ôm cô vào trong ngực. “Nếu như em khóc đủ rồi thì đến lượt anh nói được chưa?”.

“A... Anh.... Không phải anh đang sốt rồi hôn mê sao?”. Tiếng nghẹn ngào dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên, nhìn vào ánh mắt anh.

“Vu Tuấn nói với em là anh vẫn còn sốt cao, lại hôn mê bất tỉnh?”.

“Ừ”. Cô gật đầu.

Ánh mắt anh lạnh xuống, trong lòng mắng đũa em trai đầu heo này. Sau đó anh điều chỉnh sắc mặt, ôn hòa nhìn người trong ngực. “Anh hết sốt rồi, anh cũng đã ngủ đủ rồi, bây giờ anh rất tốt cho nên em đừng khóc nữa được không?”.

Nếu như cô còn khóc nữa anh sẽ đau lòng quá mà chết.

“À? Anh đã khỏe rồi sao?”. Đúng rồi, người anh không còn nóng, sắc mặt cũng đã khôi phục, tinh thần cũng sung mãn. “Này, vậy..... Xin lỗi, em có việc đi trước, em.....”. Ý thức được sự luống cuống của mình, lại phát hiện mình đang chôn đầu trong ngực anh, lòng Chân Điem Mật cả kinh, cô lúng túng vội vàng muốn xuống giường.

“Em đi làm cái gì?”. Đột nhiên Vu Phạm ôm chặt lấy cô, xiết chặt cô trong phạm vi hai cánh tay của mình, trợn mắt cúi đầu, nhìn vào đôi mắt đẹp đang sợ hãi của cô.

“Em.... em sợ bị hiểu lầm, sẽ không tốt.....”. Cô co rúm người lại trong ngực anh, tim ần ần đau.

Nhìn ánh mắt khô sở của cô, anh cũng thấy rất khó chịu nhưng mà anh không thể nào tha thứ cho sự ngu ngốc của cô, lửa giận bùng lên nhằm thẳng vào cô.

“Ai hiểu lầm? Anh không hề yêu người khác, cũng không hề nói chia tay với em, tại sao em lại tự quyết định lung tung?”.

“À?!”. Anh không yêu cô gái làm nghệ thuật kia à? Không muốn chia tay với cô sao?

Chân Điem Mật kinh ngạc nhìn anh đang nổi giận, sau kinh ngạc là kinh hãi ngoài ý muốn.

Anh anh anh..... vừa nói là anh không yêu người phụ nữ khác!

“Đáng chết! Lời nói của Liễu Chúc Nhân là em sẽ tin, tại sao em chưa từng nghĩ sẽ đích thân hỏi anh rằng người anh yêu là em hay là Cầu Y Ti?” Trưng mắt nhìn sắc mặt chuyển sang vui vẻ của cô, người anh cũng mềm lại, hạ thấp giọng. “Thôi, em cũng không cần hỏi, để ngay bây giờ anh thẳng thắn nói cho em biết đáp án — Anh muốn em, người anh yêu chỉ có người phụ nữ pha cà phê chuyên cung cấp cà phê lâu dài cho anh, hơn nữa khi hôn cô ấy rất ngọt ngào, ôm vào rất thỏa mãn”.

Một lời tỏ tình cảm động xuất phát từ trong tim được nói ra từ một người đàn ông mạnh mẽ.

“Vu Phạm.....”. Lời tỏ tình này làm cô há mồm, hoảng sợ đưa mắt nhìn anh.

Bộ dạng này của cô nếu để cho người không biết nhìn thấy còn tưởng rằng cô được một người ngoài hành tinh tỏ tình mất!

Vu Phạm giơ tay chặn lại lời mà cô sắp nói, tay của anh nắm lấy cằm cô, dựa gần sát vào cô. “Anh, Vu Phạm, cả đời này không có một người phụ nữ nào ngoài Chân Điem Mật! Như vậy, em có hiểu không?”. Không phải tiếng gầm gừ giận dữ mà là giọng khàn khàn trầm thấp tràn đầy tình cảm rót vào tai cô. “Nói cho anh biết, em có hiểu không?”.

“Hiểu! Em hiểu rồi!”. Chân Điem Mật cười rộ lên, gật đầu thật mạnh.

Nhìn cô cười lộ ra lúm đồng tiền thì những tức giận ở ngực anh cũng tiêu tan hết.

Vu Phạm thở dài, đau lòng cung chiều, đưa mắt nhìn cô, khi cô vẫn còn gật đầu thì anh cúi người hôn xuống đôi môi hồng ngọt ngào như mật.

Bên trong phòng bệnh trình diễn tiết mục nụ hôn nóng bỏng, cho dù bị bác sĩ y tá đến xem bệnh, Vu Phạm cũng không để ý.

Ai bảo cô gái của anh hôn vào lại ngọt ngào như vậy làm anh không thể bỏ được. Mà hương vị ngọt ngào từ môi lan vào trong tim anh!

Chương 11

Dưới tán cây xanh cành lá tươi tốt có đặt vài bộ bàn ghế gỗ có phong cách điêu khắc của nhà điêu khắc Vu Phạm, đây là quán cà phê ngoài trời mới mở bên trong “Phòng trưng bày tượng gỗ nghệ thuật Vu Phạm”, tên của tiệm cà phê này chính là —— “Quán cà phê Điềm Mật”.

Cà phê ở đây thơm thuần, ngon miệng, có hương vị đặc biệt. Quán cà phê vừa được mở ra đã được các du khách rất yêu thích, ngay cả nhân viên hay ông chủ lớn ở đây đều khen cà phê ở đây hết lời. Chỉ cần họ có thời gian rảnh rỗi thì nhất định phải đến đây uống một tách cà phê cho đỡ thèm.

Nhưng mà những ngày gần đây, nhà nghệ thuật kiêm ông chủ lớn của phòng trưng bày nghệ thuật Vu Phạm không ngồi ở quán cà phê ngoài trời, bởi vì anh đã sang nước Đức tham gia triển lãm.

Theo báo chí viết triển lãm lần này khá thành công, nhận được rất nhiều lời khen, nghe nói có rất nhiều phòng trưng bày nghệ thuật ở các thành phố lớn mời anh về triển lãm, điều kiện và thù lao cũng tương đối cao!

Những lời mời này Vu Phạm giao toàn quyền cho phụ tá đồng hành Liễu Chúc Nhân xử lý. Anh tin rằng Liễu Chúc Nhân sẽ sắp xếp tốt nhất cho anh.

Tất nhiên anh cũng đã từng nhắc nhở cô trong vòng nửa năm tới đừng tìm việc đến cho anh làm. Bởi vì anh muốn kết hôn với Chân Điềm Mật trong thời gian ngắn nhất, sau đó họ sẽ đi hưởng tuần trăng mật lãng mạn. Sau khi trở lại anh còn muốn có thời gian cùng vợ hưởng cuộc sống tân hôn, cho đến khi hai người đã thích ứng với cuộc sống đó anh mới chịu tái xuất giang hồ, chấp đao khắc gỗ.

Liễu Chúc Nhân không muốn mất công việc nên đã sắp xếp thời gian tám tháng cho ông chủ tự do sử dụng, vì vậy hôm nay Vu Phạm vui vẻ rời khỏi

nước Đức bay về Đài Bắc với người yêu. Về phần công việc dọn dẹp phía sau anh cứ giao cho Liễu Chức Nhân tự động xử lý.

Vu Phạm vừa xuống máy bay thì lập tức chạy xe về Đài Bắc.

Đến quán cà phê, giờ dùng cơm đã qua cho nên trong quán chỉ còn vài vị khách, phục vụ ở tầng một cũng đang tụ tập trong quầy bar nói chuyện phiếm.

“Hi, các em khỏe không, bà chủ của các em đâu? Tại sao anh không thấy cô ấy đâu?”. Thân hình cao lớn phong trần mệt mỏi bước vào trong quán, anh hỏi một cô bé trong quầy bar về hành tung của Chân Điem Mật.

“Chào ông chủ, bà chủ đang nghỉ ngơi trên tầng ba”.

Thân phận của Vu Phạm từ bạn trai của bà chủ trực tiếp thăng thành ông chủ, bởi vì quán cà phê ở tầng một và tầng hai, tầng ba đều là do Vu Phạm bỏ tiền ra xây dựng. Còn tầng hai là khu dùng cơm và tầng ba là nơi dành riêng cho Chân Điem Mật cũng đều do Vu Phạm ôm hết mọi việc.

Mặt khác, do sự kiên trì của Vu Phạm cho nên quán cà phê cũng thuê thêm vài người, ngay cả phần tài vụ cũng có người quản lý riêng. Hiện tại đầy đủ nhân viên cho nên Chân Điem Mật cũng không có gì vướng bận, cô chỉ thỉnh thoảng đến xem quán một chút, phần lớn thời gian còn lại của cô sẽ ở lại trên núi ở Nam Đầu. Có lẽ những ngày vừa rồi Vu Phạm ra khỏi nước tổ chức triển lãm cho nên cô mới về Đài Bắc.

“Tôi biết rồi”. Vu Phạm khẽ mỉm cười, xoay người đi ra khỏi quán cà phê, đi lên một cầu thang bên cạnh cửa, bước chân nhẹ nhàng đi lên tầng ba.

Móc chìa khóa ra mở cửa phòng, anh đi vào căn phòng âm áp được trang hoàng bằng gỗ nhập khẩu.

Anh lướt qua phòng khách rộng rãi, đi đến cửa một gian phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng khép hờ, ánh mắt bị bóng dáng đang nằm trên giường quyến rũ.

Anh nhẹ nhàng không tiếng động đi đến trước giường, cúi người xuống, ánh mắt mê luyến nhìn khuôn mặt cô, sau đó ánh mắt anh mới chuyển qua đôi môi mê người của cô.

“Điềm Mật ~~ em đang ngủ say à?”. Anh nâng cái cằm xinh xắn của cô, cho cô một nụ hôn dịu dàng thâm tình. Khi hai đôi môi tiếp xúc với nhau, anh cảm thấy tất cả mệt mỏi đường dài đã trải qua đều thành hư không.

“Ừm..... Phạm ~~”. Cho dù ngủ say, cô cũng bị nụ hôn của anh đánh thức.

Trong mơ hồ cô cảm nhận được mùi quen thuộc, đôi môi quen thuộc, Chân Điềm Mật tỉnh táo mở mắt, thân thể mềm mại thân mật dựa gần vào nguồn nhiệt, mở đôi môi anh đào mời anh xâm lấn.

“Ngoài anh ra, sẽ không có người nào khác”. Vu Phạm nhận được sự đáp lại thì cười tà ác, thân hình cao lớn chồm lên thân hình mềm mại của cô, áp cô vào đệm, bắt đầu thi triển sự tấn công nhiệt tình.

Chân Điềm Mật thỉnh thoảng cười khanh khách, thỉnh thoảng thở gấp than nhẹ, cong người nhận sự xâm lược của anh.

Trên giường, cảnh xuân vô hạn, từ giữa trưa đến hoàng hôn.....

Sau tất cả, Vu Phạm thỏa mãn ôm Chân Điềm Mật vùi mình trên giường, bày tỏ sự yêu thương, hưởng thụ quãng thời gian riêng tư.

“Điềm Mật, bây giờ anh rảnh rồi rồi cho nên anh có sắp xếp một việc, không biết em có nguyện ý phối hợp với anh không?”. Vu Phạm đột nhiên chuyển đề tài.

“Sắp xếp cái gì?”. Ngón tay nhỏ nhắn di di trước lồng ngực đầy mồ hôi của anh. Chân Điem Mật cũng đã đoán được tâm tư Vu Phạm rồi.

Người đàn ông này mấy tháng gần đây đều bày tỏ ham muốn chiếm hữu mãnh liệt, không ngừng ra ám hiệu với cô, muốn cô hiểu được anh muốn cô là người chỉ dành riêng cho anh.

“Một hôn lễ ấm áp”. Anh nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng lóa, tim anh đập mạnh. “Điem Mật, nếu như bây giờ em gật đầu đồng ý thì chúng ta đi chọn nhẫn cưới ngay lập tức ——”.

Hôm nay anh không hề ám hiệu nữa mà nói thẳng ra.

“Em.....”. Chân Điem Mật nhướng mày nhìn anh, nhìn bộ dạng rõ ràng rất lo lắng hồi hộp lại giả vờ trấn tĩnh.

“Em có ..... bằng lòng không?”. Nước miếng nghẹn ở cổ họng làm anh không thở được.

“Ừm”. Cô sợ anh quên thở mà mất mạng, từ đó Đài Loan mất đi một nhà nghệ thuật tài ba, cô gật nhẹ đầu. “Được rồi, em gả cho anh, anh có thể thở rồi!”.

Tất nhiên là phải thở phào rồi!

“YA!!!”. Anh mừng như điên, giây phút Chân Điem Mật gật đầu đồng ý, anh ôm cô nhảy xuống giường, chạy quanh phòng hoan hô như điên.....
Ừ, là lửa thể mà chạy!

